Editura ALCRIS, prin ... colecțiilor sale vă oferă vise ce nu se destramă o dată cu zorii, ci vise care se împlinesc zi cu zi și vă rămân alături o viață întreagă.

Întoarcerea Veronicăi Spencer în Wyoming nu s-a făcut fără dificultate. Venită să se refacă după teribilul ei accident, află că tatăl ei vitreg murise și întâmpină ostilitatea fratelui vitreg, Cole.

Ura pe care o citește în ochii acestuia nu prevestește nimic bun. Cole n-a uitat trecutul, nu i-a iertat neglijențele de adolescentă îndrăgostită. Totuși, Veronica nu mai este aceeași. Numai nevoia de a fi iubită de Cole nu se schimbase.

Dar nu avea intenția să i-o mărturisească: rănile din dragoste sunt mai greu de vindecat...

THE BEST

ISBN 973-86442-5-9

PREȚ 25.000 LEI

Hermina Black

Hermina Black 457

VIAȚA CA UN CIRC

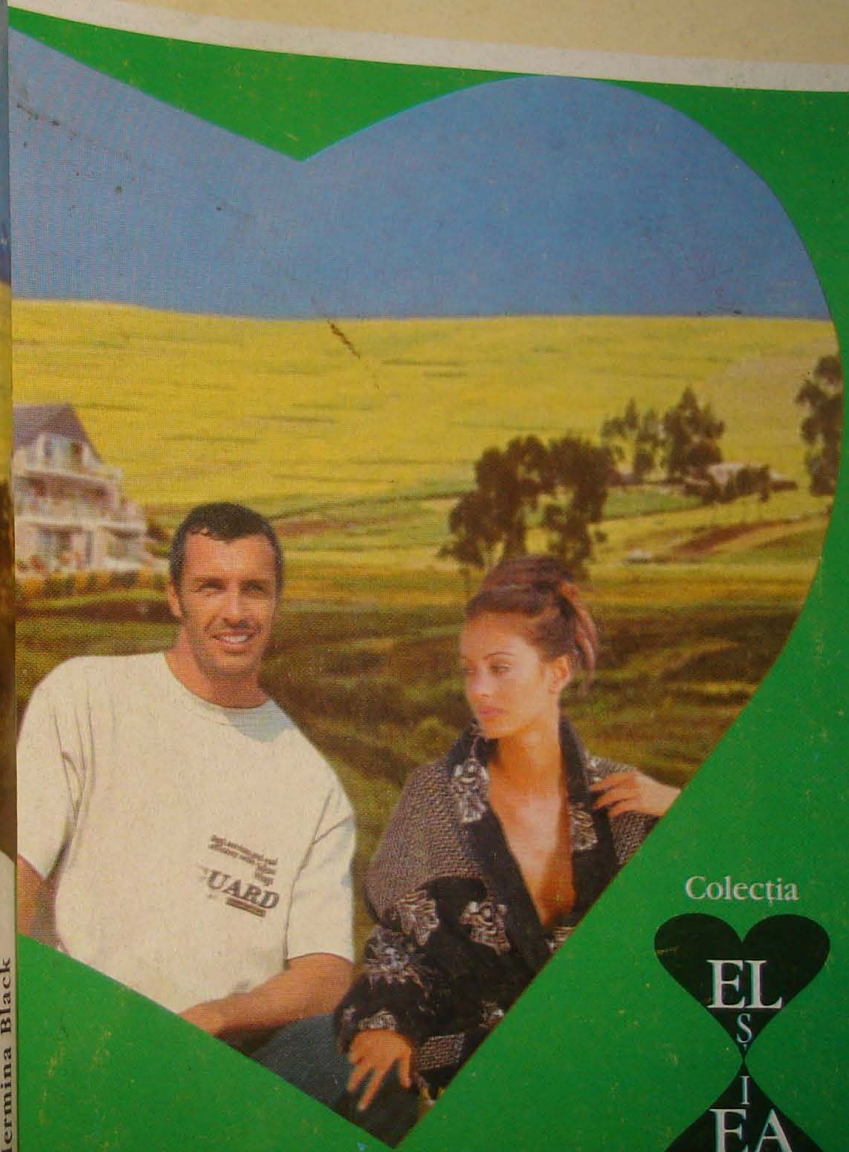

Colecția EL ȘI EA

CRIS

Editor: Aurelian Micu
Lector: Ioan Drăghici
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Macheta colecției: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
BLACK, HERMINA
Viața ca un circ / Hermina Black
București: Alcris, 2003.
p.; cm. – (El și Ea)
Tit. orig. (engl): Yesterday's love
ISBN 973-86442-5-9
821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA "

HERMINA BLACK

Viața ca un circ

Traducerea și adaptarea în limba română de
ION GEICU

ALCRIS
Romance

Vă recomandăm ultimele apariții ale colecției „EL și EA":

454. Întoarcerea verii **– Johanna Peerce**

Încrederea, dragostea, tandrețea... trei cuvinte care nu mai au nici un sens pentru Gladys de când logodnicul ei, Peter, a rănit-o atât de tare. A fugit să uite totul într-un loc izolat, departe de Montreal, de Peter, de amintirile ei...

Însă singurul vecin este un bărbat care o neliniștește, atrăgătorul Simon Grayson...

455. Copacul paradisului **– Mary Adler**

Donna a venit pe mica insulă Laraye din Marea Caraibilor pentru a vedea la fața locului situația plantației de banane a unchiului ei Wilmot, unde lucrurile nu mergeau atât de bine cât ar fi considerat necesar Compania Proprietară. Unchiul ei da întreaga vină pe vecinul și inamicul său, Elyot Vance. Elyot era, fără îndoială, un caracter puternic, după cum Donna însăși a trebuit să recunoască. Din acest motiv, Donna înclina spre a fi de partea lui: dar, în același timp, știa că trebuie să fie corectă și față de unchiul ei. Așadar, nu vroia să se implice prea mult într-o relație cu Elyot. Pe de altă parte, sofisticata Margaret le Conte, avea tot interesul să-i despartă.

456.Insistență răsplătită **– Christine Orban**

Samantha are unele îndoieli în privința scrierii memoriilor lui Mark Westland, în ciuda farmecului pe care bătrânul actor îl degajă. Și, când urmarea imediată a acestui fapt este apariția lui Blaize Leighton, hotărât să obțină favoarea ca numele mamei lui să nu apară în carte, viața ei se complică.

Blaize este la fel de fermecător ca Mark, dar insistența lui o face pe Samantha să se întrebe dacă este sincer sau dacă nu urmărește decât să-și atingă scopul.

Capitolul 1

Veronica Spencer parcă mașina închiriată pe un loc rezervat persoanelor handicapate, apoi constată ușurată că în apropiere se afla o cabină telefonică. Opri motorul, scotoci în poșetă să găsească o monedă și o strecură în buzunarul vestei de blugi. Apoi, foarte încet, pentru a-și cruța picioarele înțepenite, deschise portiera și coborî. Sprijinită într-o mână, se aplecă în interiorul mașinii și-și luă cârjele de pe bancheta din spate. Cu pernuțele bine fixate la subțiori, se îndepărtă în sfârșit de mașină și o încuie.

O privire rapidă de jur-împrejur o deprimă: strada aceasta din Cheyenne nu era veselă... Briza caldă de iunie năvăli în părul ei castaniu închis, aruncându-i o șuviță peste ochii violeți, încețoșați de emoție și de nervozitate. Trebuia să-și păstreze calmul: la urma urmei, adevărata problemă cu care risca să se confrunte nu putea veni decât din partea fratelui său vitreg, Cole Chapman...

Cu mici pași prudenți, cum se obișnuise de-acum, se îndreptă spre cabină. Strecură fisa în aparat, formă numărul și închise brusc înainte ca cineva să fi avut timp să-i răspundă. Moneda de douăzeci și cinci de cenți căzu în lăcașul metalic și rămase acolo.

Ultimele șase luni fuseseră pentru ea un adevărat coșmar. Un infern îngrozitor de durere, de singurătate și de respingere. Ce va face oare dacă Henry Chapman – Hank, omul care jucase pentru ea rolul unui tată, nu se va bucura s-o revadă? Trecuse mult timp de când nu-i putuse vorbi și nu-i răspunsese la scrisori... Veronica se străduise să găsească o mie de motive pentru această tăcere. Acum, după ce făcuse aproape trei mii de kilometri pentru a-l întâlni, se întreba cu brutalitate dacă nu se hrănise cu iluzii. Își spuse că ar fi trebuit să se gândească la asta mai devreme.

Tânăra femeie își impuse să nu cedeze panicii. Nu. Era imposibil ca acest tată vitreg iubitor, plin de bun-simț s-o abandoneze într-un astfel de moment. Era încredințată că citise printre rândurile scrisorilor sale și înțelesese câtă nevoie avea să-l revadă după dramele prin care trecuse. Nu se arătase nici dur, nici brutral. El singur, în toți acei ani în care suferise de indiferența mamei sale, de numeroasele ei căsătorii și divorțuri, îi ghicise disperarea. Numai el o înțelesese pe adolescenta „dificilă" de paisprezece ani pe care toată lumea o condamna pentru proasta ei purtare. Cu multă răbdare și mai multă afecțiune decât îi arătase oricine după moartea bunicii sale, „Hank" reușise să înblânzească teribilul băiețoi care era pe vremea aceea. Mulțumită lui, dragostei sale, devenise o adultă responsabilă, sensibilă, deschisă către ceilalți.

Luă din nou fisa și o strecură în aparat. Nu. Un om de o asemenea blândețe nu putea s-o lase să se prăbușească. Nu acum. Când mama ei îl părăsise pentru un bărbat mai bogat și mai tânăr și plecase la New York, Veronica a suferit mult din cauza acestei despărțiri. Dar, de două ori pe an Henry

Chapman își punea costumul de oraș, își peria pălăria Stetson pentru mari ocazii și venea s-o vadă. Vizitele sale se întrerupseseră anul trecut, din cauza stării sănătății. Veronica nu putuse să vină să-l vadă în Wyoming și păstraseră legătura doar prin telefon. Ultima oară când vorbiseră fusese atunci când Hank o anunțase că nu poate veni la nunta ei: boala de inimă nu-i permitea să ia avionul.

După aceea, lucrurile se precipitaseră: după ceremonie și accident, Veronica nu fusese în stare să-l sune timp de mai multe săptămâni. Mai târziu, nu găsise curajul. În cele din urmă, acum două luni, când reîncepuse să urce încet panta abisului în care căzuse, îi scrisese. Zilele trecuseră fără nici un răspuns. Totuși, tânăra femeie continua să spere în el: nimeni, mai bine decât Hank, n-ar putea s-o ajute să-și reconstruiască mizerabila-i existență, sfărâmată în bucăți. Acesta era motivul pentru care se găsea acum în Cheyenne.

Formă a doua oară numărul fermei. Dar de data asta îl lăsă să sune.

* * *

Cole Chapman se răsturnă în marele său fotoliu pivotant, instalat în spatele biroului și își trecu o mână bronzată, plină de bătături, prin părul negru puțin prea lung. Fața lui bătută de soare și vânt, evantaiul de mici riduri ce porneau de la ochii de un albastru intens, trădau o viață dusă în aer liber. În pofida cutei amare a gurii lui ferme, gropițele din obraji dovedeau că știuse să râdă, odinioară. Gânditor, își masă mușchii înțepeniți ai gâtului. Privirea-i pătrunzătoare alunecă spre micul ceas cu cuarț, care arăta unsprezece și jumătate, apoi se opri pe portretul soției sale.

O durere vie îi strânse inima. La patru ani după accidentul cerebral care i-o smulsese brutal pe Jacqueline, suferea încă de absența ei. Era atât de frumoasă, atât de veselă, atât de plină de viață, atât de... perfectă! Iritat de această clipă de înduioșare, Cole își mută privirea pe fotografia alăturată. Ca întotdeauna, vederea fiului lor Curtis îl reconfortă. În nenorocirea lui, faptul că Jackie îi lăsase un copil era o consolare.

Deodată, telefonul începu să sune strident pe colțul biroului. Cu un gest nerăbdător, Cole ridică receptorul.

– Ferma Chapman, ascult!

Veronica se înfioră. Unele lucruri, pe pământ, nu se schimbă niciodată. Vocea fostului său frate vitreg era la fel de aspră ca odinioară.

– Cole? aruncă ea cu sfială.

Ar fi dorit să fie mai fermă, dar își pierduse de mult timp toată siguranța.

– Da. Cine este la telefon?

– Veronica.

– Veronica și mai cum?

Timp de câteva secunde, tânăra femeie se forță să-și adune tot curajul pentru a înfrunta disprețul rece al interlocutorului ei.

– Veronica Spencer, preciză ea în cele din urmă.

Un mic râs sarcastic se auzi în aparat.

– Ah! Soiul rău se arată în sfârșit! Te-ai hotărât să vii să-ți inspectezi minele de aur?

Interzisă, Veronica se întrebă ce voia să spună. Dar el reluase deja:

– Bine jucat, Ronnie! Ai așteptat destul de mult încât să crezi că ai înșelat pe toată lumea. Nimeni nu se va gândi să

te compare cu mama ta nestatornică, fii liniștită. Nimeni... în afară de mine, bineînțeles!

Veronica înghiți în sec, complet derutată. Insulta o rănise. Totuși, ignoră cu totul despre ce era vorba, și nu voia pentru nimic în lume să înceapă o discuție care risca să fie furtunoasă.

– N-am venit pentru bani, declară ea cu o voce liniștită. Nu vreau decât să-l văd pe tatăl tău.

Așteptă, cu mâinile încleștate pe telefon. O tăcere teribilă se prelungea. Își simțea bătăile surde ale inimii.

– Mai bine mai târziu decât niciodată, presupun... ironiză Cole. Știi unde-l găsești!

– Nu, nu știu! replică tânăra femeie la capătul răbdării. Nu uita că n-am mai fost la fermă de... mai mulți ani.

– Păcat că n-ai rămas unde erai!

Tulburată de această altercație care-i aducea atâtea crude amintiri, Veronica își duse o mână tremurândă la fruntea palidă.

– Te rog, Cole... Știu ce crezi despre mine, dar vreau doar să-l revăd pe Hank... Cu lacrimi în ochi, se întreba cum putuse să uite ura profundă pe care i-o păstra fratele ei vitreg.

– Îți amintești cimitirul unde a fost înmormântată mama mea, nu?

– Da, îmi amintesc.

– Ei bine, acolo îl vei găsi.

El întrerupse convorbirea și Veronica puse telefonul în furcă. Da, își amintea cimitirul unde Hank o dusese de mai multe ori. Tatăl ei vitreg se ducea destul de des la mormântul primei sale soții, Margaret, pentru a fi sigur că era bine întreținut. Trebuia să se grăbească dacă nu voia să-l scape pe

Henry Chapman. Deoarece niciodată nu va îndrăzni să revină la fermă fără a fi invitată de el. Și dacă o făcea, Cole nu va mai avea nimic de spus.

O oră mai târziu, telefonul sună din nou la ranch. Furios la gândul că era fără îndoială din nou Ronnie, Cole răspunse foarte tăios.

– Cole?

Vocea feminină semăna mult cu cea a Veronicăi, dar nu era a ei. Și nici această voce nu se schimbase în opt ani de zile...

– Ce vrei, Miriam? întrebă Cole pe un ton sec.

– Veronica a luat legătura cu tine? se interesă fosta lui mamă vitregă pe un ton neliniștit.

– Da, acum circa o oră.

– Ce i-ai spus?

– Că nu e bine venită aici. Ceea ce este valabil și pentru tine.

Lui Cole nu-i plăcuse niciodată a doua soție a tatălui său. Această ostilitate sporise și mai mult când Miriam fugise cu un alt bărbat, chiar dacă această stare de lucruri îl scăpase pe tânărul bărbat de „otrava" de soră vitregă.

– Ascultă-mă, Cole, te implor! insistă Miriam. Veronica nu știe că tatăl tău a murit!

– Ce-i cu toată povestea asta? răcni Cole, cu fața crispată de furie.

– E o poveste prea lungă... Singurul lucru care contează este că îl crede încă în viață!

La celălalt capăt al firului, Miriam își înăbuși un suspin. Exasperat, Cole mormăi o înjurătură.

– N-am timp de pierdut! Explică-mi repede!

– Oh, Cole... gemu mama Veronicăi. Acum șase luni, în ajunul morții lui Henry, Ronnie a avut un groaznic accident de mașină. Timp... timp de mai multe zile, n-am știut dacă va supraviețui. Și când a ieșit în sfârșit din comă, a avut de depășit atâtea probleme că n-am avut inima să...

– Și ți-a trebuit atâta timp ca s-o pui la curent? explodă Cole, pe care iresponsabilitatea mamei lui vitrege îl înfuriase întotdeauna.

– A suportat asemenea decepții... mai murmură Miriam cu o voce plângăreață.

– Le merita, probabil! i-o reteză Cole. Se va putea consola cu moștenirea pe care i-a lăsat-o tatăl meu!

În ciuda dragostei ce i-o purtase acestuia din urmă, nu se putea apăra de un oarecare sentiment de amărăciune când se gândea că Hank lăsase moștenire un sfert de fermă Veronicăi.

– Nu fi atât de crud, Cole! îl imploră Miriam. Ronnie a fost grav rănită. Ea... și-a pierdut practic folosința picioarelor.

Timp de câteva secunde, acest amănunt i se păru atât de deplasat lui Cole încât crezu că este o exagerare ridicolă din partea mamei sale vitrege. Dar aceasta continuă:

– A ieșit dintr-un centru de reeducare doar de câteva zile. Și acolo... nu știu ce idee i-o fi trecut prin cap. Când m-am întors acasă nu mai era acolo...

Disperarea lui Miriam nu părea falsă. Cole se simți brusc cu conștiința încărcată.

– Dă-mi numărul tău de telefon, Miriam, mormăi el. O să văd ce pot face.

– Mulțumesc, Cole. Mulțumesc...

Îndată ce notă numărul, tânărul bărbat închise, dintr-o dată stânjenit. Era sfâșiat între ura ce i-o purta mamei și mila ce i-o inspira acum fiica, deși fără tragere de inimă.

* * *

Veronica se deplasa încet. Stângăcia ei obișnuită era sporită de tremurul picioarelor slabe. Îl privi pe proprietarul motelului, instalându-i valiza într-o cameră, fericită că putea să-și uite, măcar pentru o clipă, tristețea. Apoi întinse o bancnotă bărbatului care ieși închizând ușa în urma lui.

Nici nu putea să plângă. Lacrimile i se blocaseră în piept la șocul pe care-l suportase cu o oră înainte, când descoperise numele lui Henry Chapman gravat alături de cel al Margaretei. N-ar fi știut să spună cât timp rămăsese împietrită, în picioare, în fața dublei pietre funerare, consternată, încremenită de stupoare, contemplând data morții lui, de care nu știuse nimic.

Tânăra femeie se îndreptă obosită spre o măsuță joasă de lângă perete și desfăcu celofanul ce proteja unul din pahare. Singura ei oprire între cimitir și motel fusese să-și cumpere o sticlă de whisky.

Scoase dopul cu o mână tremurândă, incapabilă să-și pună ordine în gândurile haotice. Mii de întrebări o hărțuiau deoarece nu făcuse o legătură între data decesului lui Hank și ziua propriului ei accident. Singurul lucru care se detașa limpede din toate acstea era că pierduse singura persoană pe care putea conta. Persoana la care venise să-și recapete curajul. Atâta timp cât Henry Chapman trăia, Veronica avea impresia că avea o casă, un loc unde era așteptată cu

dragoste și unde putea să se refugieze. Acum, nu mai avea nimic. Plutea în derivă, îngrozitor de tristă, scoasă din minți de cruzimea destinului.

Turnă lichidul de culoarea ambrei și bău o înghițitură mare din alcoolul mult prea tare pentru ea. Detesta whiskyul, dar avea nevoie disperată să uite că nimic bun nu va putea să i se întâmple în viață. Niciodată...

* * *

Cole mergea cu pași mari pe trotuarul care ducea la motel. După aeroport, vizitase deja alte cinci locuri, dar în zadar. În fine, i se confirmă că o Vernica Spencer sosise acum două ore și nu-și părăsise camera. Se repezi spre ușa indicată și bătu. Nu i se răspunse. Nici un zgomot nu venea din cameră. Bătu din nou, dar tot fără rezultat. Apoi apăsă clanța, în speranța că ușa nu era încuiată. Aceasta se deschise și Cole intră în camera cufundată în penumbră. Trebui să aștepte câteva secunde pentru a se obișnui cu întunericul după soarele orbitor de afară. Încetul cu încetul, deslușì o siluetă slabă prăbușită pe pat, cu fața îngropată în cearșafuri. O sticlă de whisky pe jumătate goală și un pahar răsturnat zăceau pe podea, la câțiva centimetri de o mână inertă care atârna de pe saltea. O clipă, Cole crezu că a greșit camera. Totuși, părul mătăsos al tinerei femei era același castaniu închis al pletelor lungi pe care le știa ale lui Ronnie, odinioară. Și cârjele rezemate de perete corespundeau cu ceea ce-i spusese Miriam. Dar unde era adolescenta solid clădită pe care și-o amintea? Acest corp plăpând... era oare într-adevăr al Veronicăi?

Intrigat, se aplecă spre pat și înlătură ușor șuvițele întunecate ce acopereau fața celei ce dormea. Rimelul de pe pleoape i se prelinsese pe obrajii livizi. Pleoapele înroșite de plâns nu mai păstrau decât puțin din machiajul inițial.

Cole nu-și revenea. Da, era totuși Veronica. Iar această fată mică, lipsită de sânge, nu mai era decât o palidă replică a frumuseții strălucitoare pe care o văzuse odinioară. Cu nesfârșită atenție, o întoarse pe spate și-i întinse picioarele. Era ușoară ca un fulg. Tânărul bărbat se așeză pe pat lângă ea. Cu un gest automat, îi pipăi pulsul. Bătăile regulate îl liniștiră: o clipă, se gândise la ce era mai rău.

Rămase lângă ea mai multe minute, contemplând-o preocupat, descifrând schimbările aduse de ultimii opt ani. Ideea că Ronnie s-ar fi putut schimba atât din punct de vedere moral cât și fizic îi trecu o clipă prin minte, dar o respinse imediat. Cum putuse oare băiețoiul neastâmpărat pe care-l cunoscuse să dispatră cu totul? O detestase din toată inima, pe vremea aceea. Și n-avea nici un motiv să-și schimbe părerea în privința ei.

Cu toate acestea, împotriva voinței sale, un val de milă îi cuprinse inima împietrită de încercări. N-ar fi trimis-o niciodată la cimitir dacă ar fi bănuit că nu știa nimic. Își regreta amar gestul și se întreba dacă nu-i trebuia câteva zile de repaos la fermă pentru a-i da timp să-și revină din acest șoc teribil.

Apoi, se gândi că dacă ceda acestui impuls, va declanșa o avalanșă de probleme. Nu trebuia să uite de Curtis, care avea doar șapte ani. Și de Helen, cumnata lui, care se ocupa de el ziua. Desigur, Helen ar accepta fără îndoială să țină băiatul câteva zile acasă la ea, la ferma vecină. Dar dorea cu

adevărat să bulverseze viețile lor pentru ea? Și ce fel de obstacoole îi va ridica, atunci când va deveni proprietara unui sfert din ranch? Și dacă va dori să se instaleze la el pentru a-și controla partea?

Strânse din buze, iritat de această perspectivă neplăcută. Pentru Dumnezeu, se gândi el. Dacă Miriam s-ar fi arătat puțin mai responsabilă, i-ar fi scutit de toată această melodramă, evident: de un egoism înverșunat, se gândea mai întâi cum să evite dificultățile!

Dintr-o dată, tânărul bărbat avea impresia că este confruntat cu aceeași problemă ca tatăl său, cu zece ani în urmă. Hank o luase pe mica Veronica sub aripa sa. A căutat să-i dea toată dragostea, toată atenția și disciplina pe care mama sa a fost incapabilă să i le dedice. Niciodată nu se plânsese. Cole nu înțelesese niciodată asta, nici faptul că tatăl său continuase s-o considete pe Ronnie ca adevărata lui fiică, chiar și după ce se recăsătorise Miriam.

Veronica își mișcă ușor capul pe pernă. Un geamăt de durere îi scăpă printre buze. Cole o clătină ușor fără a reuși s-o trezească. Apoi luă sticla de whisky și o examină cu o expresie de dezgust: îi vor trebui ore întregi tinerei femei să-și revină după alcoolul băut.

Se ridică, trecu în sala de baie și înmuie un prosop în apă caldă. Apoi se întoarse la Veronica și-i șterse fața pătată de urmele lacrimilor și rimelului. Apoi o privi o clipă, după care sări în picioare și aruncă prosopul în celălalt colț al camerei cu un gest furios. Nu voia să ia asupra lui problemele lui Ronnie! Nu voia să-i cunoască necazurile, nu dorea intruziunea ei în viața lui! Totuși, testamentul tatălui său îl forța să țină seama de fosta lui soră vitregă. Dar oricum ar fi,

el era stăpânul fermei, de acum înainte. Că Veronica poseda sau nu un sfert din proprietate, va pleca atunci când va decide el.

* * *

Când Veronica se trezi, se însera. Cuprinsă de greață, se rostogoli spre marginea patului pentru a încerca să se ridice. Obstacolul pe care-l întâlni n-o surprinse: crezându-se încă la spital, credea că cineva instalase bara metalică de protecție ca s-o împiedice să cadă din pat în timpul somnului. Căută repede soneria pentru a chema o infirmieră, păstrând în același timp o mână apăsată pe gură.

– Ești bolnavă? întrebă o voce răgușită.

Tânăra femeie nu putu decât să clatine din cap. Se simți luată pe sus de două brațe puternice care o duseră prin întuneric. Când intră în lumina orbitoare a camerei de baie, simți brusc o teribilă durere de cap. El o ajută să îngenuncheze în fața lavaboului unde își ușură îndelung stomacul fără a se gândi și fără rușine. Apoi, aceeași mână milostivă îi trecu un prosop umed peste față și-i întinse un pahar cu apă.

– Clătește-ți gura.

Această voce îi era familiară. Știa că ar fi trebuit să-l recunoască pe proprietarul ei. Dar totul se amesteca în mintea ei. În cele din urmă, după un timp, lumea încetă să se mai învârtească în jurul ei și își aminti.

– Mulțumesc, Cole... murmură ea, întrebându-se ce căuta în acest motel unde se refugiase.

Tocmai voia să-i pună această întrebare, când își dădu brusc seama că nu mai era în motel. Se afla nici mai mult nici mai puțin decât în vechea ei cameră de la fermă!

– Cum am ajuns aici? gemu ea, îngrozită la ideea că a avut o „absență" cum li se întâmplă uneori alcoolicilor.

– Eu te-am adus, mormăi Cole, cu o notă de ranchiună în glas.

– Iartă-mă... șopti Veronica.

În timpul celor doi ani pe care-i petrecuseră împreună, ea îi ceruse deseori scuze. Cole Chapman le acceptase rareori.

– Vrei să mă lași singură câteva minute? îi ceru ea.

– Poți să te descurci? i-o întoarse el din simplă politețe, fără nici o căldură.

Tânăra femeie încuviință cu un semn din cap și se redresă sprijinindu-se de perete. Se întoarse încet în cameră. Lumina blândă a veiozei de la capul patului, aprinsă de Cole, fu o ușurare. Fratele ei vitreg dispăruse deja. Deodată, își dădu seama că încă nu-i văzuse fața.

Parcurse cu privirea, cu o emoție încărcată de melancolie, această cameră care practic nu se schimbase cu nimic timp de opt ani de zile. Era zugrăvită tot în tonuri de verde aprins și de alb care o făceau să tresară pe mama ei. Veronica avu un mic surâs crispat. Mama ei și cu ea nu aveau niciodată aceleași gusturi...

Să se regăsească astfel în această casă, în această odaie, îi trezea o mulțime de amintiri. În mod ciudat, i se părea că nici nu plecase vreodată. Anii se scurtaseră brutal, devenind zile. Cu toate acestea, Hank nu mai era acolo.

Acest gând o consternă pe tânăra femeie și asaltul brutal al tristeții o făcu să izbucnească în hohote de plâns. Dintr-o dată foarte slăbită, trebui să se așeze pe un scaun aflat lângă sala de baie. Un moment mai târziu, Cole reapăru în pragul ușii. El o observă, fără ca ea să știe, copleșit fără să vrea de un sentiment de simpatie.

Această mică siluetă, prea firavă, doborâtă de dureri, îl bulversa mai mult decât se așteptase. Ezită o clipă, apoi se apropie de ea.

Îndată ce percepu zgomotul de pași, ea înlemni. Își șterse în mare grabă lacrimile ce-i curgeau pe obraji.

– Cât e ceasul? întrebă ea, nevrând pentru nimic în lume să-i arate disperarea ei.

– Miezul nopții.

Ea îl privi pentru prima dată. Opt ani îl schimbaseră pe frumosul adolescent de odinioară într-un bărbat matur, mult mai seducător. El nu avea pe atunci micile riduri din colțul ochilor incredibil de albaștri, gura fermă părea mai puțin senzuală. În schimb, maxilarul pătrat, arogant, era același. Iar corpul lui zvelt și musculos, corpul lui de atlet cu umeri largi și șolduri înguste era identic cu cel pe care și-l amintea.

Își întoarse grăbită capul. Cole nu trebuia, mai ales, să-i ghicească interesul pe care i-l purta. Fusese îndrăgostită la nebunie de el, odinioară, și făcuse imprudența să i-o spună. După această mărturisire, fratele ei vitreg devenise și mai neiertător față de ea. Aceste amintiri erau prea crunte ca să zăbovească asupra lor.

– Cum... cum a murit Hank? întrebă ea, încordându-se în așteptarea răspunsului.

– Un atac... L-am transportat de urgență la spital, dar abia ajuns la terapie intensivă, n-a mai putut fi reanimat.

Calmul aparent al lui Cole îi ascundea prost emoția și această vulnerabilitate îl făcu brusc mai apropiat Veronicăi. Amândoi îi purtaseră dispărutului o dragoste profundă. Cu toate acestea, ridică spre el o privire plină de amărăciune.

– De ce nu m-ai anunțat? Știai cât de mult...

Își mușcă buzele, încercând să-și stăpânească lacrimile care îi invadau ochii.

– Și cum ai putut să mă trimiți la mormântul lui, știind prea bine ce șoc teribil va fi pentru mine?

Fața ei mică și palidă, se crispă. Ea tremura de durere și de furie. Cole veni și îngenunche lângă ea.

– Am fost anunțat de mama ta, declară el calm.

Luă mâna albă a Veronicăi, care se odihnea inertă, pe genunchii ei.

– Niciodată nu m-am gândit să-ți ascund moartea tatălui meu, Ronnie, în ciuda... ostilității care ne despărțea.

Privirea Veronicăi se tulbură și mai mult.

– Nu te cred! strigă ea, disperată. I-ai purtat întotdeauna pică lui Hank pentru că m-a tratat drept... fiica lui.

Degetele lui Cole se strânseră cu tandrețe pe ale ei.

– Miriam mi-a telefonat, azi-dimineață, imediat după ce m-ai sunat tu. A recunoscut că nu ți-a spus niciodată nimic...

Tânăra femeie scutură din cap.

– Pretinzi că mi-a ascuns moartea lui timp de șase luni? Nu, e imposibil...

Buzele strânse ale lui Cole luară o notă sarcastică.

– Miriam s-a depășit pe sine, și de data asta... replică el tăios. S-a dovedit și mai inconștientă ca de obicei, asta-i tot!

Veronica își trase brusc mâna.

– Îți interzic să-mi critici mama! Ea n-a fost niciodată atât de „inconștientă" cum ai pretins tu întotdeauna. Și nu știi nimic despre ea, acum!

Cole o privi fix, uluit de reacția ei. De când o apăra pe mama ei, cu care nu se înțelesese niciodată? Era prima dată când Veronica arăta o oarecare loialitate față de Miriam!

Tânăra femeie se simțea dintr-o dată depășită de evenimente. Cuprinsă de un soi de panică, își zise că trebuie neapărat să părăsească această casă. Imediat.

– Unde sunt cheile mașinii mele? își întrebă ea fratele vitreg.

– În buzunarul meu, răspunse Cole. Dar n-o să pleci nicăieri noaptea asta. Nu ești în stare să conduci.

– Nu mai sunt deloc beată! protestă cu violență Veronica.

– Știu, dar ești încă în stare de șoc. În care valiză ai cămașa de noapte?

Ea își descoperi atunci bagajele puse într-un colț al camerei. Cum bărbatul amenința să răscolească în ele fără menajamente, se resemnă să răspundă.

– În cea mică... murmură ea.

În câteva minute, el întinse pe pat halatul de baie și cămașa de noapte, apoi duse lucrurile ei de toaletă în camera de baie. Când termină, îi întinse cârjele.

– Presupun că vrei să te dezbraci fără ajutorul meu!

Totuși, înainte de a ieși, își dădu osteneala să dea la o parte cuvertura verde de pe pat și desfăcu așternutul. Ideea de a se putea odihni, în sfârșit, o copleși cu o liniște binefăcătoare pe Veronica. De asemenea, felul în care Cole se ocupase de ea era ca un balsam pentru nervii ei încordați. Intimidată,

dintr-o dată docilă, murmură o vagă mulțumire. Fratele ei vitreg o măsură cu o privire sarcastică, cu totul impersonală.

– Dormi cât vrei, spuse el. Dacă scapi micul dejun, poți găsi în frigider tot ce vrei de mâncare.

– Mulțumesc... șopti ea din nou.

Cole se apropie de ea și se opri la câțiva centimetri. Ea îi simți ezitarea. Totuși, în secunda următoare, o luă în brațe și o strânse la piept. Veronica se încordă. Acest gest era o dovadă de milă, nimic mai mult. Se simțise obligat să-și arate compătimirea... Fu stupefiată de violența propriei sale reacții, de durerea pe care o simți ca o lovitură de pumnal în inimă. Altceva, cu totul altceva, aștepta de la el... Cu totul altceva decât această demonstrație politicoasă, această conformare plată la uzanțe! Cu stângăcie, se forță să-l respingă și Cole se desprinse de ea fără să protesteze. Desigur, nu putea suporta s-o atingă mai mult timp...

– Am să plec mâine dimineață, cât mai devreme posibil, declară ea, îndreptându-se spre pat.

– N-ai de ce să te grăbești! răspunse Cole, surprins el însuși de această anormală bunăvoință.

– Adevărat? ripostă tânăra femeie, surprinsă.

Ar fi vrut să-l întrebe de ce o adusese la fermă. Epuizată de toate aceste șocuri emoționale, nu se simțea în stare să plece imediat. Trupul ei handicapat era deja atât de greu de târât, fără să mai vorbească despre bagajele ei... Dar Cole i-o luă înainte.

– Dacă tot ești aici, poți profita să rămâi două sau trei zile. Avem unele lucruri să discutăm împreună. Cu cât mai curând, cu atât mai bine.

– Lucruri de discutat? repetă ea, uimită și subit îngrijorată. Care?

Odinioară, Hank fusese totdeauna prezent pentru a se interpune între ei, ca arbitru în certurile lor. Fără el, Veronica se temea să aibă o „discuție" cu fratele ei vitreg.

– Riști să fii surprinsă, Ronnie. Noapte bună.

Veronica îl urmări cu privirea, perplexă. El închisese deja ușa când ea murmură încet:

– Noapte bună, Cole.

* * *

Dormi profund. Când se trezi, conștientă de locul străin în care se afla, era puțin peste ora cinci dimineața. Zgomote înăbușite ajungeau la ea, destul de îndepărtate. O migrenă atroce îi bătea în tâmple ca o tamburină.

Veronica se duse la baie pentru a lua o pastilă și se decise să facă un duș. După aceea, procedă rapid la un machiaj complet: fond de ten, pudră pe pomeți, fard pe pleoape. După accident, prinsese obiceiul să-și ascundă astfel paloarea tenului bolnăvicios. I se părea că regăsea, în fiecare dimineață, puțin din frumusețea strălucitoare ce o avea înainte de accident și pe care credea că o pierduse. Își uscă părul, apoi strânse toate lucrurile de toaletă și le orândui în valiză.

Cât ai clipi din ochi, patul fu aranjat și camera arăta ca și cum nimeni nu trecuse pe acolo. Îmbrăcă un pantalon alb și o bluză roz... Cu puțin noroc, va fi în drum spre aeroportul din Cheyenne în mai puțin de o oră.

Un miros delicios de șuncă prăjită și de cafea proaspătă, plutea în aer dinspre bucătărie. Veronica se așeză pe un scaun, înaintea mesei lungi de lemn și contemplă spatele lui

Cole, ocupat să prepare micul dejun. Se ferea să-i adreseze un cuvânt: înainte de ora șase era într-o dispoziție execrabilă, își amintea perfect. De aceea, se mulțumi să contemple cu privirea camera imensă și să-i admire comoditatea. Nu se schimbase nimic, în afară de un spălător de vase montat sub masa de lucru și un cuptor cu microunde. Judecând după salonul pe care-l traversase, soția lui Cole n-avusese timp, sau nu voise să modifice mare lucru în acest decor simpatic și confortabil. Întotdeauna, spre exasperarea lui Miriam, Henry Chapman și fiul său preferaseră practicul esteticului.

Un bol de sticlă se rostogoli brusc pe podea, însoțit de o înjurătură. Cole se aplecă să-l ridice și aruncă o privire întunecată tinerei femei, ca și cum o făcea răspunzătoare pentru acest mic incident. Simțindu-se nedorită, Veronica încercă din nou un val de tristețe și se hotărî să se retragă în camera ei. Va reveni mai târziu.

Puțin după aceea, voci grave de bărbați ajunseră până la ea. Râdeau, glumeau, luându-l peste picior pe Cole, care nu părea să aprecieze deloc umorul lor. Hotărât lucru, nimic nu se schimbase... Totul îi amintea de zilele fericite și viața simplă pe care o împărțise odinioară cu Hank. Lungită pe pat, se revăzu urmându-și tatăl vitreg ca o umbră, însoțindu-l peste tot la munca lui. Nimic n-o speria din clipa când era cu el: nici căldura toridă a verii, atunci când, călare, făceau turul pășunilor, nici zăpada și frigul, iarna, când duceau nutreț animalelor. Totul îi părea formidabil, minunat, numai pentru că se afla alături de el. Și acum nu mai era...

Lacrimile începură din nou să i se rostogolească pe obraji. Tristețea o sufoca. Grație acestui bărbat care știuse să

umple vidul lăsat de dispariția bunicii ei când avea abia șase ani, cunoscuse un timp căldura unui cămin. Anii aceia de fericire erau pierduți pentru totdeauna, din păcate.

Dintr-o dată, se bătu la ușa ei și se grăbi să ia o batistă să-și șteargă ochii.

– Veronica?

Se ridică, nervoasă. Puțin mai devreme, în bucătărie, putuse să-și dea seama că nu era pregătită afectiv să suporte asprimea și răbufnirile fratelui ei vitreg. Și nici gesturile lui de gentilețe, de altfel! Se temea că va izbucni în hohote de plâns, în fața lui, orice ar spune. Adunându-și forțele, cu fața lividă de efortul ce-l făcea pentru a se controla, se hotărî în sfârșit să răspundă.

– Da, intră!

Spre marea ei surprindere, Cole intră purtând o tavă încărcată cu două farfurii aburinde. O puse pe măsuța din fața ferestrei, apoi se întoarse să aducă o altă tavă plină cu lapte, cafea, și suc de fructe pentru două persoane. Așezată pe marginea patului, Veronica observă cu emoție eforturile pe care le făcea pentru ea. În același timp, era înnebunită de bucurie la ideea că va împărți masa cu ea. În ultimile șase luni, mesele ei solitare din spital fuseseră un coșmar.

– Nu va fi, fără îndoială, cel mai bun mic dejun din viața ta, Ronnie, dar pot să te asigur că este cald și hrănitor! declară Cole.

Așteptă să ia loc la mica masă, apoi se așeză și el.

– N-am reușit să-mi aduc aminte ce preferi: ouă ochiuri sau jumări. Oricum, adăugă el cu un mic surâs, când sunt în fața mașinii de gătit, există o foarte mică diferență între cele două...

Veronica reuși să surâdă și ea.

– Puțini oameni știu cât de dificil este să-ți reușească ochiurile, afirmă ea. N-ai de ce să te scuzi.

În ciuda acestei noi amabilități dintre ei, o oarecare tensiune plană pe durata mesei. Tânăra femeie simțea că subiectul Hank era evitat de Cole. Nici ea nu îndrăznea să vorbească, neștiind prea bine cum să se adreseze acestui bărbat care-i fusese un frate vitreg atât de ostil în urmă cu câțiva ani.

Cum el ridicase capul pentru a privi cu atenție pe fereastră, ea profită pentru a-l examina. Ochii ei violeți trecură încet peste fața lui bronzată, peste profilul aproape perfect. „Aproape" numai, deoarece, spre marea ei neplăcere, constată că păstra încă cicatricea unei lovituri cu furculița pe care i-o aplicase din păcate într-o zi. Acest amănunt era caracteristic, își spuse ea. Cu cât mai minunate erau amintirile cu Hank, cu atât mai amare și mai zbuciumate erau cele împărtășite cu Cole. În timpul celor doi ani pe care-i petrecuse la fermă, cu câtă îndărătnicie își provocase tatăl vitreg! Nu încercase decât să-i atragă cu disperare atenția, să-i câștige afecțiunea, să se simtă în sfârșit acceptată de el. Dar tentativele ei fuseseră atât de stângace încât nu-i aduseseră decât critici și dușmănie.

Ochii i se umplură din nou de lacrimi. Se grăbi să-și plece capul în farfurie, dar lăsă furculița puțin prea tare. Privirea lui Cole se fixă asupra ei, dar nu spuse nimic. Își terminară masa în tăcere. Când el se lăsă pe spate în fotoliu, savurându-și cafeaua, Veronica se decise în sfârșit să-i mulțumească.

– Acest mic dejun a fost excelent, Cole, și sunt fericită că l-ai împărțit cu mine...

Se simțea mai intimidată ca niciodată. Totuși, el îi adresă un zâmbet politicos, înainte de a remarca:

– Văd că ți-ai făcut bagajele... Credeam că ne-am înțeles să rămâi aici două sau trei zile?

Tânăra femeie roși, emoționată de această voce dintr-o dată prea amabilă față de ea. Cât de vulnerabilă îi rămăsese inima la farmecul lui Cole! El o privea cu intensitate, ceea ce-i făcea refuzul și mai dificil de exprimat. Dar era încredințată că în fond îi dorea plecarea și îi propunea să rămână pentru că se simțea obligat. Fără îndoială, încerca remușcări pentru incidentul din ajun, cu cimitirul.

– Este imposibil, murmură ea în cele din urmă.

Cole își încrucișă picioarele lungi, punând un picior peste celălalt.

– Tata te-a trecut în testament, Ronnie și trebuie să stăm de vorbă. Profită deci de această vizită ca s-o facem.

Ochii Veronicăi se măriră de stupoare. Hank îi lăsase ceva? Își simți inima grea imaginându-și reacția lui Cole când aflase. Înțelegea acum primirea glacială pe care i-o rezervase la telefon. Crezuse că venea doar să-și reclame partea ei!

– Îmi pare rău, Cole... murmură ea din nou. N-am știut nimic. Și este evident că refuz această moștenire, oricare ar fi.

– Nici nu vrei să știi despre ce este vorba? întrebă el.

Veronica suspină.

– Bine. Spune-mi ce mi-a lăsat Hank, cedă ea, mototolind șervețelul cu degete nervoase.

– Ți-a lăsat dun sfert din toate bunurile lui. Asta include deci ranchul, dar și acțiunile la minele de aur din Montana.

Tânăra femeie își scutură capul, neîncrezătoare. Cu toate că tatăl ei vitreg preferase totdeauna să ducă o viață simplă, nu știa că era miliardar. Un sfert din bunurile sale reprezenta o adevărată avere. Fără un cuvânt, își luă cârjele și se ridică. Când își mai reveni, după câteva minute, declară în sfârșit:

– Tatăl tău a fost întotdeauna de o minunată generozitate. Mi-a dăruit mult din timpul și afecțiunea lui. Banii și bunurile lui, în schimb, îți aparțin numai ție și fiului tău.

Vocea îi tremura. Se redresă, încercând să-și recapete fermitatea.

– Dacă vrei să-mi dai numele notarului tău, continuă ea, mă voi duce să-l văd astăzi, înainte de a pleca. El va redacta toate documentele necesare pentru ca această moștenire să-ți revină.

Îi întoarse spatele, incapabilă să-și stăpânească emoția. Două mâini calde se așezară pe umerii ei slabi, împiedicând-o să se îndepărteze.

– Dacă te-aș lăsa s-o faci, Ronnie, asta mi-ar aduce mulți bani. Dar știu că n-am dreptul să accept. Mi-ar plăcea să-ți propun o soluție.

Începu pe neașteptate să descrie mici cercuri pe pielea ei, cu vârful degetelor. Efectul fu imediat: sângele Veronicăi începu să curgă mai repede prin vine și fu cuprinsă de panică. Cu un gest brusc, se desprinse și puse între ei o distanță de „siguranță".

– Scuză-mă, spuse ea. Toate acestea s-au întâmplat atât de repede, încât nu mai știu foarte bine unde sunt. Poți să-mi acorzi o oră sau două ca să-mi revin?

Îi adresă un mic surâs timid. Cole îi răspunse pe un ton posac, aproape tandru:

– Ți-am propus să rămâi la fermă două-trei zile, Ronnie, sau mai mult, dacă vrei...

– Știu, și-ți mulțumesc. Totuși... cred că e preferabil să nu mai rămân. Nu va trece prea mult timp ca să te înfurii, ca odinioară! adăugă ea cu un mic râs mai amar decât și-ar fi dorit.

Sprâncenele lui Cole se ridicară periculos.

– Vezi? remarcă ea cu tristețe. Începem iar!

– Suntem adulți, ei drăcie! tună tânărul bărbat. Trebuie să fim capabili să depășim diferențele noastre de păreri, nu?

Se întrerupse brusc și își trecu o mână obosită prin părul des și negru.

– Iartă-mă, Veronica. Am fost mai repezit decât doream. Odihnește-te cât ai nevoie. Când te vei simți pregătită, vino în biroul meu. În afară de asta, mai am de lucru la bucătărie!

Îi pândea răspunsul. După câteva secunde, resemnată, ea acceptă cu un sem din cap. Scuzele lui Cole o surprinseseră și o emoționaseră, ca și atențiile cu care o copleșise de când sosise. Hotărât lucru, era ceva foarte nou, în relația lor...

– Mă voi odihni puțin, murmură ea.

– Dormi cât mai mult posibil. Dacă pierzi ora prânzului, n-o să mori de foame din cauza asta!

Surâsul pe care i-l adresă o mișcă profund. Îl văzuse atât de des împărțind cu dărnicie acest zâmbet fermecător femeilor frumoase care-i solicitau favorurile, odinioară... La șaisprezece ani, ar fi dat orice pentru a avea și ea dreptul la el. Ironia sorții voia ca dorința să-i fie îndeplinită opt ani mai târziu, când Cole era mai inaccesibil pentru ea ca niciodată.

Capitolul 2

Veronica închise telefonul, ușurată că această conversație greu de suportat cu mama ei se terminase în sfârșit. Miriam se arătase pocăită și plângăreață în legătură cu decesul lui Hank ascuns atâta timp fiicei sale. În schimb, insistase cu o voce imperioasă să revină cât mai repede la New York.

Tânăra femeie se înfundă confortabuil în marele fotoliu pivotant al lui Cole, cu inima încălzită de un minunat sentiment de siguranță. Era atât de bine să se simtă obiectul grijilor constante ale mamei sale, după ani și ani de indiferență... În cursul ultimelor luni, într-adevăr, femeia de lume superficială și nestatornică se transformase într-o persoană responsabilă, atentă, sensibilă și devotată, înconjurând singurul ei copil cu toată dragostea de care era capabilă. Când soțul Veronicăi, Eric, se decisese pe nepusă masă să abandoneze infirma care nu mai corespundea canoanelor sale de frumusețe feminină, afecțiunea lui Miriam fusese neprețuită pentru fiica ei. O consolase, o răsfățase, luptând s-o smulgă din profunda depresie care-i punea viața în pericol.

Veronica a avut nevoie de multe săptămâni pentru a trece peste șocul lașității soțului ei.

Era uimitor, în aceste asemenea circumstanțe, că mama ei refuzase să-i dea ocazia unei noi amărăciuni? Să-i anunțe moartea lui Henry Chapman, ar fi repus totul în discuție, tocmai când acceptase în sfârșit să coopereze cu medicii și kineterapeuții pentru a-și recupera posibilitatea folosirii picioarelor...

Cu toate acestea, în ciuda uimitoarei afecțiuni materne descoperită atât de târziu, tânăra femeie nu dorea să se întoarcă imediat la New York. Charles Whitcombe, noul soț al lui Miriam, o privea cu oarecare iritare, luând tot mai mult loc în viața soției lui. Pentru nimic în lume Veronica nu voia să compromită singurul mariaj care-i adusese oarecare bucurie mamei sale. Nu avea încă nici un plan de viitor, dar știa cu certitudine că trebuia să se desprindă încetul cu încetul atenției lui Miriam ca s-o restituie soțului neglijat... Trebuia prin urmare să găsească un pretext pentru a-și prelungi absența. Să facă turism? Să-și viziteze prietenii? Era posibil, pentru început. Dar trebuia, foarte repede, să ia hotărâri mult mai importante...

Brusc, micul nor de siguranță și de tihnă care o învăluise se evaporă. Cu studiile terminate de mult timp, din nou celibatară, fără slujbă, trebuia s-o ia de la început. Știa că această vizită la ferma lui Hank nu era decât un mod ocolit de a amâna momentul când va fi constrânsă să ia hotărâri.

Un zgomot de sticlă spartă, venind de la bucătărie, o scoase din gândurile ei negre. Acceptând acest divertisment cu plăcere, se grăbi să i se alăture lui Cole... ocupat să adune ce mai rămăsese dintr-o salatieră. Judecând după numeroasele ustensile de pe masă, era ocupat cu pregătirea

prânzului. Expresia lui întunecată nu lăsa să se presupună că ar accpta intruziunea unei alte persoane.

– Pot să te ajut cu ceva? se interesă Veronica pe un ton șovăitor.

– Pentru asta, ar trebui să faci serioase progrese în ale bucătăriei! răspunse el pe un ton arogant.

Termină de strâns cioburile de sticlă, înainte de a-i arunca o privire sarcastică ce spunea mult despre ce credea în privința aptitudinilor ei culinare.

– Sunt o foarte bună bucătăreasă, imaginează-ți! i-o întoarse tânăra femeie roșind de siguranța ei. Bucătăria este chiar domeniul în care reușesc cel mai bine.

Sigură că va refuza oricum propunerea ei, jenată că se lăudase cu talentele ei, își puse protezele sub braț și începu să se întoarcă.

– Pentru că ești ocupat, mă duc să merg puțin pe alee. Ieri n-am făcut mișcare.

În momentul când să deschidă ușa, vocea calmă a lui Cole răsună în spatele ei.

– Dacă poți să mă ajuți puțin, Ronnie, ți-aș fi foarte recunoscător.

Ascunzându-și un zâmbet amuzat, se întoarse încet spre el.

– La ce meniu te-ai gândit?

– Deocamdată, am tocat două kilograme de carne de vită. Problema este că oamenii încep să se plictisească de hamburgheri...

Veronica era cât pe ce să izbucnească în râs, dar se forță să rămână serioasă.

– Dacă ai ce-mi trebuie, aș putea pregăti ceva cu carne tocată... Îmi permiți să mă uit puțin prin dulapurile tale?

– Nu te oprește nimic! replică el, deschizându-i larg ușile.

Tânăra femeie își începu inspecția notând în minte ingredientele pe care le-ar putea folosi.

– E perfect, concluzionă ea. Cu brânză rasă, cartofi piure și ceapă, îți voi prepara ceva să te saturi două zile.

Fără să aștepte, se puse pe treabă. Cât timp plăcinta cu carne era la cuptor, pregăti o garnitură din aluat proaspăt cu lămâie găsită în frigider. O tartă cu bezele constituia un desert consistent, apt să satisfacă deplin apetitul muncitorilor înfometați.

Tocmai tăia în porții mari plăcinta cu carne când sosiră bărbații. Cole puse pe masă legumele potrivite. Exclamații de încântare se auziră pe coridor.

– Mmm! După miros, se pare că patronul ne-a găsit în sfârșit o bucătăreasă!

Urmă zgomot de cizme, râsete și bucătăria, care Veronicăi i se păruse spațioasă, deveni brusc neîncăpătoare. Cinci perechi de ochi se fixară pe modestul banchet pe care-l pregătise, apoi ridicară privirea spre ea și se întoarseră imediat jenate. Uitase că oamenii de la fermă, obișnuiți cu viața sălbatică, erau extrem de intimidați la vederea unei femei. Dar această rezervă, acest respect, avea ceva emoționant.

După câteva minute de tăcere, cel mai în vârstă i se adresă lui Cole cu o voce răgușită și în același timp afectuoasă.

– Așadar, patroane, nu ne faci prezentările? N-avem parte în fiecare zi de o asemenea masă, servită pe deasupra de o fată frumoasă!

Bătrânul, care era de altfel cel mai scunt și mai îndesat din toată trupa, îi păru imediat foarte simpatic lui Ronnie.

– V-o prezint pe Veronica Spencer, răspunse Cole cu puțină ezitare. Ronnie, ei sunt oamenii care prânzesc în fiecare zi la fermă: Micul Louis, Ansel, Bob, Teddy și Jim.

Tânăra femeie zâmbi fiecăruia din ei, înainte de a lua loc la dreapta lui Cole. La început, ei povestiră patronului ce făcuseră în cursul dimineții. Cole le dădu ordine pentru după-amiază. Când capitolul muncă fu închis, Micul Louis exclamă cu entuziasm:

– Asta da, mâncare bună!

Ceilalți se alăturară complimentelor lui. Numai Cole rămase tăcut. Dar se servi din nou din fiecare fel... Într-un timp record, toate farfuriile erau goale. Și când Cole prezentă tarta cu lămâie, stârni o furtună de aprobări.

– Nu-mi pare rău că ați știut să vă retrageți de la mașina de gătit, patroane! zise Micul Louis bătându-se pe burtă cu un zâmbet radios. Tocmai am terminat cutia de bicarbonat...

Gluma lui declanșă o mare veselie printre tovarășii săi, dar nu păru să-l amuze câtuși de puțin pe Cole. Veronica îi aruncă o privire îngrijorată: era limpede că oamenii credeau că este noua bucătăreasă, iar această presupunere nu plăcea patronului lor.

– Veronica nu este aici decât pentru două sau trei zile, răspunse el tăios. Și dacă a acceptat să mă ajute astăzi, nu este sigur că va dori să continue!

Fețele comesenilor se lungiră.

– La naiba! exclamă Micul Louis care era evident purtătorul lor de cuvânt. Vreți să spuneți că după chiolhanul ăsta o să vă întoarceți la bucătărie?

– Mi-e teamă că da. Numai dacă agenția de plasament nu ne va trimite pe cineva foarte repede.

Cu asta, Cole se ridică și începu să aranjeze farfuriile în mașina de spălat, punând capăt conversației.

Unul după altul, bărbații se ridicară și-și puseră pălăriile.

– Ne-ați tratat regește, domnișoară Spencer! declară Micul Louis luându-și rămas bun de la Veronica. Mare păcat că nu rămâneți mai mult timp cu noi!

Tânăra femeie nu se putu împiedica să surâdă, amuzată de fața nefericită a bătrânului cow-boy.

– Ce-i mai rău, mormăi el în continuare, că mâine e rândul meu!

Se decise în fine să plece cu un aer sumbru. Cei doi tineri întârziară câteva secunde, ca și cum ar fi vrut să-i spună ceva Veronicăi, dar Cole tuși zgomotos și ei dispărură fără să insiste. După plecarea lor, o tăcere dezagreabilă plană în bucătărie. Veronica, rămasă pe scaun, se ridică în picioare cu cea mai mare grație posibilă. Simțea privirea lui Cole fixată asupra ei.

– Vrei să avem imediat discuția aceea? propuse ea. În felul acesta, aș putea pleca după-amiază.

Își fixă cârjele la subțiori, așteptând o replică tăioasă. Dar Cole nu spuse nimic, continuând să facă ordine în bucătărie.

– Trebuie să merg să te aștept în birou sau putem începe aici? insistă tânăra femeie.

– Care sunt planurile tale pentru zilele următoare? întrebă pe neașteptate Cole, fără să se întoarcă.

Veronica rămase mută. Ce să-i răspundă, de vreme ce ea însăși nu știa ce o să facă? El o privi și ea ridică din umeri.

– Nu țin să mă întorc direct la New York. Charles are o nevoie teribilă ca mama să se ocupe de el și să-i acorde toată atenția...

Cole ridică sprâncenele, cu un aer surprins. Ea se simți roșind și se grăbi să-i explice:

– Nu mă iubește prea mult, vreau să spun. Dintre toți soții mamei, Hank a fost singurul care m-a acceptat și mi-a dat afecțiunea lui...

Se opri scurt, înainte de a relua:

– Cred că am să-mi caut de lucru așteptând să-mi recapăt forțele și curajul pentru a-mi relua profesiunea.

– Ce făceai înainte de accident?

Veronica îl privi, întrebându-se dacă se interesa într-adevăr de ea sau era doar simplă politețe.

– Deschisesem un cabinet de decorațiuni interioare, împreună cu o prietenă, la New York. După accident, i-am propus să cumpere partea mea și să găsească o altă parteneră, pentru a nu împiedica mersul cabinetului. Dar mi-ar plăcea să reîncep în altă parte, peste câteva luni.

– În altă parte? De ce nu la New York?

– Pentru că acest oraș nu prezintă nici o atracție pentru mine, în afară de faptul că acolo trăiește mama.

– Te-ai căsătorit, nu-i așa?

Veronica își reținu o clipă respirația înainte de a răspunde, mai violent decât ar fi vrut:

– Da!

– Și... mai ești și acum?

Tânăra femeie simți cum i se strânge gâtul. După atitudinea severă a lui Cole, ghicea că era gata să tragă concluzii defavorabile despre ea. Dar nici nu voia să-i spună că soțul ei o părăsise. Rana era încă prea dureroasă, mai ales pentru amorul său propriu.

– Nu, nu mai sunt căsătorită, răspunse ea în cele din urmă.

Cum Cole o privea fără să spună nimic, ea explodă:

– Nu te teme! Spune ce ai pe inimă, Cole! „Așa mamă, așa fiică". Asta crezi, nu?

– Nu se poate spune că Miriam a fost un exemplu foarte bun pentru tine, Ronnie...

Mâinile tinerei femei se crispară pe cârje. Ce să spună? Avea dreptate, într-un fel. Dar nu ținea să-i explice că eșecul căsătoriei sale fusese cu totul independent de voința ei... Și că această căsătorie, ruptă brutal, imediat după strălucitoarea recepție dată pentru căsătoria ei, nici măcar nu se consumase... Această experiență cumplită fusese prea umilitoare ca să i-o dezvăluie lui Cole. De aceea, se hotărî să schimbe subiectul.

– Dacă vrei să ajungem la un acord în legătură cu ferma, declară ea, ar trebui poate s-o facem imediat. Aș vrea să prind un avion cât mai curând posibil.

Cole clătină din cap, indicându-i direcția biroului său. De cum ajunseră, o invită să se așeze pe o canapea de piele confortabilă și-i puse sub cap o pernă. Timp de o clipă, tânăra femeie se gândi ce plăcut ar fi fost să poată să se întindă pe pernele moi și să doarmă puțin. Dimineața fusese epuizantă pentru ea. Dar își încordă voința și se mulțumi să-și înăbușe un căscat cu mâna.

În momentul în care Cole se instală aproape de ea într-un fotoliu, sună telefonul. Veronica își lăsă capul pe spate și închise ochii, decisă să se odihnească doar câteva secunde. Curând, legănată de vocea gravă a lui Cole, se simți alunecând într-o liniște odihnitoare. I se păru vag că cineva o învelea cu ceva moale și cald. O mână se opri o clipă pe obrazul ei.

Era atât de bine încât nu-i trebui mai mult pentru a părăsi cu totul realitatea și a trece în lumea viselor.

Cole era atât de frumos când îi zâmbea în felul acesta... Și ce fericire să-i poată vorbi și să-l asculte îndelung, cu seriozitate, să fie mai aproape de el cu fiecare minut... să poată în sfârșit să se cuibărească în brațele sale primitoare și să nu se mai teamă de nimic în viață!... În zadar refuza, cât mai mult timp posibil să se smulgă din această lume idilică, trebui să se trezească după un timp: brusc, avu senzația unei prezențe lângă ea.

Deschise ochii și întâlni o privire cenușie, extrem de gravă, fixată asupra ei. Suprinsă și descumpănită, se ridică într-un cot și-și trecu o mână prin păr. Ochii cenușii erau ai unui copil foarte brunet. Felul cum o studia, sprâncenele încruntate și cuta deosebită a gurii îi ajungeau cu prisosință Veronicăi pentru a ști cine e... și ce credea despre adulții care își fac siesta!

– Tu ești Curtis, nu-i așa? întrebă ea.

Asemănarea cu Cole era extraordinară. Se părea că nu moștenise de la mama lui decât minunații lui ochi cenușii. Tânăra femeie îi adresă un surâs ezitant, sperând că el îi va răspunde. Băiatul îi zâmbi, într-adevăr, dar cu mare rezervă, ca și cum nu-și făcuse încă o părere despre ea.

– Eu mă numesc Venonica, continuă ea, așezându-se pe marginea canapelei pentru a împături cuvertura cu care fusese învelită.

– Știu. Tata mi-a spus să vin să văd dacă mai dormi.

– Unde este tatăl tău?

Înainte să-și reia cârjele, își consultă ceasul. Trecuse de ora cinci! Cum putuse să doarmă atât de mult?

– Este la bucătărie, răspunse Curtis.

Îi aruncă o privire intrigată, apoi dispăru în fugă. Veronica se îndreptă spre bucătărie. Cole, care vorbea cu cineva, se întrerupse la apropierea ei. Tânăra femeie se întoarse imediat să plece.

– Îmi pare rău, Cole, nu știam că ești cu cineva.

Vocea fratelui ei vitreg o reținu.

– Ronnie, îți amintești fără îndoială de Helen, sora lui Jackie?

Veronica clătină din cap și zâmbi ușor. Cum ar fi putut s-o uite pe această brunetă frumoasă cu care Cole ieșise câteva săptămâni, înainte s-o descopere pe sora ei mai mică și să se îndrăgostească de aceasta din urmă?

– Cred că ar fi mai bine să mă întorc acasă, Cole, declară în grabă Helen, înainte de a adăuga ca pentru a repara neglijența: Sunt fericită să te revăd, Veronica.

Ieși apoi în grabă, sub privirea preocupată a lui Cole.

– Nu m-am gândit să dorm atâta! riscă Veronica. Vrei să-mi cobori bagajele la mașină, să plec și eu?

Ochii albaștri ai bărbatului îi mângâiară silueta fragilă din cap până în picioare.

– Încă n-am vorbit!

– Este într-adevăr necesar, Cole? Am să-i cer notarului meu să întocmească toate actele necesare ca să poți intra în posesia moștenirii.

– Așa, pur și simplu! persiflă Cole.

– Dacă asta te poate liniști, voi plăti cheltuielile cu actele...

Cole luase o expresie furioasă. Din doi pași, ajunse lângă ea.

– N-am să te las să faci așa ceva, Ronnie. Sunt prea mulți bani în joc.

– Crezi că nu știu? ripostă tânăra femeie, indignată. Nu sunt proastă, imaginează-ți!

Cole strânse pumnii.

– Bine, Ronnie! Atunci spune-mi la cât estimezi partea ta?

Veronica roși, simțindu-se ridicolă. Unde era oare visul frumos în care puteau vorbi fără să se certe imediat? Trebuia să se resemneze: Cole și cu ea vor fi totdeauna ostili. El n-o va lua niciodată în brațele lui... Acest gând o făcu să roșească și mai mult. Sub privirea lui scrutătoare, i se păru că-și regăsește cei șaisprezece ani. Încă din vremea aceea, fratele ei vitreg nu-i lăsa niciodată ultimul cuvânt. Și, deodată, îi reveni în minte incidentul îngrozitor din urmă cu opt ani care-i atrăsese disprețul tânărului bărbat.

– Presupun că va reprezenta cel puțin valoarea lui Chapman Red, nu?

Această replică, spusă pe un ton calm, păru să-l descumpănească pe Cole, care-și pierdu expresia furioasă. În ceea ce o privea, Veronica își regăsi siguranța. Părăsi cu demnitate bucătăria și se îndreptă spre camera ei.

Chapman Red era calul favorit al lui Cole, un splendid armăsar murg, cu temperament focos. Tânărul bărbat îi interzisese întotdeauna să-l încalece, considerând că este prea periculos pentru ea. Veronica trăsese concluzia că fratele său vitreg este egoist și rău, că nu dorea decât s-o lipsească de plăcerea de a călări un pursânge. Timp de mai multe săptămâni, adolescenta încăpățânată dusese morcovi lui Chapman Red pentru a-l îmblânzi. Stătea ore întregi în apropierea lui, vorbindu-i, încredințându-i secretele și

primele ei necazuri. O relație de încredere, foarte specială se stabilise încetul cu încetul între cal și tânăra fată. Își amintea și acum aerul iritat al lui Cole când Red o întâmpina cu un nechezat vesel.

Și apoi venise ziua când îndrăznise să înfrunte interdicția lui Cole. Chiar înainte de apusul soarelui, încălecase armăsarul fără șa pentru o plimbare scurtă nu departe de ranch. Încercase o bucurie intensă, o plăcere de neuitat. Întoarcerea fusese mai puțin glorioasă: Cole, care venise să îngrijească o iapă rănită la grajd, o surprinsese pe calul său. I-a cerut să descalece, a pus-o în genunchi și i-a administrat o bătaie la fund că amintirea o ardea și acum. Îl urâse pentru gestul acela. O ură cumplită, de vreme ce nu încerca decât să-i câștige afecțiunea și admirația.

După câtva timp, pasiunea ei pentru Chapman Red devenise și mai puternică și repetase isprava. Încălecase de mai multe ori calul, fără ca cineva să bănuiască ceva. Într-o seară, când se întorsese să-i dea lui Red rația zilnică, îi auzi apropiindu-se pe Cole și Jessie Ryan.

Tânăra fată care locuia în ferma vecină, era – ca toate fetele din Cheyenne și din împrejurimi – îndrăgostită nebunește de Cole. El știa, bineînțeles, dar se arăta indulgent cu ea în vreme ce Veronicăi îi trăsese acel perdaf sever. O privire i-a fost suficientă, în seara aceea, pentru a înțelege că Veronica încălecase din nou pe Red. O certase în prezența lui Jessie. Adolescenta, teribil de umilită, plecase în fugă.

Puțin mai târziu, se produsese ireparabilul. Într-un fel sau altul, Chapman Red reușise să iasă din padocul lui pentru a înfrunta un alt armăsar. Lupta dintre cei doi

pursânge fusese teribilă. Red se alesese cu asemenea răni încât trebuise să fie ucis. Veronica îi jurase lui Cole că închisese cu grijă padocul. Dar el n-o crezuse și o făcuse întotdeauna răspunzătoare. Încetul cu încetul, zdrobită de un sentiment îngrozitor de culpabilitate, tânăra fată sfârșise prin a se crede realmente vinovată de moartea lui Red. Simpla amintire a acestei tragedii o îmbolnăvea și acum, după opt ani. Simțind că-și pierde puterile, trebui să se sprijine de ușa camerei sale.

– Ronnie?

Se încordă, apoi se hotărî totuși să-i deschidă lui Cole. Calmul pe care-l arbora contrasta în mod ciudat cu drama interioară pe care tocmai o retrăise. Foarte repede, tânăra femeie se întoarse și porni spre sala de baie.

– În timp ce-mi duci bagajele, spuse ea, voi verifica dacă n-am uitat nimic.

El o surprinse din nou printr-o reacție cu totul neașteptată.

– Am o favoare să-ți cer.

Ea se opri pe loc, stupefiată, înainte de a se întoarce să-l privească. Expresia lui era serioasă, lipsită de orice agresivitate.

– O favoare? repetă ea, uluită.

Cole păru stânjenit, timp de o secundă. Veronica observă felul cum îi privea cârjele, apoi picioarele, înainte de a ridica ochii spre fața ei.

– Mi-ai spus adineauri că n-ai planuri precise pentru moment... începu el. Desigur, îmi dau seama că nu pot să-ți cer un efort fizic prea important, dar... băieții au fost foarte impresionați de mâncarea pe care ai pregătit-o. Atunci...

Ochii violeți ai tinerei femei se măriră în timp ce un zâmbet amuzat îi apăru pe buze.

– Atunci, vrei să continuu să vă pregătesc masa, nu-i așa?

– Am nevoie de cineva cât aștept sosirea unui bucătar permanent.

Veronica îl privi clătinând încet capul.

– Cole... Doar nu dorești cu adevărat să rămân?

Nu putea să creadă că visul ei din adolescență era pe cale să se realizeze. Cole avea nevoie de ea! El apreciase cum gătise, și dorea s-o păstreze la el. Rolul pe care i-l propunea era desigur neînsemnat, dar îi va fi utilă, măcar o dată. Dacă asta va putea să-l conducă la schimbarea părerii despre ea, dacă va putea să atenueze puțin ostilitatea pe care i-o arătase întotdeauna, cu câtă bucurie va accepta această șansă nesperată!

– Dar... o să mă lași cu totul liberă să aleg meniul? răspunse ea după un moment.

– Evident, cu condiția să ne pregătești mâncăruri consistente!

El o privea cu un aer nesigur, ca și cum se temea de un refuz. Ea acceptă cu o mișcare din cap.

– Atunci, vrei să rămâi un timp? exclamă el.

– Până vei găsi pe cineva. Dar când acesta va sosi... o să-mi dai un preaviz de opt zile sau va trebui să plec cu primul avion?

Obișnuită cu vrăjmășia fratelui ei vitreg, nu-și putuse stăpâni această întrebare care îi ardea buzele. Nu-și făcea nici o iluzie: dacă ar fi avut un bucătar la dispoziție, ar fi urcat-o de mult într-o mașină cu destinația aeroport.

– Vei avea preavizul de opt zile... acceptă el cu reținere.

Interpretându-i cuvintele în felul ei, tânăra femeie răspunse pe un ton caustic:

– Fii liniștit, nu voi abuza. Îmi imaginez perfect poziția ta în ceea ce mă privește când nu vei mai avea nevoie de mine.

Se întoarse cu mândrie, considerându-se nebună că acceptase această ofertă nesăbuită. Dar, dorința de a rămâne era mai puternică decât toate motivele din lume. Cu toate acestea, întoarsă cu spatele, ținu să-i impună o condiție.

– Un amănunt, încă... lansă ea.

– Ce? exclamă Cole cu nerăbdare.

– Dacă mama îmi telefonează, îți interzic să fii grosolan cu ea. Știu că n-ai iubit-o niciodată, dar... s-a schimbat foarte mult. S-a arătat adorabilă cu mine, în ultimul timp. Dacă nu poți să-mi dai cuvântul de onoare că o vei respecta, nu voi accepta propunerea ta.

Urmă o lungă tăcere, ca și cum un astfel de angajament era mai presus de puterile lui. După un timp, Veronica îl privi peste umăr, cu ochii ei mari violeți plini de sfidare.

– Ei bine?

Cole suspină.

– Îți promit să fiu un înger de blândețe cu mama ta... timp de cel puțin o lună!

El nu zâmbea cu adevărat, dar licărirea amuzată care strălucea în ochii lui albaștri, încălzi inima Veronicăi. Imediat, ea își dădu seama că cedase cu ușurință farmecului său. Nemulțumită de ea însăși, își consultă nervoasă ceasul brățară.

– Crezi că resturile de la masa de prânz o să vă ajungă astă seară? întrebă ea pe un ton impersonal.

– Primul care se va plânge va fi împușcat!

Capitolul 3

Veronica se lăsă să cadă puțin prea brutal pe un scaun și fața i se crispă de durere. Era epuizată. Cele două săptămâni de muncă fuseseră mai dezagreabile fizic și emoțional decât își imaginase. Totuși, în pofida oboselii, se simțea mai bine decât fusese luni de zile. Rezistența ei creștea din zi în zi, încet, dar sigur.

Faptul că îi acceptase oferta nu ameliorase în aparență caracterul lui Cole. El se arăta deseori prost dispus, criticându-i inițiativele, tunând și fulgerând împotriva modului ei de a aranja dulapurile sau împotriva listelor de băcănie – prea lungi, după el – pe care Veronica i le prezenta. Dar sfârșea întotdeauna prin a accepta hotărârile tinerei femei, ceea ce însemna că avea totuși încredere în judecata ei. Ea îl înțelegea și nu lua prea în serios atitudinile lui cârtitoare.

Încetul cu încetul, o oarecare rutină se instală în viața ei la fermă. De trei ori pe săptămână, se ducea la un masor din Cheyenne. Oricare ar fi fost durata șederii, nu putea să se dispenseze de aceste îngrijiri. În pofida multiplelor sale activități, îi rămânea totuși destul timp liber. Îi telefonă mamei sale pentru a-i trimite cartea ei de bucate preferată,

câteva lucrări de broderie neterminate și o cuvertură din petice disparate pentru copilașul unei prietene.

Agenția de plasament trimisese o candidată, dar aceasta rămase doar pentru o masă; era de o murdărie respingătoare și bineînțeles Veronica – pe punctul să i se facă greață – pretextase un drum urgent în oraș ca să nu guste din ce pregătise. Când se întorsese, bucătăreasa dispăruse și Cole era mai furios ca niciodată.

Din punct de vedere financiar vorbind, cei doi tineri erau într-un impas: Cole refuza oferta Veronicăi privind moștenirea, și tânăra femeie nu voia să audă despre plata muncii sale. În disperare de cauză, ajunseseră să nu mai abordeze acest subiect delicat. Relațiile lor nu erau încă deplin liniștite, erau departe de a se comporta ca prieteni, totuși Veronica era încântată de starea de armistițiu dintre ei: teribila ostilitate și nenumăratele neînțelegeri care-i stricaseră șederea la fermă, odinioară, dispăruseră în sfârșit. Se mai certau încă, dar cel puțin își vorbeau.

Un zgomot de motor răsună pe alee și o scoase din visare. Se ridică și se duse la fereastră ca să vadă cine venea. Vederea unei splendide femei, blondă, cu picioare interminabie, care cobora dintr-o mașină sport parcată în fața peronului îi smulse un strigăt de disperare.

– Oh, nu!

De când sosise la ranch, nu se gândise deloc la Jessica Ryan. Nici Cole nu amintise de ea; trăsese concluzia că nu se mai vedeau... și că n-o s-o mai revadă. Rivala ei se îndreptă spre casă, cu o grație și o eleganță care era aproape o jignire la adresa corpului său stângaci. Foarte înaltă, dar zveltă ca un manechin, dotată cu un piept avantajos, Jessie era

încarnarea tuturor visurilor masculine. Era îmbrăcată cu un șort alb și o bustiertă asortată care dezvăluia cu prisosință un bronzaj perfect. În prezent, Cole era văduv de un timp. Veronica se întrebă dacă obținuse în sfârșit câștig de cauză...

Noua venită intră în bucătărie ca la ea acasă, cu un surâs încrezut pe buzele ei disprețuitoare. Cu toate că n-o mai revăzuse pe Veronica de ani de zile, nu se încurcă în vreun salut, ci merse drept spre ea, care rămăsese încremenită locului.

– Doamne, Veronica!

Ochii săi, de culoarea ambrei, cercetau cu cruzime silueta Veronicăi. Necruțători, păreau să detecteze cel mai mic defect, cea mai mică cicatrice. Întârziară asupra cârjelor, înainte de a se urca spre fața impasibilă a tinerei femei.

– Înțeleg acum de ce lui Cole i-a fost milă de tine...

Veronica se încordă în sinea ei, hotărâtă să nu se lase rănită.

– Crezi într-adevăr că m-a oprit din milă? replică ea cu calm.

Dacă ar fi fost așa, fratele ei vitreg n-ar fi pregetat câtuși de puțin s-o facă să simtă! se gândi ea amuzată. Jessica replică prompt:

– Evident! Altfel de ce ai fi aici?

Agitând mâna lungă, cu unghii îngrijite, într-un gest disprețuitor, deschise ușa frigiderului și luă o cutie de suc de fructe. Efortul ce-l făcuse să deschidă cutia fără să-și deterioreze unghiile lungi era aproape comic. Când bău prima înghițitură, se întoarse din nou spre Veronica.

– Ai remarcat desigur cum Curtis este ținut cu grijă departe de fermă, nu-i așa? Și cum Cole nu l-a lăsat niciodată singur cu tine?

Tânăra femeie se încruntă, incapabilă să nege această stare de fapt. Jessica spunea adevărul. Dar se gândise că această situație este provizotrie și că totuși Cole aștepta s-o cunoască mai bine înainte de a-i încredința fiul... Frumoasa blondă se însărcină să-i scoată din cap ultimele iluzii.

– Eu sper pentru tine că nu ți-ai făcut cine știe ce planuri himerice? reluă ea cu o ironie glacială. Știi că micul tău număr de femeie de casă nu-l va convinge pe Cole că ai putea fi o soție pricepută!

Își sublinie observația cu un mic râs sec, dar pupilele ei castanii-aurii își păstraseră toată duritatea.

– De ce mi-aș fi imaginat așa ceva? replică liniștită Veronica. La urma urmei, Cole este văduv de patru ani, nu? Dacă n-a considerat potrivit să se recăsătorească până acum, presupun că tu trebuie să știi de ce...

Se lăsă o tăcere de moarte. Veronica țintise bine: fața fals angelică a lui Jessie se contractă și se înroși de furie. Dar nu întârzie să-și revină pentru o ultimă lovitură.

– Cole nu va avea niciodată suficientă încredere în tine ca să ți-l încredințeze pe fiul său iubit, Ronnie! își împroșcă ea cuvintele ca o pisică furioasă. Și în interesul tău, ar fi bine să-și găsească foarte repede o bucătăreasă. Istoria are supărătoarea tendință să se repete, să știi... Mai ales incidentele dezagreabile...

O stupoare fără margini apăru pe trăsăturile fine ale Veronicăi. Ce înseamna oare această amenințare abia voalată? Satisfăcută de rezultat, Jessie dispăru pe ușa din spate cu un zâmbet triumfător.

Veronica ieși la rândul ei, uitând de oboseală. Bănuia ce insinuase Jessica. Vorbind despre „incidente dezagreabile", voia să-i reamintească de moartea lui Chapman Red, evident... Manevra oare astfel ca s-o facă răspunzătoare de o altă tragedie?

Cufundată în gândurile ei, Veronica porni fără să-și dea seama spre camera lui Hank. Ajunsă în fața ușii, își spuse că poate Cole n-o să se supere dacă intră câteva minute în această încăpere, în amintirea omului care a locuit-o. Locul era auster, mobilat foarte simplu, dar din el se degaja mai curând un soi de căldură și de confort binefăcător. Această impresie venea fără îndoială de la cuvertura din petice disparate, de la tonurile decolorate, care decorau patul mare din lemn rustic. Nenumăratele piese de tapiserii fuseseră adunate de Margaret Chapman, când viitoarea mamă a lui Cole își pregătea trusoul. Două verighete înlănțuite decorau acest „quilt" tipic american.

Patina mobilelor dipăruse sub stratul de praf așezat pe ele. Veronica se feri să se așeze. Îi era aproape teamă să atingă ceva fără voie, când era copilă, și această obișnuință era încă înrădăcinată în ea. Păcat că făcuse o excepție cu Chapman Red, se gândi ea cu amărăciune.

Retrăi din nou în minte acea scenă fatidică. Ar fi putut jura că închisese bine ușa padocului și că pusese lanțul de siguranță. Dar cum, după aceea, armăsarul fugise fără să strice ceva, Cole o acuzase foarte firesc de neglijență...

– Copil fără minte! urlase el, furia schimonosindu-i fața.

Veronica revedea încă splendidul animal răsucindu-se de durere în praf, cu nările pline de spumă. Această scenă era atât de insuportabilă, chiar după opt ani, încât își strânse cu

putere pleoapele ca s-o alunge din minte. Hank crezuse în nevinovăția ei. El o susținuse întotdeauna, împotriva propriului său fiu. Înțelesese asta din numeroasele certuri dintre cei doi bărbați și din tăcerile îmbufnate. De aceea, Veronica simțea o recunoștință nemărginită pentru tatăl ei vitreg.

Privirea ei trecea peste obiectele familiare, peste ramele aurite ale fotografiilor și apoi pe marele cufăr instalat la piciorul patului; înăuntru se găseau amintiri de o viață, o grămadă de comori. Nu doar o dată, Hank o lăsase pe adolescentă să scotocească în ele și să se minuneze. Această amintire era cu atât mai scumpă.

– Ronnie!

Vocea grăbită a lui Cole o făcu să tresară pe tânăra femeie ca și cum făcuse o greșeală. Se grăbi să iasă pe culoar. În momentul când închidea ușa camerei, fratele ei vitreg ieșea din bucătărie.

– Poți să mă ajuți? îi ceru el pe un ton tăios, înaintând spre ea.

Îi întinse mâna dreaptă, a cărei palmă aspră era complet sfâșiată de așchii. Unele erau înfipte adânc în pielea mai moale, în vecinătatea pumnului.

– Bineînțeles! răspunse ea urmându-l imediat în camera lui.

De cum văzu mașina de cusut instalată în fața ferestrei, își aminti brusc că el împărțise cu Jackie intimitatea acestei camere. Judecând după perdelele de muselină, asortate cu cuvertura de pe pat și cu tapetul pastelat, Cole nu schimbase nimic din decorul evident feminin. Pe o comodă, se afla o fotografe a lui Jackie cu Curtis. Dar din acest detaliu, tânăra

femeie se gândi că marile șifoniere trebuie să conțină încă îmbrăcămintea lui Jackie, iar sertarele lucrurile ei personale... Această cameră era un soi de sanctuar, ca și cel al lui Hank vizitat puțin mai devreme.

Deodată, Veronica descoperi caracterul lui Cole sub o altă lumină. Înaintea acestei duble revelații, îl crezuse indiferent la acest gen de manifestare sentimentală. În fond, îl crezuse chiar incapabil de iubire profundă și sinceră... recunoscu ea cu oarecare rușine. Felul în care îl proteja pe Curtis i se păruse că provine dintr-o posesivitate excesivă, dintr-o fire mai exlusivă și mai geloasă ca a unui amant. Își dădu brusc seama că fiul și soția lui erau fără îndoială cele mai mari comori ale vieții lui. Și că acest cow-boy morocănos și urâcios, de la care nu reușise niciodată să obțină un semn de afecțiune, avea o inimă mult mai tandră decât își imaginase. În același timp, înțelegea că trebuia să sufere că era despărțit de micuțul băiețel de când venise ea la ranch și se simțea vinovată că le furase atâtea ore prețioase.

În timp ce reflecta astfel, Cole își scosese pălăria și începuse să controbăiască în mica farmacie în căutarea unei pensete și puțină apă oxigenată. I se alătură în sala de baie. O privire rapidă îi arătă că nu păstrase accesoriile de toaletă ale soției sale. Când ridică ochii spre el, își dădu seama că o observa cu atenție și întoarse repede capul, jenată. După expresia lui, i se părea că ghicise ce remarcase și se întreba ce reacție va avea. Se certă, în sinea ei. „Ridicol! își spuse. Lui Cole nu-i pasă de ce pot gândi eu, indiferent despre ce ar fi vorba!".

– Cum vrei să stai pentru a lucra cât mai confortabil posibil? o întrebă el.

Ea parcurse cu ochii odaia, căutând locul cel mai comod, dar i se păru că el deja alesese pentru ea. După ce eliberă o parte din policioara alăturată lavaboului, o bătu ușor cu mâna stângă.

– Așază-te aici.

Veronica își încruntă sprâncenele, neîncrezătoare, înainte de a constata că era vorba efectiv de locul cel mai luminat. Își lăsă cârjele și se rezemă cu spatele de poliță, pregătindu-se să se ridice prin forța brațelor, când Cole îi înconjură talia cu mâinile lui mari.

– Cole! strigă ea. Palma ta! O să-ți înfigi mai adânc așchiile.

– Nu face nimic, replică el, ridicând-o de la podea așa de ușor de parcă ar fi fost un fulg.

Când fu instalată, el își sprijini șoldul de coapsa ei și își puse mâna cu palma în sus pe genunchiul ei. Îndată ce atinse pielea lui caldă cu vârful degetelor, Veronicăi i se acceleră sângele în vine. Tulburată, își ridică privirea spre Cole. Ochii lui albaștri rămaseră o clipă fixați în ai ei, impenetrabili, înainte de a aluneca până la buzele ei întredeschise. Tânăra femeie se grăbi să-și concentreze toată atenția asupra mâinii rănite și se puse pe treabă.

– Cum ai făcut asta? întrebă ea după un timp.

– Pursângele pe care-l dresam a hotărât cu brutalitate că preferă să mă vadă dincolo de barieră... și m-am agățat cum am putut.

Veronica îi aruncă o privire scurtă: el zâmbea pe jumătate cu gândul la pățania lui. Ca și el, Hank lua întotdeauna în râs micile incidente ale vieții de cow-boy. Inima ei se strânse din nou de teamă: atracția ce o exercita Cole asupra ei avea o forță de temut... Cum va reuși să lupte împotriva acestui

sentiment copleșitor? Se grăbi să-și reia sarcina de infirmieră, dornică să-i ascundă ce simțea pentru el.

Tot scoțând așchiile, una câte una, își lăsă gândurile să vagabondeze. Apropierea acestui corp musculos îi provoca aproape amețeală. Pentru prima dată în viața ei, se gândi să facă primul pas... și să-l sărute. Dar știa că dacă ar fi făcut un lucru atât de nesăbuit, ar fi dat-o imediat pe ușă afară. O cercetase cu atâta asprime, în urmă cu opt ani, când îi mărturisise sentimentele ei! Ar fi fără îndoială și mai rău astăzi, în starea de deteriorare fizică în care se găsea...

– La ce te gândești?

Ea tresări violent, înfundând brusc o așchie în carnea rănită.

– Oh! Iartă-mă, Cole. M-ai... speriat!

În mod ciudat, el nu-și retrase mâna și nu manifestă nici o iritare. Ea începu din nou să lucreze, ca și cum nu se întâmplase nimic.

– Ei bine? insistă el după câteva minute. Aștept răspunsul tău!

Veronica își ridică ochii, surprinsă de interesul pe care i-l arăta. Ea reflectă rapid. Era momentul acum ori niciodată, să abordeze problema lui Curtis.

– Îmi spuneam că... te lipsești mult de fiul tău, de când sunt la fermă.

Mâna lui Cole se încordă în a ei, dar nu și-o retrase.

– Copiii se schimbă atât de repede, la vârsta lui, continuă Veronica. Am impresia că ar trebui să-l vezi mai des.

– Ah, da? Și atunci?

Contrar la ce se aștepta, răspunsul nu era deloc arțăgos. Doar interesat.

– Atunci... înțeleg perfect că vrei să-l ții departe de mine. Dacă ai să decizi să-l readuci la fermă, îți jur că nu voi încerca... să-l influențez, sau să-i câștig afecțiunea. Mă voi mulțumi să fiu o prezență prietenoasă, nimic mai mult. N-am să mă interpun între voi, poți să fii sigur. După câteva zile, sunt sigură că pentru Curtis aș face pur și simplu parte din decor...

– Ai terminat? șuieră Cole, cu maxilarele strânse.

Privirea Veronicăi, speriată, îi întâlni ochii strălucitori mocnind de furie. Reușise din nou să-l irite... Dar își dădea seama, intuitiv, că era supărat mai cu seamă pentru că dăduse glas unor sentimente de care nu era foarte mândru. Deschise gura să i-o spună. Dar el îi ridică imediat bărbia cu mâna stângă și-i puse degetul pe buze. Îi simți carnea pe dinții ei și simți un fel de impuls primitiv. Sărutările cele mai pasionate ale logodnicului ei, Eric, n-o tulburaseră niciodată atât de mult ca acest simplu gest. Speriată de propria ei reacție, îi îndepărtă mâna.

– Vrei să-mi termin treaba, da sau nu?

Acum, ea se arăta iritată.

– Termină, Veronica, te rog...

Blândețea răspunsului său o luă prin surprindere... și-i merse drept la inimă. Nu putea ghici că și Cole încerca o tulburare aproape la fel de intensă ca a ei. În timp ce își înclină din nou capul asupra mâinii lui, el îi mângâia cu privirea puritatea profilului. Ochii lui albaștri descopereau cu uimire reflexele roșcate în masa mătăsoasă a părului ei castaniu închis. Dar ochii reveneau mereu, irezistibil la buzele ei atât de dulci și atât de trandafirii pe care ea le umezea din când în când cu vârful limbii. După moartea lui

Jackie, nu dorise niciodată să guste buzele unei femei cum ardea acum să le guste pe ale Veronicăi. Și cu cât treceau secundele, cu atât creștea această dorință.

Tânăra femeie extrăsese toate fragmentele de lemn, chiar și pe cele mai mici. Curățată rănile cu apă oxigenată, unse toată palma cu mercurocrom și o acoperi cu o fașă.

– Gata... zise ea.

Ciudat, Cole nu se mișcă. În timp ce ea închidea flacoane și tuburi, el își păstră șoldul lipit de piciorul ei subțire. Jenată, Veronica se răsuci pentru a coborî pe podea, dar el o reținu.

– Mulțumesc, Ronnie, murmură el.

Ea întoarse capul, exact la timp pentru a-i vedea capul brunet aplecându-se încet către buzele ei. În ultima secundă, în ciuda fascinației sale, găsi forța să-și întoarcă fața și sărutul lui Cole îi atinse ușor obrazul.

– Cred că îți va face plăcere... șopti el păstrându-și buzele pe obrazul ei.

Veronica vru să protesteze, dar se simți dintr-o dată atât de inertă și de grea ca de plumb.

– Cole! exclamă ea slab, în cele din urmă. Tu...

Se gândise: „Nici măcar nu mă iubești!", dar cuvintele i se opriră în gât. Buzele lui Cole se lipiră de ale ei. O incredibilă căldură îi invadă venele, tot corpul. I se păru deodată că focul pasiunii se aprinde în ea, explodând cu forța unui vulcan. Incapabilă să-și înăbușe propria dorință, își înnodă brațele în jurul gâtului lui Cole și-i întoarse sărutul. Nimic, niciodată, n-o pregătise pentru o experiență atât de derutantă. Mângâierile lui Eric n-aveau nimic comparabil cu atingerile ușoare ale mâinilor lui Cole pe pielea ei fierbinte.

Această descoperire era stupefiantă pentru ea și în același timp cu totul normală, deoarece era aproape la fel de inocentă ca la șaisprezece ani.

Cole lăsă să-i scape un geamăt surd. Gura lui alunecă în lungul obrazului ei și se pierdu către ureche. Știa oare că o făcea să îndure cea mai duce și mai intolerabilă dintre torturi?

– A trecut atâta timp, Ronnie... murmură el. La fel și pentru tine, nu-i așa?

Veronica încremeni imediat în brațele lui. Tocmai înțelesese ce aștepta el, ce-i cerea: dragostea „unei femei" pur și simplu. El simți brusca ei rezistență și începu s-o sărute. Nici unul nici altul nu auziră zgomotul unor pași discreți ce se apropiau pe coridor. Apoi se auzi un strigăt înăbușit, urmat de o exclamație:

– Cred că ar fi bine să revin mai târziu!

Cole nu-și întrerupse imediat sărutul și o păstră pe Veronica în brațele lui. Tânăra femeie era moartă de jenă.

– Bună, Helen! spuse în sfârșit stăpânul casei, ajutând-o pe Veronica să coboare pe podea.

O a doua siluetă se zări în pragul ușii. La fel de nepăsător, Cole lansă:

– Bună, Jessie.

Ochii negri ai lui Helen treceau cu nervozitate de la mâna bandajată a lui Cole la obrajii stacojii ai Veronicăi.

– Jessie a venit să mă anunțe că te-ai rănit, declară ea.

– Dragule, interveni aceasta din urmă. Nu e nimic grav, cel puțin?

Privirea ei atentă se fixă pe buzele umflate ale rivalei sale.

– Ronnie s-a ocupat de mine, răspunse simplu Cole.

– Mi-am dat seama! mormăi acru frumoasa blondă.

Foarte repede, își lipi un surâs mieros pe buzele-i strânse și își strecură un braț pe sub cel al lui Cole, despărțindu-l astfel de Veronica.

– Acum că te-ai vindecat, dragule, vrei să-mi arăți iapa aceea pe care mi-ai promis-o?

Fandoselile ei de copil răzgâiat o scârbiră pe Veronica. Luându-și cârjele, se scuză în șoaptă și părăsi camera, îndreptându-se spre bucătărie. Acolo, cel puțin, nu va mai auzi vorbele dulci ale Jessicăi! Hotărâtă să nu mai vadă nimic și nici să nu mai audă, decisă de asemenea să-l alunge pe Cole din gândurile ei și să-și liniștească simțurile răvășite de sărutările lui, începu să golească mașina de spălat vesela. Dar mintea lucra fără voia ei.

Scena fusese cu totul neașteptată pentru ea. Niciodată, absolut niciodată, n-ar fi crezut-o posibilă între Cole și ea. Și chiar cu un alt bărbat, se gândi ea. Abandonul nerușinat al soțului ei, o lăsase fără puțina siguranță pe care ar mai fi putut-o avea față de puterea lui de seducție. Într-adevăr, cine ar putea găsi dezirabil un corp plin de cicatrice?

– Mă duc până la hambar, Ronnie.

Cole stătea în prag, cu pălăria neagră pe cap. Tânăra femeie suportă fără să miște privirea cercetătoare a ochilor săi albaștri și strălucitori, hipnotizată, incapabilă să descifreze în ei cea mai mică expresie. El se îndepărtă cu pași mari. Veronica văzu cum Jessie încerca să țină pasul cu el, cu o expresie îmbufnată. Și veni rândul lui Helen să apară.

– Pot să fac ceva pentru tine, Helen? întrebă Veronica, sperând că sora lui Jackie nu va îndrăzni să-i vorbească despre sărutul pe care-l surprinsese.

Nu fuseseră niciodată foarte apropiate, odinioară. Helen era mai în vârstă ca ea. Probabil că nu era prea departe de cei treizeci și patru de ani ai lui Cole. Și când Veronica locuia la fermă, procupările ei de băiețoi nu prezentaseră nici un interes pentru cele două surori.

– Organziez o mare petrecere, mâine seară, răspunse Helen cu un zâmbet politicos. Cole mi-a lăudat talentele tale de bucătăreasă și mi-a spus că poate ai putea să mă ajuți să pregătesc unele meniuri... Dacă vrei, bineînțeles!

Veronica se simți imediat ușurată, și ridicol de mulțumită că el vorbise de bine despre ea cu altă persoană. Helen reluă:

– Această petrecere este o tradiție pe care Cole a menținut-o după moartea lui Jackie. Bucătăreasa fermei ne-a ajutat în fiecare an. Dar, încă o dată, nu trebuie să te simți obligată să participi.

– Am să te ajut cu mare plăcere, Helen. Spune-mi doar de ce ai nevoie.

– Îi voi da diseară lui Cole ingredientele și rețetele, când va veni să-l vadă pe Curtis.

Tânăra femeie brunetă se întrerupse o clipă. Zâmbetul înghețase pe buzele ei subțiri.

– Și... aș vrea să-ți mai cer ceva.

Veronica așteptă, știind ce putea să urmeze. Cum Helen părea să ezite, grăbi lucrurile.

– Despre ce e vorba?

– Despre... condițiile tale de viață, aici. Ar trebui să-i propui lui Cole să te instaleze în căsuța cea mică, dintre fermă și șosea. De obicei, acolo locuiesc bucătăresele. Înțelegi... Cred că nu este potrivit pentru Curtis să doarmă

sub același acoperiș cu doi adulți. Mai ales după ce am surprins adineauri!

Avu totuși delicatețea să roșească și să se arate jenată de această intervenție. Veronica o privi fix, înmărmurită. Această idee stranie nu-i trecuse niciodată prin minte, pur și simplu deoarece Cole și cu ea nu aveau nimic să-și reproșeze!

Înterpretând tăcerea tinerei femei drept o acceptare, Helen continuă pe un ton mai ferm:

– Sunt perfect conștientă de farmecul lui Cole, Ronnie, și înțeleg foarte bine că poate însemna pentru tine... o tentație. Erai atât de îndrăgostoită de el, cândva!

Își permise un mic surâs indulgent, în timp ce Veronica roși toată de furie. Mâinile erau atât de crispate pe cârje, încât degetele i se albiră. După câteva secunde, reuși în sfârșit să articuleze:

– După umila mea părere, Helen, Cole va fi primul care să te facă să înțelegi că este stăpân la el acasă. Totuși, dacă prezența mea îți displace atât de mult, adresează-te direct lui! Îți promit că am să mă supun hotărârii lui, oricare ar fi.

Helen simți lovitura, dar își reveni foarte repede.

– Am impresia că acest demers îți revine ție, Ronnie.

Veronica tremura de furie și umilință.

– Nu e nimic între Cole și mine, Helen! declară ea cu violență. Și n-am deloc intenția să-i impun o ambiguitate făcându-i o asemenea sugestie! Și acum, dacă vrei, vreau să mă apuc de treabă. Am o mulțime de lucruri de pregătit pentru masa de seară.

Helen plecă fără un cuvânt. Veronica se întoarse, teribil de deprimată la ideea că-și făcuse încă o dușmancă.

Și pentru ce? Pentru un biet sărut? Desigur, sărutul o emoționase până în străfundul ființei sale. Dar nimic nu-i arătase că pentru Cole era altceva decât un simplu impuls fizic...

Capitolul 4

Seara, Veronica făcu în așa fel încât să nu fie acasă când Cole se va întoarce cu Curtis și instrucțiunile Helenei. Masa fiind terminată, se refugie în grădină, care se găsea mai departe pe alee și examină răzoarele. Păreau abandonate de destul de mult timp, dar cu puțină răbdare, tânăra femeie era convinsă că va găsi câteva mlădițe din care să facă un început de arbuști.

Tatăl și fiul intrară în casă, lăsându-i cale liberă. Se decise să meargă un timp pe drumul larg, nisipos, care descria un arc de cerc până la șosea. Aerul era fierbinte și plin de praful ridicat de mașina lui Cole, dar Veronicăi nu-i păsa. Era obsedată de amintirea mesei, asupra căreia planase o tensiune teribilă. Cole fusese într-o dispoziție execrabilă față de oamenii săi. Cât despre tânăra femeie, practic o ignorase. Pentru Veronica era o probă de netăgăduit că regreta impusul avut după-amiază. În mod evident, căutase s-o facă să înțeleagă prin atitudinea sa, că nu era vorba despre vreun sentiment din partea lui... Și astfel, se trezi întoarsă la vremea aceea crudă a adolescenței, când, pentru prima dată, îi respinsese dragostea pe care i-o mărturisise.

Asta fusese îngrozitor pentru ea. Singurul fapt de a evoca acele momente dificile îi crispa fața. La șaisprezece ani, constatând cum Cole nu ținea să joace, față de ea, rolul de frate mai mare atent, se grăbise să tragă concluzia că îl interesa... în alt fel. Nu-i trebuise mai mult ca să imite stângace manierele mamei sale și să flirteze cu el îndată ce erau siguri. La început Cole luă aerul că ignoră tentativele ei de seducție. Dar după un timp, iritat s-o întâlnească fără încetare în calea lui, o repezise fără menajamente. Nevinovată, Veronica protestase cu o intensitate melodramatică.

– Dar te iubesc, Cole!

Atunci el râsese, un râs ironic și disprețuitor, și-i declarase că alesese greșit subiectul primei sale iubiri... În urma acestei umilințe îl încălecase pe Chapman Red prima dată, căutând să se răzbune.

Cufundată în aceste amintiri dureroase, tânăra femeie făcu un pas greșit și fu cât pe ce să cadă. Își dădu seama că parcursese deja distanța prescrisă de medic și că trebuia să se întoarcă. Reeducarea trebuia să rămână progresivă: dacă își forța prea mult mușchii încă atrofiați, risca un recul în vindecarea ei. Or, după ultima operație, mergea mult mai bine și nu ținea pentru nimic în lume să compromită întoarcerea la starea normală.

Făcu stânga împrejur cu regret. Rețetele pe care Helen îi va cere să le pregătească o vor distrage de la necazurile ei...

* * *

A doua zi dimineață, imediat după micul dejun, atacă enorma cantitate de legume pe care cumnata lui Cole i-o trimisese s-o trieze. Aceste legume urmau să asezoneze ca aperitiv cele patru salatiere cu vinegretă pe care tânăra femeie le pregătise deja ieri, împreună cu trei duzini de ouă fierte care se răceau în frigider înainte de a fi decojite. De fapt, Veronica era decepționată: sperase că Helen îi va da posibilitatea să-și demonstreze talentele culinare, ceea ce nu era deloc cazul!

– S-ar spune că draga mea cumnată nu ți-a lăsat treburile cele mai interesante, nu? observă Cole intrând în bucătărie.

Își aruncă pălăria în cuierul de lângă ușă și se îndreptă spre cafetieră.

– Când se pregătește o recepție atât de importantă, e nevoie inevitabil de numeroase corvezi de îndeplinit! răspunse tânăra femeie pe un ton calm. Și asta nu mă plictisește deloc.

– E cafeaua ta sau a mea? întrebă bărbatul înainte de a-și turna o ceașcă.

– A ta!

Veronica își pregătea cafea decofeinizată, care nu era pe gustul lui Cole. Rămase cu ochii la lucrul ei, încercând să nu fie tulburată de prezența lui în cameră. Era prima dată, după sărutul lor din ajun, când se aflau între patru ochi. Și dorința pe care o încerca să se apropie de el, de a-i simți căldura brațelor în jurul ei, era greu de combătut...

După câteva minute, nu se mai putu stăpâni și-i aruncă o privire pe furiș. Își sorbea cafeaua fierbinte, cu un mic zâmbet de satisfacție pe buzele-i senzuale. Veronica privea avidă această gură care pusese stăpânire pe a ei, mânile

lungi și bronzate care se strecuraseră în părul ei, acest corp musculos, al cărui contact delicios și-l amintea atât de precis... Trebui însă, să-și întoarcă foarte repede capul. Această dorință fizică prea intensă era mai mult decât neliniștitoare pentru ea: însemna că risca să sufere teribil, mult mai mult decât după abandonul lui Eric!

– N-ai auzit un cuvânt din ce ți-am spus, nu-i așa?

El făcuse această remarcă pe un ton amuzat, fără ostilitate.

– Poftim?

– Te-am întrebat dacă vrei să mergi la Helen, cu Curtis și cu mine, astă seară.

Cuțitul din mâna Veronicăi rămase o clipă în aer, înainte de a tăia cu vigoare un biet morcov care n-avea nici o vină.

– Nu, mulțumesc... răspunse ea.

Nu preciză că nu fusese invitată și că nu se aștepta câtuși de puțin să fie.

– Cafeaua ta a fost excelentă, Ronnie.

Cole ieși și Veronica regretă prostește că nu căutase un pretext ca să-l facă să mai rămână un timp în compania ei.

* * *

Ceva mai târziu, tocmai punea la cuptor o prăjitură când el o chemă în curte. Ieși cât putut de repede și descoperi un camion de livrări oprit în fața peronului. O cutie mare de carton, provenind de la New York, fusese pusă pe ultima treaptă.

– Minunat! exclamă ea cu un zâmbet radios. Nu mă așteptam s-o primesc înainte de săptămâna viitoare. Vrei s-o duci în bucătărie, te rog?

Cole nu se mișcă. Arbora o expresie severă, care o descumpăni pe Veronica. Zâmbetul ei păli. În mod inconștient, se încordă, prevăzând o înfruntare.

– Ce este înăuntru? întrebă Cole.

– O carte de bucate și câteva lucruri de mână, răspunse ea tăios. Dar fii liniștit: asta nu înseamnă că intenționez să mă instalez aici definitiv!

Cu stângăcie, se întoarse și-l precedă în casă. Îndată ce el puse cutia pe masă și rupse banda adezivă cu o lovitură rapidă de briceag, Veronica se grăbi să despacheteze conținutul.

– Și asta? întrebă Cole, cu ochii fixați pe o cuvertură de bebeluș. Ce înseamnă asta?

– O garnitură de leagăn, răspunse tânăra femeie susținându-i privirea. Este pentru o prietenă care așteaptă un copil peste o lună sau două. M-am gândit că voi avea timp să lucrez puțin, cât stau aici...

– Știi într-adevăr să folosești toate astea? întrebă Cole pe un ton neîncrezător, în timp ce ea scotea din cutie inelul și ramele necesare lucrului ei.

– Evident! Asta te miră, nu?

– Mărturisesc că da. Nu numai că știu că mama ta nu te-a învățat niciodată astfel de lucruri, dar... găsesc că ai gusturi învechite pentru o femeie din zilele noastre! Așadar, nu faci parte dintre acele feministe care pun cariera înainte de toate și nu vor să audă vorbindu-se de un soț și de o familie?

– Înseamnă că susții teoria superiorității bărbaților față de femei! replică Veronica aruncându-i o privire indulgentă peste umăr.

Datorită lui Hank, știa că în realitate Cole n-a „jignit-o" niciodată pe Jackie. Dimpotrivă, a încurajat-o întotdeauna să facă ce-i plăcea și să-și dezvolte talentele.

Reveni cu atenția la conținutul cutiei, știind foarte bine că el aștepta un răspuns la întrebarea lui. După o clipă, simți ochii lui albaștri fixați asupra ei și sfârși prin a mărturisi încet:

– Știi, după atâția ani petrecuți fără familie și fără cămin, a avea un soț și copii este pentru mine lucrul cel mai important din lume. Mai important decât reușita într-o carieră...

Ridică din umeri, ca și cum mărturisirea aceasta nu era cea mai intimă confesiune făcură cuiva. Inima i se strânse de durere: viața pe care crezuse o clipă că o va putea duce cu Eric... Hotărâtă să nu se înduioșeze de propria ei soartă, adăugă pe un ton fals indiferent:

– Și apoi, astăzi există cursuri și strategii de pregătire în toate domeniile!

Întorcându-se spre el, constată că o fixa în continuare. Se forță să zâmbească.

– Ce vrei la cină, seara asta?

– În seara asta ești liberă, răspunse Cole cu fața ciudat de îmbufnată.

– Este adevărat, uitasem. Apropo... vezi vreun inconvenient dacă folosesc mașina de cusut a lui Jackie?

Cole întoarse prompt capul și ea regretă imediat că pusese această întrebare.

– Iartă-mă, se grăbi ea să rectifice. La urma urmei, pot foarte bine să cos cu mâna. De altfel, scaunul capitonat din salon va fi mai confortabil decât taburetul din camera ta.

Cole o privi din nou. În ochii lui albaștri mocnea o furtună.

– Încetează să te porți cu mine ca și cum ai merge pe ouă, Ronnie!

Tânăra femeie, surprinsă de această izbucnire, rămase cu gura căscată.

– Și nu lua acest aer uluit! reluă Cole. Văzându-te, s-ar putea crede că sunt un adevărat tiran, pentru Dumnezeu!

– Nu jura pe cele sfinte, murmură Veronica.

– Sunt la mine acasă, asta mi-e firea și jur pe ce vreau dacă am chef! i-o întoarse Cole cu o virulență dezmințită de sclipirea malițioasă din ochii lui.

El nu-și putu reține un ușor zâmbet care umplu inima tinerei femei cu o bucurie extraordinară.

– Istrucțiunile de folosire a mașinii se găsesc într-un sertar al mesei, reluă el pe un ton mai calm. Poți s-o folosești oricând, cu condiția să nu dorm, bineînțeles! Și fii atentă la ace. Le găsesc și acum pe cele ale lui Jackie în covor.

Veronica zâmbi la rândul ei, încântată de gentilețea pe care i-o arăta.

– Mulțumesc, Cole.

– Nu-mi mulțumi prea repede. Riști foarte mult să-ți încredințez toate reparațiile din casă!

– Nici nu se pune problema, glumi tânăra femeie, cu un zâmbet poznaș. M-ai angajat exclusiv ca bucătăreasă!

– Ce vrei? Eram într-o poziție de inferioritate, atunci... Nu mâncasem un prânz ca lumea de săptămâni întregi, ceea ce explică mărinimia mea! Dar dacă accepți să faci și puțină croitorie, îți promit o recumpensă care o să-ți placă mai mult decât o mărire de salariu, pun mâna în foc.

Se întrerupse o clipă, înainte de a preciza:

– Ceea ce nu înseamnă că ideea unei măriri de salariu este exclusă, bineînțeles! Oamenii sunt conștienți că te

exploatez în mod nerușinat, închipuie-ți... Atunci? Ce spu... de propunerea mea?

Luase un aer atât de serios încât Veronica izbunci în râs.

– Dacă n-o să-mi dai o avalanșă de comenzi de croitorie, accept. Și fără compensație financiară, nici altă recompensă, te rog. Permisiunea de a folosi mașina de cusut îmi este total suficientă.

– Sunt foarte pălcut surprins de schimbarea ta, Ronnie... remarcă el cu o voce atât de caldă încât tânăra femeie deveni stacojie.

Dacă va continua astfel, îi va fi greu să-și călească inima împotriva sentimentelor pe care i le trezea!

Ca să-și ascundă tulburarea, lansă o replică ridicolă referitor la tendința bărbaților spre flaterii și se hotărî să-și ducă lucrurile în camera ei.

* * *

Telefonul sună strident, sfâșiind liniștea nopții. Veronica părăsi mașina de cusut în fața căreia era instalată și merse fără cârje cei câțiva pași ce o despărțeau de aparatul aflat pe noptiera lui Cole.

– Ferma Chapman, ascult!

– Totul merge bine, Ronnie? se interesă fratele ei vitreg cu o îngrijorare care o bulversă.

– Da, de ce?

– Ce aștepți să ni te alături? M-am temut o clipă să n-ai probleme cu mașina sau altă problemă!

Descumpănită, tânăra femeie inspiră profund înainte de a răspunde cu o voce liniștită:

– N-am fost invitată, Cole.

– Bineînțeles că da! Helen nu ți-a putut trimite o invitație, dar așa ne-am înțeles.

– Așa crezi? replică încet Veronica. Te-a întrebat unde sunt, seara asta?

Urmă o secundă de tăcere.

– Ei bine... nu, dar este foarte ocupată! Pregătește-te! Vin să te iau în zece minute.

– Nici nu se pune problema! Chiar dacă aș fi fost invitată, n-aș fi venit.

– De ce? insistă Cole, a cărui iritare creștea.

Tânăra femeie căuta cu disperare un pretext, evitând s-o acuze pe Helen și să vorbească despre întrevederea neplăcută din ajun.

Înainte de a găsi o falsă scuză, își strânse pleoapele în efortul pe care i-l cerea această minciună dureroasă, și declară cu un pic de afecțiune.

– Vezi tu, Cole, eu sunt o orășeancă, acum... Aceste mici reuniuni provinciale nu mă tentează deloc. Dar asta nu te împiedică să profiți de această petrecere, împreună cu Curtis. Distracție plăcută!

Închise repede telefonul, temându-se de izbucnirea care urma să se producă. Apoi se întoarse la mașina de cusut și începu să aranjeze cu atenție micile hexagoane de pânză care compuneau cuvertura ei. O baie lungă, relaxantă, o va ajuta să scurteze această seară solitară.

Capitolul 5

Veronica se duse să meargă timp de o oră a doua zi, dimineață. Se simțea odihnită, în plină formă, și-și prelungi puțin plimbarea zilnică. Cole și Curtis își vor petrece fără îndoială ziua la Helen, iar oamenii fermei nu veneau să mănânce duminica la prânz. Aceasta era ziua ei obișnuită de repaos săptămânal, dar ea se hotărî să-și petrească o parte din după-amiază făcând prăjituri. În ciuda caniculei anunțată de buletinele meteo, această activitate va fi suportabilă grație climatizării cu care casa fusese echipată.

În clipa când se pregătea să urce treptele peronului, Curtis țâșni pe ușa din spate și fu cât pe ce s-o trânteasă. Tânăra femeie îl urmări cu privirea, amuzată; alerga spre grajd cu toată viteza micilor sale picioare. Când se întoarse spre casă, zâmbetul îi dispăru repede de pe buze: Cole era în picioare, în fața ei, cu o privire severă sub borul larg al pălăriei sale. O privea cu o insistență care nu anunța nimic bun.

– Bună, Cole, murmură ea.

– Bună, tânără orășeancă!

Ironia lui era atât de severă, atât de glacială, încât Veronica preferă să-și întoarcă privirea. Ea se dădu puțin în lături pentru a-l lăsa să treacă. Atunci, el îi prinse bărbia și o obligă să-l privească.

– Am impresia că lucrurile n-au mers foarte bine între tine și Helen, declară el scrutându-i expresia. Dar te avertizez: data următoare când o să-mi mai servești o poveste ca cea de ieri seară, o să ai dreptul la o bătaie strașnică la fund!

Luând-o pe Veronica pe nepregătite, îi lipi un sărut pe buze înainte de a coborî din patru în patru treptele peronului. Ea îl privi îndepărtându-se, uluită, emoționată de fericire și de ușurare.

Puțin maui târziu, exact când scotea din cuptor o tavă de biscuiți cu ciocolată, auzi un vag zgomot de dârlogi și scări, și nechezatul unui cal ce părea înzestrat cu un caracter puternic. Apoi cizmele lui Cole răsunând pe coridor.

– Poți să te eliberezi o clipă? întrebă el intrând în bucătărie.

Imediat, privirea lui fu atrasă de prăjitura încă fierbinte. Veronica remarcă aerul său pofticios și zâmbi.

– Servește-te!

– Mmm...! făcu tânărul bărbat când gustă din pricomigdalele crocante. Așteaptă puțin să le vadă Curtis!

– Nu știu dacă o să-i mai rămână ceva! remarcă ea râzând, deoarece el înșfăcă mai multe bucăți, le înveli într-un șervețel de hârtie și le puse în buzunarul de la cămașă.

– Ieși puțin cu mine, reluă Cole. Ți-am rezervat o surpriză.

El i-o luă înainte până la ușa spre peron, pe care i-o ținu deschisă. Ea se supuse, intrigată. Cum ajunse afară, inima

încetă să-i mai bată: un splendid armăsar roib era legat de un stâlp. Părea portretul lui Chapman Red! Paralizată de emoție, tânăra femeie avu impresia că o vor lăsa picioarele. Ea se cramponă de cârje cu toată puterea.

– Atunci? îi strigă Cole de la baza scărilor. Vii?

– E-eu? Dar de ce? bâigui Veronica.

– Ți-am promis o recompensă dacă te ocupi de croitorie, explică zâmbind Cole. Pe deasupra, i-am telefonat azi dimineață mamei tale pentru a-i cere părerea: după medicul tău de la New York, călăritul va fi un excelent exercițiu pentru mușchii picioarelor tale. În al treilea rând, faptul de a petrece mai mult timp în aer liber îți va reda culoarea în obraji și-ți va mări pofta de mâncare, acum cât a unei păsări!

Un nod dureros se forma în gâtul Veronicăi. Gata să leșine, trebui să se sprijine de perete ca să nu cadă.

– Nu mai pot călări... șopti ea, distrusă de această ploaie de noutăți, una mai surprinzătoare decât alta.

Și faptul că o sunase el însuși pe Miriam nu era cel mai mic lucru!

– Eu... n-am mai călărit de ani de zile, preciză ea, luptându-se cu lacrimile care o înăbușeau. Iartă-mă. Am de lucru înăuntru.

Graba de a fugi îi făcu mersul și mai stângaci ca de obicei. După ce intră în casă, neglijă bucătăria și se refugie în camera ei. Acolo, cu un umăr proptit în ușă, dădu în sfârșit frâu liber durerii sale. Un minut mai târziu, îl auzi pe Cole căutând-o și chemând-o. Își șterse repede lacrimile cu dosul mâinii.

– Ronnie?

– Lasă-mă în pace! Nu vreau să te văd! țipă ea incapabilă să înțeleagă de ce o supunea la o asemenea tortură.

El intră totuși și ea încercă să se eschiveze trecând în sala de baie. Două mâini puternice îi prinseră umerii scuturați de hohote de plâns.

– Ronnie... Încearcă să faci un mic tur până la hambar. Am să merg lângă tine.

Vocea lui Cole era de un calm surprinzător.

– Tocmai ți-am spus că nu mai fac echitație! strigă din nou tânăra femeie, cu fața răvășită, întorcându-se pentru a-l privi în față.

El o luă de mâini și ea lăsă să-i cadă cârjele.

– De când, Ronnie? insistă el cu blândețe. Mama ta crede că n-ai mai urcat pe un cal de când ați părăsit ferma. E adevărat?

Veronica își plecă ochii, incapabilă să-i susțină privirea. Cole continuă cu o incredibilă blândețe:

– Ce s-a întâmplat cu mica sălbăticiune care nu trăia decât pentru cai, odinioară? S-ar putea să-și fi jurat că n-o să mai pună piciorul în scară?

Veronica își strânse pleoapele și clătină încet din cap, doborâtă de emoție.

– De ce? murmură Cole cu o voce răgușită.

– Din... din cauza lui Red! îi scăpă tinerei femei într-un hohot disperat. Eu... eram atât de sigură că am închis ușa!

Cole o trase în brațele lui și ea se lăsă la pieptul lui, hohotind ca o fetiță.

– Este oare posibil să te pedepsești de bunăvoie toți acești ani? reluă Cole cu jumătate de voce.

O forță din nou să-l privească.

– Ronnie... De ce o asemenea pedeapsă, de vreme ce ai afirmat întotdeauna că l-ai închis bine pe Red?

Ochii mari și violeți ai Veronicăi se tulburară la această amintire.

– Eram convinsă, Cole! gemu ea. Dar mai târziu, reflectând, mi-am spus că poate m-am înșelat. Cum s-ar fi putut petrece altfel această dramă? Am fost ultima care-l călărise pe Red.

Cole o strânse mai tare lângă el; ea percepu o înjurătură înăbușită. Când o îndepărtă din nou ca s-o privească în ochi, expresia lui era extrem de serioasă.

– N-ai fost ultima care s-a aflat prin preajmă, Ronnie. Oricine putea uita să pună zăvorul la loc. Și eu... n-ar fi trebuit să mă arăt atât de brutal cu tine. N-aveam dreptul să te acuz, așa cum am făcut-o. Nu erai încă decât o fetiță și iubeai acel cal mai mult decât mine, nu-i așa?

Veronica încuviință, reținându-și un nou hohot de plâns. Cole o strânse din nou la piept, o legănă ca pe un copil și-și puse bărbia pe părul ei castaniu.

– Eram scos din fire, în ziua aceea... Dar dacă mi-aș fi putut imagina o clipă că te vei pedepsi în felul acesta! Pentru Dumnezeu, Ronnie!

Brusc, tânăra femeie îl respinse și el nu se opuse.

– De ce ești atât de drăguț cu mine, Cole? îl întrebă ea din senin. Din milă?

Se încordase și-i pândea reacția. El reflectă înainte de a răspunde.

– Nu, Ronnie, nu mi-e milă de tine. Regret doar tot ce ne-a despărțit, timp de doi ani, pe care i-ai petrecut aici. Dintr-o dată, îmi dau seama că nu ți-am lăsat nici cea mai

mică șansă... Dacă mi-e milă, reluă el, este pentru fetița care erai atunci. Poți oare să uiți? Accepți oare să fim prieteni, sau este prea târziu?

Veronicăi îi era greu să creadă ce auzea.

– Dacă dorești... murmură ea.

– Și tu? O dorești la fel de mult ca mine? insistă el cu jumătate de zâmbet.

– Bineînțeles! șopti ea întorcându-și privirea, preocupată să-i ascundă bucuria care se revărsa din toată ființa ei.

Dorința ei cea mai scumpă se realiza în sfârșit: el nu va ști niciodată cât de mult visase la această prietenie între ei. Această prietenie... și chiar ceva mult mai puternic încă!

– Atunci, vino! încheie Cole întinzându-i mâna.

În clipa când să-l urmeze, ezită: cârjele ei erau încă pe jos. El îi urmări privirea și se aplecă să le ridice... dar din buzunarul de la piept căzură pricomigdalele ce se sparseră în bucățele.

– Oh, oh! bombăni el îndepărtând frimiturile rămase prinse de stofă.

Acest incident era atât de comic, după solemnitatea care-l precedase, încât Veronica pufni în râs. Cole o imită, incapabil să rămână serios. Apoi, îi întinse cârjele.

– Așteaptă o secundă, declară el intrând în baie.

Ea auzi apa curgând. Curând el reveni cu un prosop înmuiat cu care îi șterse fața cu delicatețe. După asta, se aplecă spre ea și o întrebă cu un aer maliții:

– Așadar? Ești gata să încaleci pe nepotul lui Chapman Red?

Veronica făcu ochii mari.

– Nepotul lui?

Cole adeveri cu o mișcare din cap.

– Perfect adevărat. Early Riser este replica aproape exactă a bunicului său, inclusiv caracterul.

Veronica zâmbi, fericită, în sfârșit liniștită. Cole avea destulă încredere în ea încât să-i încredințeze nepotul lui Red... Cum ar fi putut să-l refuze? În plus, îi vorbea ca și cum erau uniți de ceva mult mai puternic decât pasiunea pentru cai. Acest sentiment de intimitate era într-adevăr minunat...

Docilă, se lăsă urcată în șa. Splendidul roib necheză și ea se aplecă pe gâtul lui ca să-l mângâie cu mâna. Într-o clipă, tot ce știa despre cai îi reveni în minte, ca și cum călărise în ajun. Porni la pas, apoi în trap mărunt, ametită de fericire, uitând ușoara durere pe care i-o provocau picioarele rigide.

– Dacă-i prea repede pentru tine, spune-mi! strigă Cole, care o urma ducându-i cârjele.

– Totul merge bine. E minunat! răspunse bucuroasă Veronica.

„Micul tur" sugerat de Cole, până la hambar i se păru foarte repede insuficient. Făcu de două ori turul țarcului, apoi Cole o chemă la ordine.

– Nu e bine prea mult în prima zi, Ronnie.

Se opri în apropierea lui. El o ajută să descalece, îl eliberă pe Early Riser de șa și de frâie și o invită pe tânăra femeie să-l urmeze până la grajd. În timp ce mergea alături de el, radioasă, el o observă pe furiș: faptul că urcase din nou pe cal o transfigurase literalmente. Dispăruse bolnava cu trăsături trase și cu tenul livid, convalescenta marcată de tristețe și de singurătate. Îi luase locul o femeie întinerită, cu un zâmbet strălucind de fericire. Veronica își regăsise toată frumusețea: o frumusețe luminoasă, plină de căldură, care-l stupefia.

Vorbea fără oprire, povestindu-i încântată ce simțise pe spatele lui Early Riser. Cole zâmbi. Fusese de-ajuns să-i „ierte" o greșeală pe care cu siguranță n-o făcuse ca să renască, eliberată de o povară enormă... Acest gând îi spori și mai mult remușcările. Dar ce plăcere că putuse să readucă la viață această tânără femeie, plină de farmec și de voioșie! Amuzat, se întrebă cum va reacționa când îi va arăta cea de a doua parte a surprizei sale.

Traversară împreună lungul rând de staule înainte de a ieși într-un alt țarc. Imediat, o mică iapă cu păr de culoare deschisă veni în trap să-i întâmpine și să-și frece botul de brațul lui Cole.

– Este adorabilă! exclamă încântată Veronica, în timp ce tânărul animal îi adulmeca umărul.

– „Fagure de miere" este cea mai dulce mânză pe care o am, declară Cole. Sau mai exact, pe care o avem. Ți se va potrivi perfect, până când vei putea încăleca un cal mai impetuos.

– Oh, Cole!

Zâmbetul radios al Veronicăi tremură și ochii i se încețoșară de lacrimi.

– Haide, haide! mormăi bărbatul trecând un braț în jurul taliei ei. Dacă dai mereu drumul la lacrimi, de unde să știu dacă fac bine sau rău?

Tânăra femeie își trase nasul, râzând din nou.

– Tu i-ai pus numele Fagure de miere?

Cole râse la rândul lui, dar o umbră de nostalgie îi voală privirea pătrunzătoare și brațul i se crispă ușor.

– Jackie găsea totdeauna numele cele mai bizare pentru a boteza animalele sale preferate, declară el fără alt comentariu.

Schimbară un ultim surâs înainte de a intra din nou în grajd. Brusc, Veronica se opri:

– Cole?

El se opri ca s-o privească. Veronica își ridică spre el fața radiind de bucurie.

– Cole, aș vrea...

Veronica își căuta cuvintele. O simplă mulțumire era insuficientă pentru a-și exprima recunoștința. De aceea, își lăsă cârjele și își trecu brațele în jurul gâtului binefăcătorului ei. Cole se aplecă, îi cuprinse talia zveltă cu mâinile lui mari ca s-o țină. Tânăra femeie depuse pe buzele lui un sărut ușor ca o mângâiere. Era pe punctul să se îndepărteze murmurând alte mulțumiri, când el o prinse prompt și o strânse cu putere la piept. Buzele lui calde puseră stăpânire pe cele ale Veronicăi și în amândoi izbucni brusc o pasiune impetuoasă. Cole fu surprins el însuși de violența dorinței sale... și de sentimentele ce o însoțeau. Acest gen de șoc nu-l experimentase decât cu Jackie, odinioară. Și de atunci trecuse atâta timp...

Dinspre partea ei, tânăra femeie se simți târâtă într-un asemenea vârtej încât nu se mai gândea decât la emoția acestei îmbrățișări aproape sălbatice. Acum, nimic nu mai avea importanță, în afară de iubirea nebună care izbucnea în ea. O iubire a cărei existență logodnicul ei n-o lăsase niciodată s-o bănuiască. Nici măcar nu-și dădu seama când Cole se așeză încet pe niște snopi de fân, antrenând-o pe genunchii lui.

– Tată?

Vocea de copil o trezi brusc la realitate pe Veronica. Cole slăbi puțin îmbrățișarea, dar nu-și întrerupse imediat sărutul.

– Tată! repetă Curtis pe un ton încărcat de reproș.

Veronica știa foarte bine că toți copiii detestă să vadă adulți sărutându-se în fața lor. Ea făcu un efort să se desprindă.

– Ce este, Curtis? întrebă în sfârșit Cole.

El zâmbea, amuzat de încurcătura fiului său, dar Veronicăi nu-i plăcea câtuși de puțin resentimentul din ochii mari ai copilului. Fără îndoială, pentru micul băiat, ea era o uzurpatoare.

– Mi-ai promis că mergem să mâncăm o înghețată! îi aruncă băiețelul cu un aer îmbufnat.

– Am spus „poate" vom merge, îl corectă tatăl său. Mi se pare că ți-am mai spus să nu întrerupi oamenii mari fără să fii invitat.

Curtis roși.

– Mai întâi, voi nu vorbeați!

Veronica ar fi râs din toată inima la această replică spontană dacă expresia nefericită a lui Curtis n-ar fi neliniștit-o atât de mult. Cum rămăsese cu o mână după gâtul lui Cole, profită de ocazie să tragă de o șuviță de păr în semn de avertisment. Bărbatul zâmbi larg și fiul păru să se destindă.

– Ai câștigat, Curtis. Ce-ar fi să ne urcăm toți trei în furgonetă și să mergem până la Cheyenne? Se pare că au o înghețată de banane formidabilă!

Începutul de zâmbet ce plutea pe buzele băiatului dispăru imediat. Veronica înțelese mesajul.

– Eu prefer să rămân acasă, declară ea cu tărie. Am cam abuzat de forțele mele, astăzi. Vrei să-mi dai cârjele, Curtis?

Băiețelul se supuse cu promptitudine, dar privirea lui ostilă arăta că dorea mai ales să scape cât mai curând posibil

de a treia persoană stânjenitoare. Veronica îi mulțumi și-l văzu plecând în fugă spre camionetă.

– Ești într-adevăr obosită sau asta n-a fost decât o dovadă de diplomație?

– Ambele, răspunse scurt tânăra femeie, ridicându-se.

Cole n-o mai atinse, astfel că reuși să redevină foarte repede stăpână pe sine, regăsindu-și rațiunea care o părăsise o clipă. El o iertase, da, dar apoi? Apoi, imprudentul ei mic sărut a fost suficient să aprindă în el o dorință pur fizică. Asta a fost tot. O povară de rușine și de teamă se abătu pe umerii ei. Știa bine, totuși, că nu-și putea permite nici o relație intimă cu un bărbat. Niciodată nu va suporta să-și dezvăluie corpul vătămat de cicatrice pe care le considera hidoase.

– Sper că nu ești prea frântă de oboseală, spuse Cole după un moment de tăcere. Vrei să-ți dau cu o alifie, când mă întorc?

Veronica se cutremură. Pentru nimic în lume, nu voia să retrăiască umilința la care o supusese Eric, și abandonul care urmase. Ajunseseră pe peron. Ea se întoarse spre Cole și hotărî să pună lucrurile la punct o dată pentru totdeauna.

– Ascultă, Cole. Cred că va fi înțelept să păstrăm o relație de pură amiciție. Șederea mea aici nu va fi de lungă durată. De ce să creăm complicații inutile?

Cum buzele ei tremurau, se forță să zâmbească.

– Aceste sărutări pasionate au fost o greșeală, nu crezi?

Expresia lui Cole deveni atât de furioasă încât Veronica fu cât pe ce să se împiedice. Dar continuă cu fermitate:

– Curtis m-a făcut să sufăr, adineauri. Faptul că ne-a văzut împreună l-a făcut nefericit. S-a simțit amenințat.

Cole nu răspunse, dar maxilarele lui încleștate îi trădau mânia. Înainte să izbucnească, tânăra femeie se grăbi să intre în casă.

– Distracție plăcută la amândoi! aruncă ea înainte să dispară.

Cole rămase un timp încremenit locului, cu ochii la ușă. Apoi se hotărî să se ducă după fiul lui.

Capitolul 6

– Ce e chestia asta?

Veronica aruncă o privire indulgentă micului băiețel care venise să stea lângă ea, în bucătărie.

– Felul ăsta de mâncare se numește „tocană de Crăciun". Ghicești de ce?

Curtis strâmbă din nas cu un aer dezgustat.

– Nu! Și mai întâi de toate, nu-mi place tocana.

Tânăra femeie nu acordă atenție impertinenței copilului. Dimpotrivă, se forță să-și păstreze expresia prietenoasă și-i explică:

– Se numește astfel pentru că toate ingredientele sunt verzi și roșii, la fel decorațiunile de Crăciun. Și apoi... înainte de a decreta că nu-ți place, nu uita că trebuie să faci o încercare! Ăsta e pactul nostru, nu?

De opt zile, băiatul lua micul dejun și masa de seară acasă – unde petrecea din ce în ce mai mult timp. Veronica acceptă fără probleme gălăgia și exuberanța ce-i însoțeau jocurile. Ce găsea epuizant și demoralizant, în schimb, era această luptă fără îndurare pe care Curtis se părea că se hotărâse s-o ducă împotriva ei. Și deodată, înțelese cât de dezagreabilă fusese cu pretendenții mamei sale, altădată!

Înarmându-se cu răbdare, îi sugeră băiatului să ceară mătușii sale Helen rețetele sale preferate. În felul acesta, era sigură că-i va face plăcere...

Dar Curtis ridică din umeri cu un aer îmbufnat.

– Asta nu va schimba nimic! Dacă îmi place ce face, este că gătește bine!

După aceste cuvinte, alergă afară. Veronica suspină, își privi ceasul și deschise un dulap de unde scoase cele necesare pentru o tartă de ciocolată.

– Fii liniștită, va găsi fără îndoială ceva de criticat. Chiar dacă îi faci desertul preferat.

Vocea lui Cole o făcu să tresară. Se întoarse spre el, descurajată.

– În locul tău, reluă el îndreptându-se spre frigier pentru a-și lua un ceai de la gheață, aș face totuși această tartă. Vom împărți partea lui Curtis, dacă n-o s-o vrea.

Tânăra femeie îl urmări cu o privire ușor obosită. Cei doi Chapman fuseseră destul de greu de suportat toată săptămâna. După „punerea la punct" de duminică, Cole se arătase foarte rece. Dinspre partea ei, Veronica nu făcuse nimic pentru a schița un gest de apropiere. Își petrecuse momentele libere în fața mașinii de cusut, lucrând la quiltul său. Ea începuse de asemeni să încalece zilnic pe Fagure de miere. Dar niciodată Cole nu-i propusese s-o ajute să înșeueze mânza sau s-o însoțească. Îi lăsase această grijă Micului Louis.

– Mâine îți dau ziua ta liberă, declară brusc stăpânul casei. Biroul de plasament mi-a trimis o candidată însoțită de excelente certificate. În mod normal, va putea să te înlocuiască fără întârziere.

Veronica îl privi, luată pe nepregătite. Ochii lui albaștri erau indescifrabili. Ea se forță să zâmbească, în ciuda loviturii provocate de vestea pe care i-o adusese.

– Sper pentru tine că va merge. Bănuiesc că preavizul meu de opt zile începe de mâine?

– N-am angajat-o încă! bombăni Cole.

– O vei angaja cu siguranță, spuse Veronica pe un ton fals malițios. Bietul Curtis trebuie să se fi săturat de floricele și sandvișuri cu unt de arahide!

Hotărâtă să pună capăt acestei conversații, puse mixerul în funcțiune. Decepția ce o încerca era ridicolă și nejustificată. Bineînțeles, va pleca. Dar îl va părăsi pe Cole în termeni mai buni decât fuseseră la venirea ei. Relațiile lor evoluaseră într-un sens la care n-ar fi îndrăznit să viseze în urmă cu o lună. Dacă se vor reîntâlni, mai târziu, din întâmplare, nu vor mai fi dușmani. Pe deasupra, era fericită că el poate păstra despre ea o imagine total diferită de adolescenta dificilă pe care o cunoscuse altădată. Pe scurt, totul era perfect. Atunci, de ce aceste lacrimi care-i înțepau pleoapele? Se taxă drept o biată tânără prea sentimentală, tăie tarta în felii și plecă să-și facă plimbarea zilnică.

* * *

Seara a petrecut-o singură. Imediat după ce aranjă bucătăria, la terminarea cinei, Veronica urcă în camera ei. Făcu o baie prelungită pentru a se destinde, apoi își puse o cămașă de noapte și se instală în fața toaletei pentru a-și usca părul. Era aproape gata când auzi bătăi în ușă. Era Cole. Îmbrăcă în grabă un capot, strânse cordonul pe talia fină și permise vizitatorului să intre.

Cole veni imediat spre ea, oprindu-se la câțiva pași. Ochii lor se întâlniră în oglindă și Veronica avu un șoc. Degeaba știa că șederea ei la fermă se apropie de sfârșit, nu se putea împiedica să viseze, să-și imagineze soluțiile cele mai fantastice pentru a rămâne alături de Cole.

Totuși, rezonabil vorbind, știa bine că nu exista nici o speranță pentru ea: în ajun, întârziase în fața fotografiei lui Jackie. Frumusețea strălucitoare a tinerei femei îi deschise ochii. După ce trăise lângă o soție atât de minunată, Cole nu se va mulțumi cu siguranță cu cineva ca ea... Și apoi, nu trebuia să uite de Curtis, care nu accepta prezența ei!

– Aș vrea să-ți vorbesc despre două sau trei lucruri, Veronica.

Își ridică ochii spre el, frapată de tonul lui grav și constată cu jenă că îi privea visător sânii mici, abia ascunși de capot. Trecu imediat în defensivă. Era mult prea vulnerabilă pentru a suporta cea mai mică tentativă de seducție din partea lui. Trebuia să părăsească încăperea ei cât mai repede posibil.

– Te ascult, îi aruncă ea scurt.

– Ei bine... pentru că mâine ești liberă, m-am gândit că seara am putea merge să cinăm împreună.

Această voce gravă cu intonații aspre spori tulburarea Veronicăi. Să reziste atracției lui era o veritabilă tortură, dar nu ezită.

– Cred că nu este de dorit, Cole. Și apoi, trebuie să testezi capacitățile noii bucătărese, nu uita!

– M-am gândit că voi putea s-o apreciez în timpul micului dejun și al prânzului. Pentru cină, voi primi un raport din partea oamenilor mei. De altfel, ei sunt cei mai îndreptățiți s-o facă, nu?

Stingherită, tânăra femeie începu să-și perie părul strălucitor. La un moment dat, mâna lui Cole îi prinse încheietura și privirile lor se întâlniră din nou în oglindă.

– Atunci, răspunsul este da?

Veronica își eliberă mâna.

– Nu. Numai pentru a-ți dovedi că nu toate femeile sunt gata să cedeze la prima invitație din partea ta, play-boy!

Un mic surâs flutură pe buzele lui.

– Știu foarte bine ce urmărești, Ronnie. Vrei să mă eviți, nu-i așa?

Brusc, își puse palmele pe umerii tinerei femei și începu să-i maseze încet ceafa încordată.

– Ești mult prea încordată... relaxează-te.

Veronica, cu obrajii în flăcări, îl obligă să-și retragă mâinile.

– Mulțumesc, Cole. Mă simt deja mai bine!

– Aerul de țară ți-a făcut nemaipomenit de bine, să știi... murmură el apropiindu-se de ea. Transformarea care a avut loc în tine de trei săptămâni încoace este extraordinară. Nici mie nu-mi vine să cred...

La aceste cuvinte prea tandre după gustul ei, tânăra femeie fu cuprinsă de panică. Totul era limpede, dintr-o dată, mult prea limpede! Invitația la cină, intonația fermecătoare a glasului, masajul relaxant... Cu siguranță, Cole avea nevoie de o femeie – și el presupunea că ea avea nevoie de un bărbat. Cum urma să plece curând, el știa că această mică „legătură“ va rămâne fără urmări. Ea era femeia practică prin excelență.

– Spune-mi da pentru mâine seară, insistă el cu blândețe, reluând mișcările circulare ale degetelor pe pielea goală a tinerei femei.

– Ce aveai atât de important să-mi spui? protestă Veronica. De opt zile, abia dacă ne-am vorbit!

– Tocmai... șopti Cole înfundându-și degetele lungi în părul ei călduț. Vreau să te cunosc mai bine.

Fiorii de plăcere pe care-i simțea fără voia ei sporiră la culme furia și ostilitatea tinerei femei. Se ridică brusc și se întoarse furioasă spre el.

– Minunat! țipă ea. Vrei să mă cunoști în momentul când voi pleca! Iartă-mă, Cole, dar experiența m-a învățat să judec avansurile bărbaților după cum merită. Știu foarte bine ce urmărești și nu sunt de acord!

Ochii lui Cole se îngustaseră în timp ce o studia cu atenție. Veronica își dădu seama, prea târziu, că explozia ei trădase mult mai mult decât voia să dezvăluie.

– O clipă, Ronnie, declară el cu o voce surdă. Cred că tragi concluzii puțin prea grăbite, după părerea mea. Și asta nu pentru că divorțul ți-a lăsat un gust atât de amar încât să consideri toți bărbații obsedați sexual!

Se opri o clipă. Veronica, stacojie, era împărțită între furie, amărăciune și o mulțime de emoții amestecate.

– Nu mai am obiceiul să invit o femeie să ia masa cu mine din generozitate. Nici din milă, reluă el foarte serios. Spune-mi... cât timp i-a trebuit prea norocosului tău soț pentru a te face să fii atât de neîncrezătoare față de sexul masculin?

Veronica, cu capul plecat, încerca stângace să-și ia cârjele rezemate de perete.

– Nu vreau să abordez acest subiect, murmură ea, îndepărtându-se pentru a pune o distanță de siguranță între ei.

– Cu toate acestea, sunt sigur că te-ar ușura să vorbești despre asta, insistă Cole cu o blândețe de temut.

Tânăra femeie nu răspunse imediat. Se trădase deja prea mult. În câteva fraze, toată ranchiuna adunată după abandonarea ei de către Eric țâșnise la suprafață din adâncul ființei ei. Cole n-avea nici o vină...

– Îmi pare rău de această răbufnire, Cole, declară ea. N-o meritai. După accidentul meu, am adeseori o astfel de atitudine negativă, recunosc.

El se apropie de ea, dar n-o atinse.

– Dacă vrei într-adevăr să te vindeci, începe-ți cura chiar mâine seară, acceptând invitația mea. Vei vedea că o să-ți facă bine.

Insistența lui o făcu să se înduplece. Și apoi, această seară cu Cole risca să fie prima și ultima, se gândi ea cu tristețe. Nu avu curajul să renunțe la ea.

– Ne-am înțeles, consimți ea, în șoaptă. Vom cina împreună mâine seară.

* * *

În ciuda eforturilor sale de a-și potoli nervozitatea, Veronica se comportă ca o liceană la prima întâlnire. Își petrecu mai bine de două ore în baie, apoi pentru a-și desăvârși machiajul și să-și aranjeze părul liber pe umeri. Sfârși prin a-l ridica în părți cu mici piepteni aurii, ceea ce-i punea în evidență pomeții înalți. Pantalonii din in alb și blazerul de culoarea fildeșului peste bluza de mătase albastru-închis, îi dădeau un aer distins.

Când îl zări pe Cole, îmbrăcat tot cu albastru și bej, observă cu un mic zâmbet că se potriveau foarte bine. Dar cămașa cu plastron și haina lui „western", la care se adăuga pălăria de fetru negru, îi confereau înfățișarea destinsă a unui adevărat bărbat al Vestului, plecând la petrecerea de sâmbătă seara.

Pe timpul deplasării până la Cheyenne, ea nu-și putu ascunde îngrijorarea. Era pentru prima dată când stătea pe locul de lângă șofer, de la accidentul ei. După ce se instalară la o masă în barul Western Club, Cole făcu imediat observația:

– Ești la fel de nervoasă în mașină, când conduci? o întrebă el după ce comandă băuturile.

– Nu. Dar n-am mai ocupat scaunul pasagerului de la... accidentul meu.

– După mama ta, acest accident a fost provocat de un șofer beat, continuă Cole. Este exact?

Veronica își plecă ochii spre pahar, jenată de interesul ce se citea pe fața lui. Nu se simțea încă în stare să-i spună întregul adevăr despre nefericita ei căsătorie.

– Într-adevăr, recunoscu ea cu un suspin. Știam că băuse, dar n-am vrut să provoc o ceartă. Plecam de la o... recepție. Fusese o zi magnifică. Nu era multă circulație, ne găseam la câteva blocuri de imobilul destinației noastre... Mi-am luat riscul, spunându-mi că accidentele se întâmplă mai ales altora. Și am pierdut.

– Cum s-a întâmplat accidentul? insistă Cole.

– Am intrat pur și simplu într-un zid și partea mea de mașină a primit grosul șocului. Însoțitorul meu a scăpat cu

un cucui în frunte, nimic mai mult. Pentru mine, urmările au fost ceva mai grave, după cum știi!

De fapt, fusese cât pe ce să-și piardă tot sângele până când salvatorii au reușit s-o scoată din epava mașinii. Cole o fixa cu intensitate, ca și cum făcea dintr-o dată legătura între mai multe elemente.

– Acest șofer... Era soțul tău, nu-i așa?

– Da, murmură Veronica.

Era peste puterile ei să mărturisească faptul că ieșeau de la recepția propriei lor căsătorii. Și că atunci când ieșise din comă, câteva zile mai târziu, Eric dispăruse pur și simplu din viața ei. Vederea feței ei tumefiate și a bietului ei trup îmbrăcat în ghips și bandaje, dusese la dispariția sentimentelor lui pentru ea. Mai târziu, mama ei aflase că despusese un dosar cerând anularea căsătoriei lor.

O mână mare, bronzată, o luă pe a ei, atât de palidă și de fragilă, care se odihnea pe genunchii ei. Cole o apăsă ușor pentru a-i dovedi compasiunea lui. Ea își ridică ochii spre el și se sili să-i surâdă. Din fericire, ochii lui albaștri nu exprimau decât simpatie. N-ar fi suportat să citească milă în ei.

Totuși, cum acest început de confesiune aruncase o umbră peste seara lor, se grăbi să găsească un subiect mai amuzant.

– Așadar? Care e verdictul tău în legătură cu noua bucătăreasă? întrebă ea neputându-și stăpâni râsul.

Cole scutură din cap cu un aer neîncrezător.

– În viața mea n-am auzit o asemenea serie de înjurături. Ar fi roșit un întreg corp de gardă. I-ai văzut mutra Micului Louis? Am crezut că o să se sufoce de uimire.

Râseră amândoi, schimbând câteva glume despre candidații trimiși de biroul de plasament. Și apoi, Cole privi întâmplător spre intrare și expresia lui se schimbă brusc. Intrigată, Veronica îi urmări privirea... și păli. Două cupluri se aflau în fața vestiarului: Helen și soțul ei, Jessica Ryan și un fermier vecin pe nume Wylie Edwards. Cele două femei vorbeau în șoaptă, privind pe furiș spre masa lui Cole și a Veronicăi. Bob nu văzuse încă nimic. Soția lui îl împinse cu abilitate spre ei, încât crezu că este primul care îi vede. Manevra nu-i scăpase Veronicăi. Ea aruncă o privire însoțitorului său, întrebându-se dacă avusese aceeași impresie ca ea. Cole era ciudat de absorbit de paharul său de whisky. Veronica privi din nou pe cei ce soseau și constată că Wylie Edwards își trecuse un braț posesiv în jurul taliei Jessicăi. Atunci, înțelese de ce Cole se întunecase la față și inima i se strânse: era gelos...

Capitolul 7

– Doamne Dumnezeule, Cole! exclamă Bob cu bonomia lui obișnuită. Ce cauți într-un asemenea loc? Când ai norocul să ai o bucătăreasă ca Veronica, rămâi acasă la tine!

Tânăra femeie roși toată la un astfel de compliment. Bob fusese recent la masă la fermă și se arătase entuziasmat de iahnia de fasole pregătită de ea.

– Dacă nu-i dau o zi liberă din când în când, ripostă Cole cu un aer vesel, riscă să mă lase baltă!

Le salută pe Helen și Jessica, apoi adresă un salut din cap destul de rece lui Wylie.

– Ia spuneți! râse zgomotos la rândul ei Helen. Nu se întâmplă des să ne întâlnim toți undeva. Ne primiți la masa voastră?

Prezentată în felul acesta, cererea era greu de respins... se gândi cu amărăciune Veronica. Cole încuviință și cele două perechi se strânseră pe bancheta în formă de potcoavă. Manevra avu drept rezultat apropierea fizică a celor doi, dar despărțindu-i complet, de fapt. Deoarece, printr-o ciudată întâmplare, subiectele de conversație alese o excludeau total pe Veronica. La un moment dat, Helen făcu o altă sugestie: dacș ar schimba rezervările pentru cină, ca să nu

despartă un grup atât de simpatic? Jessie aplaudă cu entuziasm această propunere și un minut mai târziu Cole și Veronica făceau parte dintr-o petrecere în șase. Tânăra femeie își simți plăcerea topindu-se văzând cu ochii. Dar, presupunând că Cole ar fi preferat să rămână singur cu ea, îi era greu s-o spună fără să pară nepoliticos!

Fără îndoială, naivul Bob nu înțelese nimic din manevra abilă a soției sale. Era un om de viață, căruia îi plăcea să se distreze cu prietenii. Cu cât erau mai mulți, cu atât se simțea mai bine! Cât despre nefericitul Wylie, o privea pe Jessie cu o adorație fără limite. Ar fi mers și pe cărbuni aprinși, ca să-i placă, dacă i-ar fi cerut... În ceea ce-l privea, Cole se închisese într-un mutism ciudat. Veronica trase concluzia că regreta că n-o invitase pe frumoasa Jessica în locul ei.

Se hotărî să fie cât mai discretă posibil, jucându-se distrată cu paiul în pahar, atât de înstrăinată de acest grup vesel ca și cum s-ar fi aflat la o masă vecina. Tulburarea ei spori și mai mult când, puțin mai târziu, o chelneriță îi conduse în sala de mese și când Jessie se aranjă să fie cealaltă vecină a lui Cole. Totuși, spre marea ei uimire, acesta din urmă făcu tot posibilul s-o integreze în conversație. Și când el se hotărî să ia cu ea o porție dublă de antricot de vită, ea simți o plăcere incontestabilă. Armonia lor evidentă atrase priviri ucigașe din partea celorlalte două femei, mai ales când, la desert, Cole alese o enormă bucată de tort cu ciocolată cu intenția s-o împartă cu ea.

Bob îi privea amuzat.

– Ce-i cu mania asta de a împărți totul, Cole? spuse el râzând. Simți oare nevoia să ții regim? De când este Veronica la mașina de gătit, am remarcat că ai început să faci burtă!

Cu un gest automat Cole își deschise haina ca să verifice dacă prietenul său avea dreptate. Când ridică privirea, zâmbetul lui jenat făcu toată lumea să râdă.

– Apropo de bucătăreasă, interveni Helen, cea de astăzi ți-a dat satisfacție?

Cole și Veronica schimbară o privire complice, strălucind de malițiozitate. Apoi, Cole începu să povestească toată conversația avută cu doamna Engstrome. Cei doi bărbați râseră în hohote în timp ce însoțitoarele lor nu puteau să-și ascundă decepția.

– Dacă aș putea să-mi găsesc o copie exactă a lui Ronnie, încheie Cole, aș fi cel mai fericit bărbat din lume!

Veronica roși din nou, de astă dată de plăcere. Însoțitorul ei ridică un braț, o cuprinse după umeri și n-o mai lăsă decât atunci când se servi cafeaua. Puțin mai târziu, schimbară masa pentru a doua oară și se instalară la marginea ringului de dans. Jessie și Helen se scuzară și plecară la vestiar pentru a-și reface machiajul. O clipă mai târziu, Veronica se decise să le urmeze. Își croi drum prin mulțimea de dansatori, înaintând prudentă ca să nu cadă. În momentul în care intră în vestiar, auzi distinct vocea Helenei, care spunea:

– În locul tău, nu m-aș neliniști deloc. Cum crezi că poate Cole s-o prefere pe ea? N-ai privit-o?

– Atunci, crezi că n-a invitat-o decât de milă?

– Evident! Tot ce știe să facă este să gătească. În afară de asta n-are nici o personalitate...

Înlemnită de cruzimea acestei observații, Veronica rămase nemișcată. O îndoială îngrozitoare i se strecură din nou în suflet. Era oare posibilă atâta prefăcătorie din partea

lui Cole? Că încerca doar să-i câștige încrederea lăsând-o să creadă că îl interesa? Se încordă, strânse cu toată puterea cârjele și se hotărî să meargă să-și înfrunte rivalele. Dar procedă în așa fel încât să facă zgomot, pentru a evita o situație dezagreabilă. O întâmpină o tăcere de moarte. În timp ce își verifică rujul pe buze și își trecu pieptănul prin păr, celelalte două nu mai rostiră un cuvânt. Când ieșiră, Veronica așteptă un moment, înainte de a le urma. Era hotărâtă să uite ce auzise.

Jessie se agățase de brațul lui Cole, cu o expresie îmbufnată pe fața ei frumoasă.

– Hai vino! îl ruga ea cu un aer de copil răsfățat. Știi foarte bine cât de mult îmi place rockul și Wylie nu știe să danseze decât slow!

Cole aruncă o privire întrebătoare Veronicăi, care se forță să răspundă cu un zâmbet indiferent.

– Du-te, te rog! îl încurajă ea cu inima strânsă.

I se părea că nu mai dansase de o eternitate și ardea de dorința de a se lăsa legănată de muzică în brațele lui Cole. Brusc, își detestă cârjele și picioarele infirme care o țintuiau pe scaun. Această nostalgie spori și mai mult când își văzu prietenul îndepărtându-se la brațul lui Jessie și dispăru cu ea în mulțimea dansatorilor.

Lângă ea, Wylie părea și el într-o dispoziție groaznică. Comandase o votcă dublă pe care o bău dintr-o înghițitură, privindu-și partenera dansând.

Când Jessie făcu în așa fel încât să-l rețină pe Cole la sfârșitul primului dans, el bombăni printre dinți:

– Acum că a pus mâna pe el, n-o să-l mai lase toată seara!

– Nu cred, replică tânăra femeie, fără mare convingere.

Era sigură că Cole n-o s-o abandoneze în felul acesta. Loialitatea Jessicăi, în schimb, o făcea tot mai sceptică... Tânăra asta nu era genul să se încurce în principii din clipa când pusese ochii pe cineva.

Când orchestra atacă a treia melodie, de data asta un slow, furia lui Wylie nu mai cunoscu margini.

– Ei, drăcie! tună el. Privește-i puțin pe amândoi! Sunt gata s-o țină așa până dimineața!

De furie, își comandă încă o vodcă... Dacă Veronica își păstra calmul, nu se gândea mai puțin la asta. Îi era greu să-și înăbușe gelozia care o chinuia. Cole și Jessie formau un cuplu extraordinar. Corpul voluptuos al frumoasei blonde se lipise în mod nerușinat de silueta partenerului ei, dar erau strălucitori!

Deodată, tânăra femeie își dori să părăsească ferma a doua zi dimineață, la prima oră. Cole n-avea decât s-o angajeze pe doamna Engstrom. Tocmai devenise conștientă de riscul teribil pe care și-l asuma rămânând mai mult timp la Cheyenne. Abandonul lui Eric o doborâse în vreme ce îl iubea de zeci de ori, de mii de ori mai puțin decât pe Cole. Dacă lăsa să crească acest sentiment deja mult prea violent după părerea ei, nu-și va mai reveni niciodată. Această conștientizare o ucidea: cum putuse oare să i se întâmple așa ceva, de vreme ce își jurase să nu se mai îndrăgostească niciodată. Dar trebuia să se încline în fața evidenței: răul era făcut!

În timp ce își urma gândurile, Wylie continua să bombăne lângă ea. Numeroasele pahare de vodcă pe care le băuse își făceau efectul. Era aproape complet beat.

– Ajunge, acum! bolborosi el cu voce cleioasă. N-o să-mi petrec seara stând nemișcat pe scaun, după ce fata asta m-a făcut să cheltui o avere pentru ochii ei frumoși! Vreți... vreți să vă conduc?

Veronicăi îi îngheață sângele în vine la ideea de a urca în mașină cu un bețiv. Încercă să-l facă să asculte de rațiune.

– N-au dansat decât de patru sau cinci ori împreună, protestă ea. Mai lasă-i puțin!

El păru să se calmeze și se așeză mai bine pe scaun. În sinea ei, Veronica se simțea și mai înșelată decât el. Îl observă pe furiș: cu ochii lui căprui, cu părul de un blond auriu, era foarte seducător. Dar cu siguranță, Jessie nu simțea pentru el adorația pe care se pare că el i-o dedica. Și tânăra femeie era în situația de a-l înțelege și împărtăși amărăciunea și tristețea...

Când orchestra termină această bucată, Cole și Jessie se întoarseră la masă. În mod vizibil, tânăra femeie revenea cu regret. Se lăsă să cadă lângă Wylie, cu o expresie la fel de îmbufnată ca a lui. Formau un tablou aproape comic, amândoi, cu aerul lor posac! se gândi Veronica, evitând cu grijă să-l privească pe Cole. Era convinsă că nu revenise decât din politețe pentru ea și asta îi sporea indispoziția. Când el îi atinse ușor umărul, crezu că hotărâse să se întoarcă acasă și își căută imediat poșeta ca să plece.

– N-ai nevoie de poșetă ca să dansezi! declară el cu un surâs amuzat, luându-i poșeta.

– Să dansez, eu? ripostă tânăra femeie, uluită. Dar nu pot!

– Ba da, poți!

Complet dezorientată, Veronica vru să-și ia cârjele.

– Lasă-le, replică el. Nu mai ai nevoie de ele!

O ajută să se ridice și o conduse până la marginea ringului. Îngrozitor de țeapănă, tânăra femeie se cramponă de el.

– Destinde-te! îi șopti el la ureche. Nu ești aici ca să câștigi un concurs! Ascultă muzica și lasă-ți corpul să exprime ce simte. Nimic mai mult!

Își ridică ochii spre el. Privirea lui albastră ardea cu o asemenea intensitate încât nu-și putu desprinde ochii. Văzu apoi cum expresia lui se schimbă, devenind tandră și violentă totodată. Hipnotizată, se lăsă transportată fără să-și dea seama de ritmul corpului lui lipit de al ei. Ce minunat era, mai plăcut decât tot ce și-ar fi putut imagina. Cole o susținea cu fermitate și cercul cald al brațelor sale în jurul ei o făcea să tremure de dorință. Un al doilea slow îl succedă pe primul fără să-și dea seama. Partenerul ei o strânse mai aproape, obligând-o să-și lipească obrazul de pieptul lui. Închise ochii, abandonându-se acestei fericiri extatice, când simți brusc șocul unei priviri veninoase: cea a lui Jessie, dansând foarte aproape de ei cu Wylie.

Bucuria Veronicăi se topi imediat, ca zăpada la soare. Nimic nu putea s-o readucă mai brutal cu picioarele pe pământ ca expresia feroce, animalică, a rivalei sale. Deoarece aflase pe pielea ei, de mai multe ori, odinioară, că răzbunarea Jessicăi Ryan era teribilă... În clipa aceea, Cole o obligă să schimbe direcția. Ceilalți doi dansatori dispărură din câmpul ei vizual.

– Jessie și cu tine nu prea vă iubiți, nu-i așa? o interogă cu bruschețe partenerul ei. Lucrurile nu s-au aranjat între voi?

Era mai mult o afirmație decât o întrebare. Veronica se îndepărtă ușor ca să-l privească. El încruntase sprâncenele cu un aer sumbru.

– N-am nimic împotriva lui Jessie! protestă ea cu sinceritate.

– Jessie susține același lucru despre tine, declară Cole. Și totuși...

Veronica, rănită că el continua să se arate atât de naiv, nu se putu opri să explodeze:

– Așadar, încă n-o cunoști? Este...

Se întrerupse, furioasă că lăsase să i se ghicească ranchiuna.

– Este, ce? insistă Cole, a cărui privire se înăsprise.

Veronica se întoarse fără să-i răspundă, manifestându-și dorința de a părăsi ringul. El o reținu punându-i două mâini de oțel în jurul taliei fine și obligând-o să-l privească în față.

– Ți-ai ieșit din fire, nu-i așa?

– Într-adevăr! răspunse tânăra femeie, cu ochii întunecați de furie. Dacă Jessie ți-ar spune că pământul este plat, ai fi în stare s-o crezi!

Continua să-l privească, cu ochii aruncând fulgere și bărbia ridicată în semn de sfidare. Expresia lui Cole se schimbă ușor, dar ea nu-și dădu seama. Sfârși prin a pleca ușor capul, rușinată de atitudinea ei.

– Iartă-mă, murmură ea. Știu că o iubești pe Jessie. N-ar fi trebuit niciodată s-o critic în fața ta. Nu acorda nici o importanță la ce am spus.

Încercă din nou să pornească spre masa lor, dar el o reținu. Își ridică ochii spre el, surprinsă și jenată. El îi zâmbea cu tandrețe.

– Nu mai vrei să dansezi cu mine?

– Nu... te-ai supărat?

– N-am fost niciodată... șopti el înainte s-o ia din nou în brațe.

Veronica acceptă în fine să se destindă la pieptul lui, să cedeze din nou plăcerii de a se bucura de căldura lui. Acum avea certitudinea că regreta la fel de mult ca ea modul cum se stricase seara lor.

Capitolul 8

– Nu vrei să-l vezi pe Curtis distrându-se, așa-i? șuieră Jessie, în picioare în fața Veronicăi.

Cele două femei se înfruntau în grădină, una purtând mănuși pentru grădină și blugi uzați, murdăriți de iarbă, cealaltă de o eleganță de femeie fatală cu bustiera ei roșu aprins, pantalonii de firmă și ochelari negri de soare urcați pe părul platinat. Curtis, care se cocoțase în mașina verde a lui Jessie, urmărea înfruntarea cu o privire curioasă. Și îi era ușor să vadă cine îi ținea partea!

– E o treabă mai serioasă decât crezi, Jessie! insistă Veronica. Cole mi-a cerut să am grijă de Curtis. Nu se pune problema să-l iei cu tine fără să-i fi cerut mai întâi permisiunea. În plus, chiar dacă ți-ar fi permis să-l iei cu tine, ți-aș fi cerut să stea în spate și să-i pui centura de siguranță!

Frumoasa blondă luă un aer disprețuitor.

– Doamne, Veronica! Auzindu-te, s-ar crede că acest copil este pândit de cele mai mari pericole în compania mea! Eu nu mă las păcălită, să știi... Înțeleg perfect că urmărești să mă desparți de Curtis pentru a pune gheara pe Cole!

Veronica fu descumpănită de acest atac veninos, dar rămase fermă. Jessie sosise în curte gonind nebunește,

frânând în ultima secundă. În timpul lungii ei șederi în spitale și în centre de reeducare, tânăra femeie ascultase prea multe relatări despre accidente cumplite în care copii fuseseră transformați în proiectile la cel mai mic șoc, pentru a accepta să-și ia un astfel de risc. Ideea că i se putea întâmpla ceva lui Curtis, în vreme ce Cole îi încredințase grija lui, o îmbolnăvea.

– Cole n-are nimic de-a face cu decizia mea, reluă ea cu severitate. Îți cer numai să te duci să-l anunți înainte să-l iei pe Curtis!

– Nu face atâta caz din asta... îi aruncă blonda cu un aer nepăsător. Să-i spui că i-am luat prețiosul fiu pentru toată ziua, asta-i tot!

Rotindu-se pe tocurile ei înalte, se îndreptă spre mașină. Curtis avu un zâmbet strălucitor când înțelese că a câștigat partida. Dar Veronica nu-și spusese ultimul cuvânt...

Pe cât de furioasă, tot pe atât de nebună de îngrijorare, își luă cârjele și se grăbi la rândul ei spre mașină. În timp ce Jessie o înconjura, ea deschise rapid portiera pasagerului și se aplecă înăuntru pentru a smulge cheile de contact pe care le puse imediat în buzunarul ei.

Jessie se repezi din nou peste ea, albă la față de furie.

– Te comporți ca un copil! șuieră ea.

– Crezi ce vrei, nu-mi pasă. Vino, Curtis, să mergem să-l vezi pe tatăl tău.

În momentul când se întoarse să-și pună planul în aplicare, încremeni locului, uluită de expresia glacială a lui Cole, aflat la câțiva metri distanță.

– Ce se întâmplă aici? tună el fulgerându-le rând pe rând cu o privire iritată. Veronica, dă-i cheile lui Jessie.

Tânăra femeie roși la ideea că văzuse ce făcuse. Scoțându-și una dintre mănuși, căută în buzunar și înapoie legătura cu cheile unei Jessie triumfătoare.

– Ce spuneai? o maimuțări aceasta din urmă aruncând o privire complice lui Cole.

Dar bucuria ei răutăcioasă fu de scurtă durată. Fermierul se întoarse spre fiul său cu o față dură.

– Curtis! Coboară imediat din această mașină. Era stabilit ca astăzi să rămâi aici, cu noi. Du-te în camera ta, vin și eu imediat.

Buzele băiatului începură să tremure, gata să plângă. Veronica se simți necăjită pentru el. Îndată ce dispăru în casă, tatăl lui se apropie de cele două inamice.

– Nu mai vreau ca fiul meu să fie martor la astfel de scene, ați înțeles? declară el pe un ton sever, incluzându-le pe amândouă în această mustrare. Curtis era într-adevăr sub responsabilitatea lui Ronnie, Jessie. Pe viitor, să ții cont de ce îți va spune, abținându-te de la orice comentarii dezagreabile în fața lui Curtis! Și aș vrea de asemenea să te supraveghezi când ești singură cu el. Treci într-o zi săptămâna viitoare dacă mai dorești să-l iei la Cheyenne. O să vedem atunci.

Jessie își luase un aer de copil pedepsit pe nedrept.

– Dar, Cole...

– Te rog, Jessie, nu insista.

Tonul său se îmblânzise și imediat ochii de culoarea ambrei ai tinerei femei începură din nou să strălucească. Ea aruncă o ocheadă satisfăcută rivalei sale, convinsă evident că acum Cole își va trece toată furia asupra ei, îndată ce va pleca. Apoi se așeză la volan și demară într-un nor de praf.

Veronica nu se înduplecase nici o secundă. Cu o privire sfidătoare, ea declară:

– Nu regret deloc ce am făcut, Cole! Jessie conduce într-un mod mult prea imprudent.

– Știu, încuviință bărbatul privind-o fix. Am auzit-o sosind, adineauri. Ceea ce nu știam, în schimb, este că poate să se arate atât de disprețuitoare cu tine când sunteți singure... Îmi pare rău, Ronnie.

Tânăra femeie roși, încurcată. Dar imediat, un zâmbet luminos apăru pe buzele ei trandafirii și remarcă pe un ton poznaș:

– Niciodată nu este prea târziu ca să deschizi ochii...

Cole zâmbi la rândul său.

– Judecând după fața ta, nu mi-am dat seama de situație ani de zile! În orice caz, după ceea ce am văzut știu că-ți pot acorda toată încrederea, în privința lui Curtis.

Veronica își puse din nou mănușile de grădinărit, jenată de acest compliment. Își dădea seama că el studia răzorul pe care-l plivea și își aminti că nu-i ceruse permisiunea.

– Sper că nu te-ai supărat că am avut această inițiativă? riscă ea cu timiditate.

El se aplecă și luă între degete o mică plantă fragedă.

– N-aș fi crezut niciodată că pot trăi atât de mult... observă el pe un ton gânditor. Un timp, după moartea lui Jackie, am cerut cuiva să se ocupe de ele. Apoi, nu m-am mai gândit la asta...

Veronica îi privi cu tandrețe spatele lat și musculos, tulburată de atitudinea lui. În mod vizibil, cele câteva plante îi aminteau de soția dispărută pentru totdeauna. După acest gest, ghicea cât de crudă trebuie să fi fost această pierdere

pentru el și ce efort făcuse, fără îndoială, să treacă peste ea. În fond, era de o sensibilitate pe care nu i-o bănuise niciodată cât timp trăise alături de el, când o bruftuluia fără încetare. Fusese atât de îndrăgostit de soția lui... Numai imaginându-și tristețea lui Cole, îi aduse lacrimi în ochi. Exact în acea clipă el se întoarse spre ea și-i remarcă emoția.

– Sunt de un sentimentalism ridicol... murmură ea cu un mic zâmbet rușinat.

El se apropie și-i puse palma bătătorită pe obrazul stacojiu al tinerei femei. Privirile lor se întâlniră. O sărută cu tandrețe pe gură.... și urmă imediat incendiul de pasiune pe care-l cunoscuseră în mai multe rânduri. Cole o strânse cu putere la piept pe Veronica, strivindu-i buzele cu un sărut devenit furios, căutând să sporească și mai mult intimitatea lor. Ea se abandonă între brațele lui, descoperind gustul gurii lui pe a ei, tremurând din cap până în picioare.

– Te doresc, Ronnie... gemu Cole lângă gura ei. Am nevoie de tine... Cred că aș fi în stare de orice ca să te păstrez lângă mine...

Veronica plutea într-un asemenea vis de fericire, atât de departe de realitate încât se întreba dacă rostise într-adevăr aceste cuvinte de necrezut. El începu să-și plimbe buzele peste obrajii ei, pe gât, pe începutul sânilor, apoi urcă din nou până la ureche.

– Vrei să rămâi, Ronnie? Va fi atât de bine, pentru amândoi...

O bucurie imensă învălui inima tinerei femei. Ceea ce o făcea să trăiască aici, era o senzație de paradis... Fără să se gândească la înțelesul exact al cuvintelor lui, îi întoarse sărutul cu o ardoare care duse dorința lui Cole la paroxism. Cât se înșelase, crezând că-l iubește pe Eric!

Brusc, se îndepărtă de ea, murmurând cu dragoste:

– Cred că ar trebui să ne oprim, altfel... Curtis va crede că l-am uitat. Vom relua diseară, dacă vrei, după ce se va culca...

Vocea lui se frânse la această promisiune de fericire și se aplecă spre ea pentru un ultim sărut. Veronica îl urmări cu privirea, incapabilă să-și desprindă ochii de la silueta lui înaltă. În momentul când întră în casă, el se întoarse și privirea arzătoare ce i-o adresă o făcu să se topească de fericire.

* * *

Îi trebui mai mult timp ca de obicei să revină, încetul cu încetul la rațiune. Primele îndoieli se insinuară în mintea ei o dată cu sfârșitul lucrului. Acestea deveniră din ce în ce mai lipezi în timpul mesei de prânz, pe care o luară amândoi împreună cu un Curtis posomorât. Până la ora mesei de seară, tânăra femeie revenise cu picioarele pe pământ și totul se clarificase în mintea ei. Ce-și imaginase, oare, dimineață? Cole dorea să aibă o aventură cu ea, nimic mai mult! Auzea încă vocea lui caldă la ureche: „Te doresc, Ronnie... va fi atât de bine pentru amândoi...“ și, în fine: „Vom relua asta diseară, când Curtis se va culca...“.

Își strânse pleoapele, tratându-se de idioată. Cole nu vorbise o clipă de sentimente! Și pentru că n-o iubea cu adevărat, cum va reacționa oare văzându-i cicatricele? descoperind că, pe deasupra, căsătoria ei nici măcar nu se consumase? Ideea de a se găsi într-o astfel de situație o dezgusta. Trebuia neapărat să-l caute în biroul lui, să găsească un pretext, să-i spună... că-și schimbase părerea!

Acest demers constituia un calvar pentru ea, dar trebuia să-l facă.

Îndată ce apăru în pragul ușii, Cole ridică ochii din dosarul pe care-l citea. Se lăsă pe spătarul fotoliului său, zâmbitor, măsurând-o cu privirea pe tânăra femeie.

– Nu mai am decât câteva minute, Ronnie. Apoi, putem sta de vorbă.

Aceste câteva cuvinte, care ar fi putut însemna pentru ea o fericire nesfârșită, o făcură pe Veronica să se înfioare. Ea se forță să-și înăbușe tremurul vocii.

– Foarte bine, anunță ea. Vreau să-ți vorbesc despre asta.

– Ai cumva regrete, din întâmplare? îi aruncă el cu un surâs indulgent și totodată de tachinărie.

Mâinile albe ale Veronicăi se crispară pe cârje. Era evident, el nu-și schimba părerea!

– Azi-dimineață, eu... m-am lăsat pradă emoției, Cole.

El își strânse ochii cu un aer bănuitor și trebui să inspire adânc ca să poată continua.

– Știu că... n-ar fi trebuit să te las să crezi...

Se întrerupse încă o dată, înainte de a încheia în grabă:

– Mi-am pierdut capul, asta-i! Crede-mă, îmi pare rău.

Ochii albaștri ai lui Cole căpătară o strălucire metalică; se încruntă într-un fel mai mult decât amenințător. După câteva secunde, își plecă încet capul. Când îl ridică s-o privească pe tânăra femeie, expresia lui redevenise îndescifrabilă.

– Voiai să-ți propun ceva mai definitiv, nu-i așa?

– Nu, Cole, nu e vorba de asta... Eu nu-ți cer nimic, te asigur! Dar este adevărat... că nu mă pot hotărî să am o legătură cu tine.

Cole continua s-o privească fix, impenetrabil. Tăcerea lui punea la grea încercare nervii Veronicăi.

– Aștepți de la mine un soi de angajament? se interesă el.

– Nu, Cole. Îți repet că nu-ți cer nimic.

– Nu-mi ceri nimic, dar dacă eu nu fac nimic, între noi lucrurile se vor opri aici, nu-i așa?

– Într-adevăr... admise ea, cu inima frântă la ideea renunțării pe care și-o impunea.

– Bine. Ne vedem mâine dimineață, la micul dejun.

Își reluă lucrul întrerupt ca și cum nimic nu se întâmplase. Distrusă de indiferența lui, Veronica ieși din încăpere și se duse să-și ascundă durerea în camera ei.

Capitolul 9

În următoarele două săptămâni, zilele Veronicăi se împărțiră numai între munca ei și exercițiile fizice cotidiene. Mergea în fiecare zi aproape doi kilometri și ieșea cu Fagure de miere. Micul Louis rămânea întotdeauna în apropiere, gata să intervină în caz de nevoie. La început, acest ritm intensiv o obosise puțin pe tânăra femeie. Apoi, corpul ei se obișnuise, iar masorul era foarte satisfăcut de progresele sale. O anunțase că în curând va putea abandona cârjele, înlocuindu-le cu un simplu baston. Această veste o încântase pe Veronica.

Nu-l mai vedea pe Cole decât în timpul meselor. Când lucra acasă, își făcea de lucru cât mai des posibil afară. Curtis își petrecea tot mai mult timp la fermă, dar rămânea practic întotdeauna cu tatăl său. Și când acesta din urmă ieșea seara – ceea ce se întâmpla tot mai des, Micul Louis venea să-l aibă în grijă. Și când bătrânul cow-boy nu era liber, era înlocuit de un coleg al lui.

Veronica se culca devreme. După ora opt, îi era greu să-și țină ochii deschiși. În plus, prefera să nu știe când se întorcea Cole. Insinuările Micului Louis nu lăsau nici urmă de îndoială: se ducea la Jessie. Faptul că putuse cu atâta

ușurință să se întoarcă de la ea și să consacte toată atenția seducătoarei blonde, o rănea. În același timp, își spunea că această atitudine avea meritul să-i alunge toate iluziile și că era mai bine așa. Se arăta de o asemenea răceală față de ea încât nici nu mai putea fi vorba de prietenie între ei. Cu cât treceau zilele, cu atât mai mult se gândea Veronica la faptul că viața la fermă îi va deveni curând intolerabilă.

* * *

Într-o după-amiază, după ce se întorsese epuizată de la o ședință de masaj și nu visa decât la o siestă binefăcătoare înainte de masa de seară, Cole dădu buzna în bucătărie.

– Mama ta a sunat în timp ce erai în oraș.

– O s-o sun mai târziu.

– Te anunț că era foc și pară, preciză Cole.

Se întoarse spre el. Vederea corpului său mare și suplu, a cărui căldură o cunoștea atât de bine, o făcu să se clatine o secundă. Își reveni foarte repede, dar Cole remarcase tulburarea ochilor ei mari, violeți, și roșeața ce-i cuprinsese obrajii, făcă ca ea să bănuiască.

– Ce voia? se interesă ea, cu o voce obosită.

– Era furioasă pe mine, astăzi, răspunse Cole cu un zâmbet ironic.

Furia o cuprinse imediat pe Veronica, al cărei echilibru nervos era slăbit din cauza prezenței lui.

– Îți cerusem totuși să fii politicos cu ea!

– Liniștește-te, m-am comportat ca un adevărat gentleman. Chiar și când m-a acuzat că profit în mod rușinos de tine!

Tânăra femeie își încruntă sprâncenele.

– Poftim?

– Miriam nu apreciază deloc că lucrezi pentru mine. Se pare că îți exploatez cu nerușinare generozitatea. Dar se teme mai cu seamă să nu te îndrăgostești de mine...

Veronica îi aruncă o privire uluită.

– Ți-a spus asta? șopti ea, stacojie.

– Mmm... Crede că ai rămas foarte vulnerabilă, după ce ți-a făcut soțul tău.

Veronica se simți umilită. Își dori cu disperare ca mama ei să nu fi mers prea departe cu confidențele ei.

– Îmi pare rău, spuse ea în cele din urmă. Mama are uneori idei atât de ciudate... În orice caz, ai dreptate: trebuie s-o sun imediat!

Abia începuse să formeze numărul când Cole se strecură în spatele ei și-i cuprinse talia cu amândouă brațele. Tulburată, tânăra femeie greși și trebui să închidă telefonul. El își puse buzele pe ceafa ei, presărând-o cu o ploaie de sărutări la rădăcina părului. O dulce toropeală începea să-i cuprindă membrele, după primul șoc de surprindere. Vru să protesteze, dar numai un suspin de plăcere îi scăpă printre buze. Încurajat, Cole deveni mai insistent cu mângâierile. Îi sărută apoi urechea, mușcând ușor lobul acesteia... Între brațele lui, Veronica nu mai avea nici o reacție.

– Acum, șopti el cu o voce răgușită, vei putea să-i spui lui Miriam că îți sunt complet indiferent, nu-i așa?

Ea se întoarse, contrariată, dar el se îndepărtase deja spre ușă. Până să-și revină în fire, el dispăruse. Ridică din nou telefonul, cu mâinile tremurânde, sperând ca mama ei să nu remarce nefirescul vocii ei și că va da crezare sincerității relative a protestelor ei...

* * *

Vocea lui Helen, venind de pe coridor, o făcu pe Veronica să tresară din somn. Cum oricum timpul de odihnă pe care și-l acordase înainte de cină se terminase, se ridică din pat. Dar întârzie puțin în fața oglinzii, sperând ca între timp cumnata lui Cole să plece înainte să iasă din camera ei. În zadar: când trecu prin fața ușii deschise a lui Cole, zări cele două siluete în picioare, în fața unui șifonier deschis, iar pe podea zăceau aruncate o grămadă de cutii. Cole ridică ochii în momentul în care Veronica trecea fără zgomot și privirile lor se întâlniră. El o privi doar o clipă.

În bucătărie, Curtis era urcat pe masa de lucru, în ciuda tenișilor plini de noroi. Inspecta în felul lui conținutul dulapurilor. Când intră Veronica, nu binevoi nici măcar să-i acorde o privire.

– Ce cauți? îl întrebă ea pe un ton vesel, neîndrăznind să-i ordone prea brutal să coboare.

– Mi-e foame! îi aruncă băiețelul.

– N-o să găsești nimic în dulapurile alea, Curtis, declară liniștită Veronica. În ele nu sunt decât cutii cu conserve și ingrediente pentru bucătărie. Ce-ar fi să cobori? Am să-ți dau fructe, lapte și biscuiți, toate proaspete.

– Nu! bombăni copilul cu încăpățânare.

Tânăra femeie se apropie de el și-i puse ușor o mână pe braț. El se îndepărtă ca și cum îl arsese.

– Știi să citești etichetele, nu-i așa? Așa că atunci când cauți ceva și nu găsești, vei pune oricum totul la loc.

– Cu siguranță că nu! exclamă Curtis. Asta-i treaba ta!

– În mod normal da, încuviință ea cu o răbdare de înger. Dar dacă cineva deranjează ce fac, este logic să pună totul la loc.

– Eu fac ce vreau! țipă băiatul. Mai întâi, e casa mea și a tatălui meu. Tu ești slujnica!

– Sper să nu te porți la fel de urât cu toată lumea, observă Veronica mai tăios. Începe cu etajera de sus, te rog.

El o privi o clipă, surprins de neașteptata ei fermitate. Apoi, într-un ultim gest de sfidare, răsturnă toate cutiile care rămăseseră în picioare și sări pe podea. Veronica, hotărâtă să nu cedeze, îi bară drumul.

– Nu sunt obligat să te ascult! urlă pușiul, a cărui privire obraznică și dură n-avea nimic adorabil și nici înduioșător.

Veronica își aminti din nou propriile sale răzvrătiri față de pretendenții mamei sale. Evident, cearta ei cu Jessie de acum două săptămâni îl lăsase pe Curtis să creadă că urmărea să ia pe lângă Cole locul tinerei femei care-l iubea mult. Înțelegea reacția lui de apărare și nu i-o lua în nume de rău. Dar refuza de asemenea să-i cedeze.

– La treabă, Curtis! insistă ea privindu-l drept în ochi. Eu trebuie să încep pregătirea cinei.

Se înfruntară un moment, apoi băiețelul întoarse ușor capul spre ușă și expresia lui se schimbă instantaneu. Buza inferioară i se umflă, iar ochii săi luară un aer disperat.

– Ce se întâmplă, Veronica? strigă Helen repezindu-se spre Curtis pentru a-l lua de braț.

– Nimic grav. Curtis a răscolit în dulapuri, întorcând totul cu susul în jos și i-am cerut să facă ordine.

– Pentru numele lui Dumnezeu! comentă Helen cu un suspin iritat. Câte discuții pentru o bucătărie!

Atinse cu o palmă afectuoasă umărul copilului.

– Fugi și te joacă afară, scumpule.

Veronica tremura de furie și umilință.

– Ți-aș fi recunoscătoare dacă n-ai mai interveni în felul acesta! îi aruncă ea cu o voce surdă. Am destule probleme cu el fără să-i ții partea și să mă faci să joc rolul îngrozitor de mamă rea!

– Unele nedreptăți sunt intolerabile, replică Helen pe un ton mieros. Am să-l informez pe Cole cu ce s-a întâmplat.

– Cu multă plăcere, aprobă Veronica liniștită. Am avut nevoie de multe ore, amândoi, să organizăm aceste dulapuri cât mai rațional posibil. Mă îndoiesc că va aprecia „lucrul" fiului său!

Helen păru descumpănită, dar nu-i lăsă timp să răspundă. Întorcându-i hotărâtă spatele, începu să scoată cu zgomot tot ce avea nevoie pentru pregătirea mesei.

* * *

După cină, Veronica acceptă să facă o partidă de scrabble cu Micul Louis. Bătrânului cow-boy îi plăcea la nebunie acest joc. În plus, asta îi permitea să-și astâmpere o curiozitate pe care nici măcar nu-și dădea osteneala s-o ascundă.

– Aș vrea să știu ce clocește Cole... bombăni el etalând literele. Ce era cu toate cutiile acelea pe care le-a încărcat în mașina Helenei?

– Cred că era vorba despre lucrurile lui Jackie, răspunse Veronica. Dar nu mi-a spus nimic.

– În locul dumitale, l-aș fi întrebat... decretă bătrânul. După părerea mea, se pregătește ceva. Curtis deja a primit

pe noptiera lui fotografia mamei sale. Cea care era pe birou, știi? Asta m-a făcut bănuitor. Atunci, m-am uitat în vitrina din salon și am observat că bibelourile lui Jackie nu mai erau acolo...

– Hotărât lucru, ești un curios incorigibil! exclamă Veronica, pe jumătate scandalizată. Ca să nu spun mai mult!

– Ce ar fi „mai mult"?

– Un bătrân periculos de indiscret, spuse tânăra femeie râzând.

– Curios, face șase litere, indiscret are nouă... mormăi el în barbă. Pentru scrabble, prefer indiscret! E rândul dumitale să joci!

În timp ce ea reflecta încurcată la cursele pe care i le întindea adversarul ei, acesta continua să mormăie în mustață.

– Nu m-ar mira deloc ca patronul să fie pe punctul de a cere pe cineva...

– Vrei să spui... că se va recăsători?

– De ce nu!

Tânăra femeie își alinie pionii, dar totalul punctelor rămânea exasperant de mic. Micul Louis continua să bombăne, neobosit:

– Dar nu mă întreba pe cine a ales. E încă prea devreme s-o spun...

Veronica nu-și putu reține întrebarea ce-i ardea buzele:

– Nu este Jessie? Mi-ai spus că se duce la ea aproape în fiecare seară!

– N-am spus asta! răspunse malițios bătrânul. Se duce la ferma Ryan, asta-i sigur, dar pentru că are unele afaceri cu tatăl ei! Am o mică idee, asupra fericitei alese, dar...

Se întrerupse pentru a continua să joace și se închise într-o tăcere enervantă. Veronica își sprijini bărbia în mână, încercând să-și pună puțină ordine în gânduri. Dacă voia să se recăsătorească, de ce se arătase Cole atât de tandru cu ea, după-amiază? Numai din perversitate, pentru că telefonul lui Miriam îl iritase și căuta să se răzbune în felul lui? Sau...

pentru că simțea ceva pentru ea și voia s-o oblige să admită că și ea îl iubea? Ridică absentă un umăr. Această versiune era prea romantică și ea nu mai credea de mult în povești cu zâne!

– Iată ceva ce corespunde perfect ambianței care domnește în această casă de câtva timp... declară brusc Micul Louis, etalându-și literele pe tabla de joc.

– Poftim?

Cow-boy-ul îi arătă cu degetul cuvântul pe care-l compusese.

– Vi-suri... silabisi el cu un aer malițios. Sunt cel puțin două persoane din trei în familie care suferă de această maladie!

Tânăra femeie se grăbi să joace la rândul ei, cu obrajii stacojii. Abia își reveni din tulburare când un zgomot de motor se auzi pe alee: se întorcea Cole. Nu-și putu reține un suspin de neliniște, deoarece ar fi vrut să fie deja culcată înainte de întoarcerea lui. Câteva minute mai târziu, el năvăli în bucătărie, cu un zâmbet larg pe fața bronzată.

– Curtis este în pat? întrebă el, luând loc lângă cei doi jucători.

– Drace... mormăi Micul Louis, absorbit de jocul care era pe sfârșite.

Veronica se silea să pară la fel de pasionată ca el, dar simți privirea lui Cole fixată pe fața ei și asta o împiedica să se concentreze.

– I-ai telefonat mamei tale, Ronnie?

Roșind, tânăra femeie își ridică ochii spre el. Se amuza de tulburarea ei, era evident.

– Am făcut-o, răspunse ea tăios, și am pus lucrurile la punct.

Micul Louis scoase un chicot triumfător: cu trei litere adăugate la cuvântul format de partenera lui, încheia partida victorios.

– Iar ai câștigat... remarcă tânăra femeie cu un zâmbet resemnat.

Bătrânul strânse jocul și se ridică, aruncându-le o ocheadă malițioasă.

– Vechile proverbe sunt mereu de actualitate! le aruncă el râzând, înainte să dispară fluierând vesel.

– Ce a vrut să spună? se interesă Veronica, perplexă.

– Fără îndoială „Cine n-are noroc la joc, are noroc în dragoste!" răspunse Cole, cu ochii strălucind de bună dispoziție.

Veronica își feri privirea.

– Nu trebuie generalizat! replică ea, prefăcându-se că glumește, luându-și și cârjele pentru a ieși la rândul ei.

Cole se ridică de la masă.

– Se spune de asemenea „cea mai sigură cale pentru a câștiga inima unui bărbat este stomacul lui". Ce spui despre acest dicton?

– Cred că dacă era adevărat, doamna Engstrom ar fi încă aici, în pofida limbajului ei deocheat! ripostă tânăra femeie cu un mic râs forțat. Noapte bună, Cole.

În momentul în care ajungea la ușă, el o prinse de braț.

– Lasă-mă să plec, te rog, șopti ea. Sunt foarte obosită.

Ea se întoarse, inconștientă de dorința care tulburase ochii ei mari. Rămaseră un timp față în față, nemișcați. Apoi Cole se apropie și-i ridică bărbia cu un deget.

– Te rog... murmură ea, întorcând capul.

– Crezi că lucrurile s-ar aranja între noi dacă ți-aș cere scuze pentru cealaltă seară? insistă Cole cu o voce răgușită.

Un val de mânie o cuprinse pe Veronica. Așadar, își imagina că scuzele ar fi de-ajuns ca să accepte să-i cedeze?

– Nu mi-am schimbat părerea! izbucni ea.

– Știu, murmură Cole punând un deget pe buzele ei.

Îi surâdea cu tandrețe.

– Îți cer numai... să facem pace! Atunci? Prieteni, ca înainte?

– Dacă vrei... consimți ea învinsă de neliniștea stranie care se citea în ochii lui albaștri.

– Bine!

O sărută ușor pe buze înainte s-o lase să plece.

– Noapte bună, Ronnie.

Ea îi aruncă o privire intrigată înainte de a intra în camera ei.

Capitolul 10

După felul în care Veronica intră în biroul lui, aruncându-i cheile mașinii în față, Cole înțelese că se întâmplase ceva grav. Tânăra femeie avea obrajii roșii de furie, iar ochii violeți străluceau de lacrimi stăpânite.

– Ce s-a întâmplat, Ronnie? o întrebă el cu blândețe.

– Trebuie să te duci să-l iei pe Curtis de la Helen. N-a vrut să se întoarcă acasă cu mine.

Cole se ridică repede și veni s-o ia de braț.

– De ce? Ce n-a mers?

Ea ridică din umeri, cu inima sângerând încă la amintirea scenei pe care o trăise: Curtis se agățase de rochia Helenei, ca ieșit din minți, fixând-o cu o privire îngrozită. Și mătușa lui, în loc să încerce să-l facă să înțeleagă, îi ordonase cu răceală tinerei femei să plece imediat. Helen era sora lui Jackie. Ea nu putea să-i facă lui Cole o asemenea relatare...

– Nu știu... murmură ea luptându-se cu hohotele de plâns care o sufocau. Părea... că se teme de mine. Helen n-a vrut să insiste... și... cred că se teme de mine.

– Ah, da? tună Cole, dintr-o dată furios. Crezi că voi accepta așa ceva?

O scuturase, fără să gândească. Șocată, Veronica încercă să se echilibreze. El se îmblânzi imediat și-i explică tandru:

– N-am nimic împotriva ta, Ronnie.

O trase spre el ca s-o consoleze, dar ea îl împiedică să-și ducă gestul până la capăt. Cole îi înțelese rezistența.

– Trebuie clarificată această situație, declară el cu un aer sumbru. Nu știu ce are Curtis împotriva ta, dar îți promit că situația se va schimba!

Tânăra femeie scutură din cap.

– Nu-l poți constrânge să mă iubească, Cole. Și apoi... nu voi rămâne la nesfârșit cu voi. Atunci, la ce bun să-l chinuiești?

Degetele lui Cole se încleștară sub brațul ei.

– Oricum ar fi, nu vreau ca fiul meu să se poarte în felul acesta! Mai ales fără motiv!

– Cine spune că n-are un motiv serios să mă deteste? replică Veronica pe un ton sfidător.

Cole nu ezită nici o secundă. Cu ochii strălucitori fixați asupra ei, îi răspunse liniștit:

– Te cunosc. Asta îmi ajunge. Dar vreau să cunosc fondul acetei povești! Haide, vino!

Începuse s-o târască spre ușă, dar ea se opunea.

– Cred că-i mai bine să vă explicați fără mine, declară ea, cu mâinile încleștate pe cârje. Prezența mea riscă să influențeze explicațiile pe care ți le va da Helen.

Cole cedă. Totuși, înainte de a pleca, se aplecă spre ea și depuse un sărut ușor pe buzele ei strânse. Mult după ce dispăruse, tânăra femeie mai păstra pe buze căldura acestei mângâieri. Și lacrimile, atâta timp reținute, începură să se rostogolească pe obrajii ei, ca și cum nu se vor mai opri niciodată.

Mai târziu, stând în balansoarul în care își petrecuse aproape toată seara, Cole veni să i se alăture. Oftă înainte de a declara.

– Nu vrea să-mi spună nimic.

Apoi se lăsă să cadă lângă ea și puse balansoarul în mișcare. Tânăra femeie se destinse, inspirând aerul cald al nopții și amestecul de mirosuri care urcau din corpul înfierbântat al lui Cole: acest miros de săpun și apă de toaletă nu-i aparținea decât lui... Cu toate acestea, ideea că prezența ei putea fi un obstacol între tată și fiu o deprima teribil.

– Unde este? murmură ea.

– În camera lui. Nu va ieși de acolo decât mâine dimineață.

Mânia lui Cole dovedea profunzimea rănii lui. Nici el nu înțelegea mai mult decât ea atitudinea fiului său.

– Te rog, nu te arăta prea aspru cu el, insistă încet Veronica. Nu numai că mă va urî și mai mult, dar... relațiile tale cu el sunt prea importante pentru a fi deteriorate din cauza unei persoane din afară.

Cole mormăi o înjurătură. Se întoarse brutal spre ea, oprind în același timp balansoarul.

– Pentru Dumnezeu! Dar tu nu ești cineva din afară! Tu ești...

Nu-și termină fraza, mulțumindu-se s-o strângă la piept cu toată puterea. Exasperarea îi crispă buzele, devenite o linie netă. Veronica încercă să-l respingă, dar era prea târziu. Îi strivea deja gura sub a lui, transportând-o într-un vârtej de emoții pe care era incapabilă să le controleze. Când își strecură o mână în corsajul ei, mângâindu-i pielea catifelată ea nu reacționă imediat. Dar când degetele lui calde deveniră îndrăznețe, mai precise, un fulger de groază o readuse pe pământ. Se luptă cu înfrigurare să-și aranjeze bluza.

– Cole, te rog!

Spaima care îi altera vocea îl opri pe bărbat. El depuse încă două sau trei sărutări pe colțul buzelor ei umflate, înainte s-o întrebe cu blândețe:

– Ce este, Ronnie?

Expresia lui era atât de atentă, atât de tandră, încât tânăra femeie îndrăzni în sfârșit să-i destăinuie teribilul ei secret:

– Ei bine, eu... sunt...

Înghiți penibil, își umezi buzele uscate, înainte de a putea mărturisi dintr-o suflare:

– Am avut în corp multe bucăți de tablă, din accident; eu... am fost tăiată și păstrez cicatrice groaznice la vedere.

Nu mai îndrăznea să-l privească, temându-se să citească în ochii lui albaștri dezgustul care-l determinase pe Eric s-o părăsească. Dar mâna lui mare și fermă, care pusese stăpânire pe ale ei, nici măcar nu tremură. Cu un calm autoritar, îi îndepărtă degetele nervoase și continuă să-i descheie nasturii corsajului. Uluită, Veronica ridică încet capul pentru a-i descifra expresia feței: era gravă, hotărâtă și înțelese dintr-o dată că nu avea de ce să se teamă de el. Atunci, ea îl lăsă s-o facă.

Foarte încet, Cole îi desfăcu sutienul. Îi eliberă mai întâi sânul stâng, cu o rotunjime perfectă. Ea roși, în timp ce respirația lui grea îi trăda tulburarea. Apoi degajă celălalt sân. Privirea lui pătrunzătoare se întunecă urmărind linia

roșie ce pornea de la umăr și cobora până la vârful roz, deformând puțin dulcea simetrie a pieptului ei. El urmări încet cu degetul curba sânului, înainte de a înclina brusc capul pentru a prinde cu buzele sfârcul roz. Un val de plăcere intensă o străbătu pe Veronica.

– Nu! țipă ea totuși, încercând să-i îndepărtreze capul.

Cole refuză să se supună. Și în timp ce-și trecea buzele peste pielea ei fină și sensibilă, tânăra femeie se simți încetul cu încetul eliberată ca prin minune de toate temerile ei. Stârnea în ea senzații nemaiîntâlnite, minunate, de o plăcere aproape intolerabilă. În cele din urmă, buzele lui calde urcară din nou de-a lungul gâtului ei. Veronica era inertă, devastată.

– Cât de ridicole pot fi femeile, câteodată! mormăi el lângă gura ei, înainte de a-i mușca în joacă buza inferioară. De ce dramatizezi atât o biată cicatrice fără importanță? Acest amănunt poate conta, Ronnie, pe lângă tot ce poți să-mi aduci? Perfecțiunea fizică nu mă mai interesează, departe de asta. Ar fi timpul să-ți dai seama...

Veronica se simțea atât de ușoară, dintr-o dată! El îi acceptase corpul vătămat. Nu avusese nici o repulsie privind-o. I se părea brusc că viața poate reîncepe în sfârșit pentru ea. Cole îi închise cu tandrețe corsajul. Cu o jumătate de surâs, îi arătă cu un semn din cap clădirile unde locuiau oamenii săi.

– Hmm... Uitasem cu totul că suntem extrem de expuși privirilor curioase, pe această verandă.

Asta nu-l împiedică să se aplece din nou spre ea și s-o sărute cu pasiune. Veronica îl obligă să se îndepărteze.

– Cole... șopti ea. Poți să-mi spui ce ți-a răspuns Helen, după-amiază? Are vreo idee despre această teamă bruscă a lui Curtis față de mine?

Cole se redresă, întinzându-și în față picioarele lungi.

– Nu, nici ea nu știe ce l-a găsit, răspunse el tăios. Dar asta nu-i scuză atitudinea față de tine.

– O înțeleg perfect, insistă Veronica. Aș fi făcut fără îndoială același lucru în locul ei...

Reflectând la asta, își spuse că băiatul ghicise pur și simplu antagonismul care o opunea mătușii lui. Helen petrecea zile întregi cu copilul. El îi sesizase dezaprobarea față de ea și înțelesese că Helen n-o iubea deloc. Asta fusese fără îndoială suficient ca să-și pună întrebări, și să deducă din asta că tânăra femeie era „rea". În pofida rănii pe care o simțise, Veronica prefera această explicație. Ea nu voia să creadă că băiatul fusese în mod deliberat influențat.

– N-am venit să te întâlnesc pentru a vorbi despre Helen, reluă Cole întorcându-se spre ea pentru a-i contempla fața voalată de penumbră. Am plănuit un weekend la camping, pentru mâine.

Evident, o includea și pe ea în acest plan. Veronica se prefăcu însă că nu înțelege.

– Este o idee excelentă, Cole, aprobă ea, surâzând. Curtis va fi fericit să te aibă numai al lui timp de două zile. Asta va ajuta cu siguranță să rezolvați problema pusă de prezența mea aici.

Aerul furibund al lui Cole o făcu să-și plece ochii în grabă.

– Ei, fir-ar să fie, Ronnie! Cel mai important lucru în acest weekend este tocmai că ne vei însoți! Știi să pescuiești cu undița?

Îi luă o mână între ale lui. Ea își scutură capul cu un gest încăpățânat.

– Nu pot să merg cu voi, Cole. Ne vezi într-adevăr dormid împreună, alături de Curtis?

– M-am gândit la asta. Tu o să iei cortul cel mic. Curtis și cu mine vom dormi în cel mare. Contez pe aceste două zile în aer liber, departe de fermă. Veți învăța să vă cunoașteți mai bine. Și trebuie să se obișnuiască să mă împartă cu tine.

Tânăra femeie preferă să nu insiste asupra semnificației acestei ultime fraze. Ea căută alte pretexte. Cole le îndepărtă unul câte unul, fără să se tulbure. Era hotărât să-și pună planul în aplicare. Nimic nu-i va împiedica să meargă toți trei.

* * *

– Obosită? întrebă Cole, zâmbind, în timp ce terminau de montat corturile.

Veronica clătină din cap.

– Nu. Locul acesta este într-adevăr minunat.

Se aflau în mijlocul pădurii în Munții Laramie. Aerul răspândea mirosul brazilor. Era o vreme splendidă și până acum Curtis se arătase adorabil. În cele din urmă, cele două zile promiteau să fie încântătoare.

Când terminară de instalat tabăra, Cole își chemă fiul ocupat să descarce uneltele de pescuit.

– Hei, Curtis, nu vii?

Băiatul veni alergând, radiind de plăcere, strângând la piept un vas plin cu râme.

– Mă mergem să ne pescuim hrana! declară Cole.

El deschise drumul, coborând primul spre un mic loc situat în apropiere. Veronica îi urmă cu precauție, având grijă să-și asigure cârjele între pietrele de pe potecă.

– Cum merge? îi întrebă ea când îi ajunse puțin mai târziu pe o mare stâncă plată pe care se instalaseră.

– Formidabil de bine!

Curtis era aproape gata cu pregătitul undiței, serios ca un veritabil profesionist. Veronica privi cu atenție fiul înainte de a arunca o privire înduioșată spre tată.

Cole era foarte frumos, cu blugii lui spălăciți și cămașa în carouri deschisă pe pieptul bronzat. Pălăria lăsată pe ochi îi dădea aerul unui cow-boy autentic, perfect încadrat în elementele naturii. Vederea pirioarelor lui lungi o umplea de o tulburare absurdă. Se hotărî să se concentreze asupra unei sarcini precise.

– Poți să mă lași pe mine?

El începu să pună o momeală în cârligul undiței. Întrebarea tinerei femei îl opri și o privi surprins. În ceea ce-l privea, Curtis era încântat de acest noroc. Cu un zâmbet larg până la urechi, veni să agite vasul cu râme sub nasul Veronicăi. Băiatul se aștepta vizibil la o grimasă de dezgust. Era momentul acum sau niciodată să dovedească îndrăzneală! Stăpânindu-și dezgustul, tânăra femeie își vârî degetele în cutie și scoase o râmă dolofană. O ținu o clipă în fața ochilor, înainte de a-i spune lui Curtis, cu un surâs poznaș:

– Îmi aduc aminte de o veche rețetă... Plăcintă cu râme. Mă întreb ce gust ar putea să aibă!

– Brr! făcu Curtis.

Cole izbucni în râs și fiul său înțelese că Veronica glumea. Atunci, el hotărî să supraliciteze.

– Dacă am păstra câteva până mâine? Micul Louis povestește mereu că mama lui îl făcea să mănânce chestii incredibile, când era mic. Dacă i-am da să guste din această... plăcintă, vom vedea dacă își amintește gustul lor!

Cole clădină din cap cu ochii spre cer.

– Ai face mai bine să păstrezi aceste mâncăruri alese pentru peștii noștri! declară el foarte serios. Haideți, la treabă, altfel n-o să avem nimic la cină!

Îndată ce Curtis se îndepărtă, el șopti la urechea Veronicăi:

– O să regret că v-am adus aici, pe amândoi! Vă întreceți în ideile cele mai trăsnite!

Tânăra femeie îi întoarse zâmbetul înainte de a arunca o privire nostalgică băiatului. Apoi, refuzând să se înduioșeze, întrebă:

– Atunci, omor această biată râmă sau o punem la păstrat?

Cole îi aruncă o privire malițioasă.

– Biata mea Ronnie, mi-e teamă că este prea mare pentru un singur pește...

Tânăra femeie păli.

– Doar nu vrei să spui...

– Ba da! Trebuie s-o rupi în două. Dă-mi-o, o s-o fac eu.

– Nici vorbă! ripostă Veronica. N-am nici cea mai mică intenție să fiu tratată drept o femeie slabă de voi doi!

Strângând din dinți și închizând ochii în momentul fatidic, împlini oribila sarcină. Cole chicoti de râs lângă ea.

– Sunt mulțumit să văd că micul băiețoi este încă în viață sub aerele tale rezervate, Ronnie... murmură el. Cel puțin, se va putea juca din când în când cu noi!

Se aplecă spre ea ca s-o sărute rapid și fu cât pe ce să-i scape pălăria. Apoi îi dădu prima lecție de pescuit cu undița. După un timp, fiecare era absorbit să-și urmărească undița. Când Veronica, încântată, prinse primii ei pești, Curtis se grăbi să-i explice regulile jocului:

– Tata spune mereu că un pescar trebuie să-și curețe el însuși peștii!

– Ai fi putut să mi-o spui mai devreme! bombăni Veronica, mimând proasta dispoziție.

Apoi, începu cu stoicism să-și execute corvoada. Ea care fusese foarte mândră înainte cu câteva minute că reușise să prindă patru pești, începea să se întrebe dacă va dori să mănânce când va veni momentul...

Când termină, Cole umplu peștii cu iarbă proaspătă. Apoi își strânseră uneltele și începură să urce poteca spre tabără.

După-amiaza fusese idilică. Nici o ceartă nu întunecase atmosfera. Curtis își petrecuse timpul alergând de la unul la altul râzând de bucurie și făcând numeroase comentarii. Degeaba îl avertizase tatăl său că va speria peștii, nimic nu-l pututse potoli. Veronica era încântată, în taină, de noile ei relații cu băiatul: el îi vorbise la fel de des ca lui Cole, fără a face vreo diferență între ei. Orice urmă de teamă sau de neîncredere dispăruse ca prin farmec, lăsând intact misterul purtării lui din ajun. Dar tinerei femei nu-i păsa. Insistase ca tatăl lui să nu-l mai chestioneze pe Curtis. Rezultatul întrecu toate speranțele ei.

Când ajungeau sus pe cărare, băiețelul, care mergea în fața lor, scoase un strigăt de bucurie.

– Unchiule Bob!

Cole scoase o înjurătură și mormăi câteva cuvinte în barbă, în timp ce grăbeau pasul. Zgomote distincte nu întârziară să ajungă la ei: se montau corturi lângă ale lor...

Când Cole și Veronica pătrunseră în luminiș, Curtis se arunca în brațele pe care Jessie Ryan i le deschidea larg.

Capitolul 11

– Tată! Privește cine este aici!

Curtis se comporta ca și cum nu-și văzuse unchiul, mătușa, pe Jessie și pe Wylie de o veșnicie. Cei doi bărbați terminau de montat un cort, în timp ce cele două femei întindeau o mare masă de camping lângă cortul lui Cole.

– Ce înseamnă asta, Helen?

Vocea lui Cole era aparent liniștită, dar sub cuvintele lui mocnea o mânie teribilă. Cumnata lui simulă cea mai mare candoare.

– Eram în drum către campingul situat ceva mai sus pe munte când am zărit camioneta ta. În trecere, ne-a venit idea să ne alăturăm lui Curtis și ție. Nu te superi?

– Eram gata să pregătesc cina cu Ronnie, declară Cole foarte sec.

Helen catadicsi în sfârșit s-o privească pe tânăra femeie.

– Oh! Ai luat-o și pe Veronica! exclamă ea cu o bucurie care păru la fel de falsă celei în cauză cât și lui Cole, judecând după privirea pe care i-o aruncă acesta pe furiș. În cazul acesta...

Se opri pentru a-și chema soțul.

– Bob? Poate că nu mai e nevoie să instalezi două corturi! Bărbații se pot instala în cel al lui Cole iar fetele în celălalt!

– Nu! i-o întoarse Cole fără să-și ia privirea de gheață de la Helen. Montează al doilea cort, Bob. Ronnie și cu mine n-avem nevoie de însoțitoare!

El puse peștele pe masă, apoi se îndreptă spre camionetă ca să ia de acolo celelalte provizii. Veronica adresă un surâs politicos noilor sosiți, sperând că intruziunea lor să nu însemne sfârșitul prematur al acestui weekend început atât de bine.

* * *

Veronica se duse la culcare puțin după Curtis. Ajunsă în cortul ei, se dezbrăcă și trase pe ea un tricou lung care ținea loc de cămașă de noapte. Apoi se întinse, ascultând pălăvrăgeala celorlalți nu departe de ea, incapabilă să-și găsească somnul. Seara fusese cu totul penibilă. Jessie n-o scutise de comentarii răuvoitoare, Helen supralicitase asociind fără încetare numele frumoasei blonde de cel al lui Cole, iar Wylie nu-și putuse ascunde proasta dispoziție.

După un timp, îl auzi pe Cole luându-și rămas bunde la ceilalți. Prin mica fereastră a cortului ei văzu lumina aprinzându-se la el, apoi stingându-se. Ceilalți se despărțiră pentru noapte și se făcu liniște.

Puțin mai târziu, începuse să se cufunde într-un somn odihnitor când percepu un fâșâit ușor în fața cortului ei. Cineva deschise fără zgomot fermoarul dublu al cortului. Era Cole. Ea îi ghici prezența chiar înainte de a se apropia și

a se apleca asupra ei. Îndată ce-i atinse ușor umărul cu vârful degetelor, un fior de plăcere și de excitație o străbătu.

– Ronnie, dormi? șopti el întinzându-se lângă ea.

– Nu încă, răspunse ea cu voce scăzută. Ce cauți aici, Cole? Ce vor crede ceilalți? Și Curtis?

El îi puse un deget pe buze.

– Sst! Curtis doarme profund. Dacă se trezește voi fi imediat lângă el. Cât despre ceilalți, puțin îmi pasă de părerea lor!

– Dar, Cole! protestă ea fără vigoare. Nu poți...

– Nu spune nimic, Ronnie. Vreau doar să stau puțin lângă tine.

Se strecură sub pătură.

– Îmi pare rău pentru seara asta, spuse el puțin după aceea cu o voce vibrând de mânie. N-am crezut că Jessie și Helen sunt capabile de așa ceva.

– Nu trebuie să te scuzi, răspunse încet Veronica. Tu n-ai nici o vină...

Nu voia să se angajeze într-o discuție ce putea deveni stânjenitoare, deoarece știa foarte bine că nu se putea stăpâni să nu fie caustică, la rândul ei. Brusc, Cole se apropie de ea și o cuprinse în brațe. Ea se lăsă în voia lui, fericită să se bucure de căldura trupului lui. El își trecuse un braț sub gâtul ei, iar cu celălalt îi înconjură talia zveltă. Încet, ca și cum voia să-i lase posibilitatea să-l respingă, risipi o ploaie de sărutări peste urechea, gâtul, umărul pe care-l dezgolise. Veronica simți cum se topește văzând cu ochii. După câteva clipe, nu mai rezistă și își încolăci brațele de gâtul lui, dăruindu-i buzele.

În timp ce sărutul lor devenea mai înfocat, mai pasionat, Cole își strecură o mână sub tricoul ei. Cu tandrețe, fără s-o bruscheze, urmări conturul șoldului ei. Apoi îi mângâie pântecele plat și urcă spre pieptul ei. Când își strecură un picior îmbrăcat în blugi între picioarele ei goale, tânăra femeie își reținu respirația. Exact în clipa aceea, un mic strigăt răsună în cortul vecin.

– Uite ce pește, tată! Îl vezi?

Cole se crispă. Încet, readuse tricoul peste coapsele Veronicăi. Inimile lor băteau să se rupă în liniștea dintr-o dată încordată. Băiețelul își continuă visul, adăugând cu voce veselă:

– Ce ți-am spus, tată?

Tânăra femeie începu să râdă nervos. Curând, Cole o imită.

– Mă duc să văd, murmură el. Mă întorc imediat.

Când reveni puțin mai târziu, liniștit, remarcă pe un ton amuzat:

– Vezi, nu există însoțitoate mai bună decât un puști de șapte ani!

El reîncepu s-o sărute, apoi îi șopti pe neașteptate cu o voce mai răgușită:

– Cred că sunt pe cale să mă îndrăgostesc, Ronnie...

La această mărturisire, Veronica avu impresia că inima încetează să-i bată. O căldură minunată o copleși, răspândindu-i-se prin vine. O clipă, crezu că va exploda de fericire. Apoi, foarte repede, instinctul de conservare avu din nou întâietate și se dojeni.

Fii atentă! îi șopti vocea rațiunii. Cole își alesese cu grijă cuvintele. Cu siguranță, nu era sigur de sentimentele lui.

El „credea" că este pe cale să se îndrăgostească... Această declarație era foarte departe de un simplu „te iubesc"!

– Și eu, Cole, șopti ea. Țin mult la tine. Dar sunt foarte obosită, să știi... Aș vrea să dorm, acum.

Propria ei voce i se părea îngrozitor de seacă, trufașă și indiferentă. Începu să se întoarcă într-o parte ca să se îndepărteze de el când Cole o prinse aproape cu violență.

– Doar nu vrei să-mi întorci spatele ca să dormi? exclamă el pe un ton neîncrezător.

Tânăra femeie nu răspunse nimic. În întuneric, ea îi ghicea chipul crispat și buzele strânse. După câteva clipe, el își slăbi strânsoarea și ea rămase întinsă, fără să miște. Urmară câteva momente de tăcere, apoi un murmur se auzi în noapte.

– Nu este nevoie să pleci, Ronnie, să știi... Ai putea rămâne la fermă.

Tânăra femeie se cutremură, emoționată până în adâncul ființei. Ar fi vrut atât de mult să cedeze! Dar trebuia să reziste acestei dulci tentații.

– Să ne jucăm astfel de-a șoarecele și pisica nu ne va duce la nimic, Cole, declară ea iritată.

– Ah, da? Și de ce, mă rog? replică el pe un ton amuzat.

Ea se refugie într-o tăcere încăpățânată. Ce putea să-i spună? Ca să-i poată înțelege atitudinea, ar trebui să știe totul despre căsătoria ei ratată... Era oare momentul să-i vorbească despre Eric? se întrebă ea brusc. Șovăi. La urma urmei, poate că lui n-o să-i pese... Își strânse pleoapele cu putere, sperând să-și găsească în sfârșit somul.

– E vorba de soțul tău, nu-i așa? șopti pe neașteptate Cole. Sau mai curând... fostul tău soț!

Această supoziție neașteptată avu asupra ei efectul unei bombe. Deschise din nou ochii, înmărmurită. Cum de înțelesese? O tăcere apăsătoate plana sub cort. Pădurea însăși părea să fi tăcut în așteptarea răspunsului ei. Dintr-o dată, Veronica simți că acest secret apăsător nu mai merita osteneala să fie păstrat. De la abandonul lui Eric i se părea că trecuseră ani de zile și nu câteva luni. Pe deasupra, teribila durere care o simțise pe vremea aceea nu mai era decât o cicatrice complet închisă.

– Nu-l mai iubesc, dacă asta vrei să spui, declară ea foarte liniștită.

– Și pentru asta ai divorțat?

Veronica nu-și putu reține un mic gest de iritare.

– Îmi pui această întrebare din simplă curiozitate sau pentru că vrei într-adevăr să cunoști adevărul despre căsătoria mea?

Cole nu ezită nici o clipă.

– Am nevoie să știu, Ronnie. Unele dintre atitudinile și cuvintele tale, mă intrigă. Asta ascunde ceva.

Atunci, mai întâi încet, căutându-și cuvintele, tânăra femeie îi povesti despre logodna ei cu Eric, despre căsătoria lor, despre accidentul fatal... Îi dădu de înțeles că unirea lor nu se consumase și că era lipsită complet de experiență. La capătul acestei mărturisiri sincere, se destinse și se trezi că-i vorbește lui Cole despre chinul prin care trecuse aflând că soțul ei ceruse anularea căsătoriei imediat după prima vizită la spital. Nu trecu peste amănuntele neplăcute referitoare la lunga perioadă de depresie din care ieșise atât de greu! Când termină de vorbit, rămase nemișcată, alinată, cu inima

golită de orice emoție. Se eliberase în sfârșit de această rușine care o ardea pe dinăuntru de luni de zile.

– Și după aceea, vezi, am supraviețuit! încheie ea pe un ton aproape vesel, pentru a risipi jena pe care trebuia s-o simtă Cole.

Auzi lângă ea un mic foșnet. Cole se ridicase într-un cot ca s-o privească. Ea își întoarse fața spre el. Simți respirația lui caldă pe buzele întredeschise, apoi depuse pe gura ei un sărut tandru, liniștitor.

– Draga mea... Povestea asta este sfâșietoare.

Încercă din nou s-o îmbrățișeze și de data asta nu se opuse. Cuibărită în brațele lui, încerca o minunată senzație de pace. Mirosul lui, forța lui, erau pentru ea ca un refugiu, un adevărat paradis. Cu obrazul pe pieptul lui, învăluită în încrederea absolută pe care o simțea față de Cole, Veronica adormi în sfârșit.

* * *

Pentru a zecea oară în mai puțin de o jumătate de oră, Veronica privi pe fereastră pentru a-l zări pe Curtis. Băiatul i se păruse ciudat în acea zi și era îngrijorată. În orice caz, comportamentul lui se schimbase după weekendul împreună. El era îmbufnat, închis în el și tânăra femeie era foarte hotărâtă să descopere motivul.

În cele din urmă, duminica fusese foarte reușită. Helen și Jessie pregătiseră un excelent mic dejun, apoi făcuseră sandvișuri pentry Bob și Wylie. Evident, cele două prietene se gândeau să rămână în tabără în timp ce însoțitorii lor vor pleca într-o plimbare în împrejurimi. Dar răceala evidentă a

lui Cole față de ele le obligase să renunțe la planul lor și plecaseră și ele foarte prost dispuse.

Rămânând singuri. Cole și Veronica își petrecură toată ziua pescuind cu Curtis. La început, tânăra femeie încercase o oarecare jenă: Cole profita de cea mai mică ocazie s-o atingă sau s-o sărute, idiferent dacă băiatul îi privea sau nu. Încetul cu încetul, copilul încetase să bombăne sau să se strâmbe la fiecare sărut al tatălui său. Sfârși chiar prin a veni să se instaleze lângă ei, în timp ce Veronica, destinsă, așezată între picioarele lui Cole se sprijinea confortabil de pieptul lui.

Oricine i-ar fi văzut, și-ar fi spus că formau o adevărată familie. Aceasta a fost cu siguranță impresia pe care o avuseseră Helen și Jessie la întoarcerea în tabără. După privirile întunecare schimbate de cele două femei, Veronica își spusese că vor încerca totul ca să strice această armonie din care erau excluse. Aparent, atitudinea lui Curtis dovedea că reușiseră...

Ajutându-se de bastonul cu care înlocuise cârjele, ieși pe verandă. Băiețelul nu se vedea nicăieri. Coborî cu prudență treptele peronului, porni în lungul casei și-l descoperi pe Curtis stând pe vine sub tinda de lemne. Băiatul, care n-o auzise apropiindu-se, era pe punctul să dea foc unui mic teanc de hârtii.

– Ce faci aici, Curtis? exclamă Veronica. Ieși imediar de acolo!

El tresări brusc și se întoarse spre ea, surprins. Apoi se supuse fără să scoată un cuvânt.

– Dă-mi chibriturile, îi ceru Veronica întinzând mâna spre el.

Se întreba cum să controleze situația. Cole nu se va întoarce decât peste două sau trei ore și nu știa până unde putea merge cu responsabilitățile ei de educatoare. Cu o mină încruntată, băiatul lăsă să cadă în palma ei deschisă un singur chibrit.

– E tot ce ai? întrebă Veronica.

– Da.

– Atitudinea ta mă miră foarte mult, Curtis, reluă tânăra femeie cu penibila impresie că merge pe ouă. Știi cât de periculos poate fi focul?

Băiatul zgâria pământul cu vârful pantofului de tenis.

– O să-i spui tatei? întrebă el ridicându-și bărbia cu un aer sfidător.

– Dacă-i vei spune tu însuți, nu va fi nevoie s-o fac. Dă fuga după o cană cu apă din bucătărie!

– De ce? ripostă băiatul pe un ton încăpățânat.

– Ca să fim siguri că focul n-o să se reaprindă.

– Dar nu erau decât câteva bucățele de hârtie! protestă Curtis.

Ridicarea lui disprețuitoare din umeri îi reaminti în mod ciudat Veronicăi atitudinea lui Jessie. Tânăra femeie se hotărî să nu se lase intimidată.

– Dacă nu asculți, îți vei petrece restul după-amiezii în camera ta.

– De acord... bombăni Curtis.

Reveni peste câte minute cu o cană plină cu apă. Când rămășițele de hârtie fură stropite cu grijă, Veronica spuse cu o voce veselă:

– Mulțumesc. Acum, vrei să guști din biscuiții pe care i-am făcut?

– Am gustat deja și nu-mi plac, țipă băiatul înainte de a fugi spre pomii care mărgineau curtea.

– Să știi că tatălui tău nu-i place să te îndepărtezi! strigă Veronica după el.

Cu inima grea, urcă treptele peronului. Începutul de încredere pe care Curtis i-o arătase în timpul weekendului se spulberase cu totul. Era mai încăpățânat de cum fusese vreodată. De fapt, această atitudine data de când se întorsese de la mătușa lui. Petrecuse zilele de luni și marți la Helen. Cole îl adusese la fermă miercuri. Să se simtă ținta unei asemenea dușmănii o bulversa pe tânăra femeie. Nu înțelegea ostilitatea pe care i-o arăta sora lui Jackie.

Helen nu putea totuși s-o considere drept un pericol! se gândi ea cu amărăciune. Cu siguranță, interesul pe care i-l arăta Cole nu va dura... Numai că apăruse în viața lui în momentul în care începea să-și revină după moartea lui Jackie și se gândea la o nouă aventură cu o femeie. Veronica refuza să nutrească iluzii inutile. Desigur, îl iubea la nebunie și el părea îndrăgostit. Dar rămânea convinsă că se va plictisi curând de compania ei. Îndată ce va simți primele semne de blazare, va ieși fin viața lui, fără să facă zgomot. Ținea să fie prima care să pună capăt relației lor. Pentru nimic în lume nu voia să fie abandonată a doua oară.

Sucind și răsucind în minte această idee foarte deprimantă, ajunse în bucătărie pentru a pregăti cina. Tocmai scosese din frigider o bucată bună de carne de vită când un țipăt strident se auzi din grădina din spatele casei. Tânăra femeie își luă repede bastonul, deschise violent ușa ce dădea pe peron și căută febril cu privirea cauza țipetelor. Ceea ce văzu o făcu să pălească: Curtis executa un dans ciudat în

jurul grătarului pe care-l aprinsese. Flăcările îi devorau unul dintre tenișii, prinzând deja și partea de jos a blugilor. Buimăcită, Veronica smulse o pătură care se aerisea și în ciuda durerii mușchilor săi, se repezi cât putu de repede spre el. Îndată ce ajunse la el, îl trânti la pământ și începu să înăbușe flăcările cu pătura. Curtis se răsucea de durere.

– Micule Louis! urlă tânăra femeie. Vino repede!

Așezată pe pământ, legăna copilul la pieptul ei. Vederea feței lui mici și livide, schimonosită de spaimă și neliniște, de durere și frică, o răvășea. Părea că imploră o alinare, o încurajare.

– Totul va fi bine, dragul meu... îi murmură ea cu tandrețe. O să chemăm doctorul și n-o să te mai doară.

– Tata! gemu copilul. Îl vreau pe tata!

Veronica îl strânse mai tare la piept.

– O să-l căutăm, nu te neliniști...

Micul Louis apăru în clipa aceea de la grajduri. Când o văzu pe Veronica întinsă pe pământ și pantalonul lui Curtis pârlit de flăcări, fața lui ridată se tulbură.

– Doamne Dumnezeule! bombăni el. S-a ars?

Bătrânul îl luă imediat în brațe.

– Du-l în mașină și încearcă să-i scoți tenisul, Micule Louis îi ceru Veronica fără să-și piardă sângele rece.

Apoi luă bastonul și se ridică în picioare cu mare greutate. Un cow-boy tânăr care tocmai apăru o ajută să-și recapete echilibrul.

– Mulțumesc, Teddy. Du-te și caută trei pungi de gheață în congelator și pune-le într-un prosop. Eu mă duc la mașină.

– Puteți să mergeți singură? întrebă tânărul pe un ton îngrijorat.

– Da, o să meargă. Trebuie s-o facem repede!

Teddy o lăsă cu regret și fugi în casă. Veronica se îndreptă cu greu spre camionetă, crispată de durerea picioarelor. Crampe teribile îi blocau mușchii. Se lăsă să cadă pe bancheta din spate, alături de Curtis. Micul Louis reușise să-i scoată pantoful de tenis. Micul picior rănit se odihnea pe o ladă cu scule. Cu degete nervoase, Veronica desfăcu o parte din prosopul adus de Teddy. Îl strecură sub piciorul copilului, turnă acolo cuburile de gheață și înfășură restul prosopului în jurul piciorului. Curtis gemea încet, dar o lăsă să facă treaba. Teddy se urcă la volan și demară.

– Am să-l chem pe patron prin radio, anunță Micul louis. Dacă nu reușesc să-l prind, am să mă duc să-l caut.

– Perfect, spuse Veronica. Dar înainte trebuie anunțată Helen și să-i ceri să ne caute la spital. Telefonează la serviciul de urgență pentru a-i anunța că venim.

– O.K.! Fiți prudenți!

Bătrânul cow-boy îi făcu afectuos cu ochiul micului rănit, care se forță să-i surâdă. Tot drumul până la spitalul din Cheyenne, Curtis se ținu strâns cu ambele mâini de brațul Veronciăi. Nu vărsă nici o lacrimă.

* * *

Mai târziu, tânăra femeie aștepta nervoasă în fața sălii de urgențe. O durea toată parte inferioară a corpului, dar remușcările pe care le încerca erau și mai îngrozitoare. Nu înceta să-și reproșeze neglijența. Dacă ar fi fost mai atentă...

Dacă măcar l-ar fi supravegheat mai bine... Dacă... dacă... dacă. I se părea că nu va uita niciodată spaima care mărea ochii cenușii ai copilului, o spaimă de care numai ea era răspunzătoare. Suferise îngrozitor și asta din vina ei!

Făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a-l încuraja, îi mângâiase fruntea, murmurându-i cuvinte liniștitoare. Dar în clipa când Helen intrase în sala de îngrijire, băiatul o respinsese pentru a se agăța de mătușa lui.

– Poți să te întorci la fermă, Veronica, îi spusese tăios Helen. Acum sunt eu aici.

Ronnie înțelesese: o îndepărta ca pe o intrusă. Bulversată, epuizată de emoții, aștepta și se temea de sosirea lui Cole. Cu spatele sprijinit de perete, pentru a-și odihni puțin picioarele, ea își spunea că oricum nu se va întoarce la fermă înainte de a se asigura asupra sorții lui Curtis. Brusc, o voce aspră o scoase din gândurile ei.

– Ce a pățit Curtis?

Veronica tresări. Jessica Ryan era plantată în fața ei cu un aer acuzator.

– S-a ars la picior jucându-se cu grătarul, murmură ea. Probabil că a vărsat câteva picături de alcool din cel pe care îl folosim la aprins focul.

– În ce stare este?

– Pielea e atinsă până la gleznă, dar nu știu în ce grad. Medicul este la căpătâiul lui, cu Helen.

Vocea tinerei femei slăbise, și își șterse lacrimile care-i curgeau pe obraji.

– Micul Louis n-a reușit încă să-l găsească pe Cole...

Jessica o săgeta cu o privire întunecată.

– Știam bine că niciodată n-ar fi trebuit să-ți fie încredințat Curtis! șuieră ea. Dacă aș fi în locul tău, aș părăsi orașul prin orice mijloc. Nici măcar nu m-aș întoarce la fermă ca să-mi iau periuța de dinți!

Ea nu-și putu reține un surâns plin de perfidie. Veronica întoarse ochii, teribil de abătută.

– Îți spusesem că povestea nu este decât o eternă repetare... susură frumoasa blondă. Dar de data asta nu mai este vorba de un cal!

O senzație de frig, glacială, căzu ca o povară pe umerii Veronicăi. Acest teribil sentiment de culpabilitate de care fusese copleșită ani de zile, reapărea cu brutalitate, mult mai puternic ca înainte. Da, se temea să-l înfrunte pe Cole. Dar îl va înfrunta, totuși. Va suporta reproșurile lui, va accepta să-i retragă încrederea lui, pentru că unicul său fiu fusese rănit și pentru că retrăia coșmarul care însoțise moartea lui Chapman Red. Dar nici nu se punea problema să se sustragă.

– Nu, Jessie, nu voi pleca, declară ea într-o suflare.

Fața frumoasă a Jessicăi se încreți dezagreabil.

– Doar nu speri să scapi cu scuze? îi aruncă ea cu venin.

Nici una din cele două femei nu observă că ușa sălii de urgență se crăpase o clipă. Cineva o trăsese înapoi, fără s-o închidă complet. Jessica, în acest timp, continua, mânată de un sentiment răutăcios de triumf.

– Faptul că deocamdată Cole este interesat de tine, nu înseamnă că îți va ierta neglijența, draga mea!

Își sublinie fraza cu un mic râs nemilos.

– Biata mea Veronica! Va fi teribil de furios, poți să fii sigură. Și de data asta, Hank nu va fi aici să te apere!

Tânăra femeie inspiră adânc.

– Nu sper absolut nimic, Jessie. Lucrurile se vor întâmpla cum trebuie să se întâmple... murmură ea cu o voce resemnată.

Interlocutoarea ei nu era mulțumită. Trebuia să răsucească puțin cuțitul în rană.

– Ascultă-mă bine, Ronnie. Accidentul de azi n-are nici o legătură cu cel al lui Chapman Red. Între noi fie vorba, știi la fel de bine ca mine că n-ai făcut greșeala și că ai închis bine ușa boxei... Cu toate acestea, furia lui Cole a fost teribilă. Atunci, imaginează-ți ce va fi în seara asta! Ți-l încredințase pe fiul său adorat și tu n-ai fost capabilă să-l aperi! Nu ești decât o ridicolă gâsculiță. Pe cât de proastă, tot pe atât de naivă.

– Ce vrei să spui? reacționă imediat Veronica, cu toate simțurile în alertă.

– Că ești pe cât de proastă, tot pe atât de naivă, repetă ascultătoare Jessica, ca și cum cuvintele îi făceau cea mai vie plăcere.

– Nu, nu e vorba de asta... Înainte, în legătură cu Chapman Red!

Tânăra femeie își strânse pleoapele, scrutând fața adversarei ei.

– Ai spus că nu eu am făcut greșeala! Și totuși, tu ai fost aceea care m-a acuzat. Tu i-ai amintit lui Cole că tocmai călărisem pe Red! Cu toate acestea, în tot acest timp, știai că eram nevinovată?

Șocul pe care i-l provoca această descoperire aproape îi tăia respirația.

– Ei, evident! răspunse blonda cu un mic gest din mână.

– Dar de ce?

– Ești într-adevăr proastă, Veronica! După toată osteneala pe care mi-am dat-o să-l fac să iasă pe Red, doar nu voiai să te declar nevinovată?

Tânăra femeie scoase o exclamație de emoție, dar interlocutoarea ei nu păru să-și dea seama. Ea își reluă cursul amintirilor.

– Așteptam cele mai bune rezultate de la manevra mea, adăugă ea sumbră. Mai ales când a trebuit să dobor acel cal stupid. Speram ca dragul de Hank să te urască de moarte, și el, și să te alunge de la fermă... Deoarece știam bine că te va împinge în brațele lui Cole, într-o bună zi... Și așa ceva n-aș fi suportat!

Veronica rămăsese cu gura căscată, încremenită de uimire. Jessica îi adresă un zâmbet disprețuitor. Ea se bucura vizibil de victoria ei. După un timp, Ronnie își regăsi darul vorbirii.

– Cum ai putut oare să provoci moartea lui Red? șopti ea. Cole iubea nespus acel cal! Era un armăsar minunat! Doamne, Jessie...

– Pff! Cole poate să aibă toți caii pe care-i vrea. Ce conta viața unui animal când aveam în sfârșit șansa să te alung pentru totdeauna de la fermă?

– Dar nu aveam decât șaisprezece ani, Jesssica! Cum puteam fi o amenințare pentru tine când Cole nici nu mă suporta? De altfel, era deja îndrăgostit de Jackie!

– Da, era amorezat de ea... recunoscu sumbră Jessie. Am încercat totul ca să-l fac să-și schimbe părerea, dar n-am reușit niciodată. Pentru el, Jackie era mai presus de orice bănuială! Totuși, speram ca într-o bună zi să se despartă.

Și când această zi binecuvântată va veni, mi-am jurat ca nici o rivală să nu mă înlăture! Jackie e moartă. Mi-am promis solemn că nici o altă femeie decât mine nu va fi a doua doamnă Chapman. Pentru asta, m-am decis să-l seduc pe Curtis. Am reușit să-l fac să asculte orbește de mine, dragul de el... Influența mea asupra lui este atât de mare încât am reușit să-l fac să creadă cele mai rele lucruri despre tine, Veronica. Te privea aproape ca pe un monstru cu două capete, draga mea!

Avu un mic râs oribil, glacial.

– Ai îndrăznit să te folosești de un copil? murmură Veronica în pragul dezgustului.

Totul se lămurea, acum...

– Bineînțeles! răspunse Jessica cu o siguranță de necrezut. Îți amintești fără îndoială ziua când n-a vrut să se urce în mașină cu tine? Îi povestisem că erai la volan în ziua accidentului tău!

– E o minciună! strigă tânăra femeie, îngrozită de atâta mârșăvie.

– Ce importanță are? Esențialul este că băiatul m-a crezut, încheie Jessie cu un zâmbet sinistru. Și acum când nu vei mai fi aici să-mi zădărnicești planurile, îmi voi realiza în sfârșit cea mai scumpă dorință!

Se întoarse pentru a se duce la lift, dar aruncă o ultimă săgeată peste umăr.

– Nu înțeleg cum a putut Cole să te găsească atrăgătoare...

Veronica rămase încremenită locului, distrusă sub avalanșa revelațiilor făcute de Jessica. În mijlocul acestui potop de amănunte sordide, o întrebare rămânea totuși fără

răspuns: cum putuse oare Helen, sora lui Jackie, să susțină cu prietenia ei un personaj atât de intrigant? Probabil că nu știa nimic despre aceste intrigi altfel nu era posibil! Nu cunoștea mai ales ranchiuna și disprețul Jessicăi față de sora ei dispărută! Fără să mai vorbim despre modul odios în care se servise de Curtis...

Jessie aștepta încă ascensorul și se privea în oglinda alăturată. Ronnie nu-și putea desprinde privirea de la această creatură diabolică. Ușa sălii de urgențe se deschise încet și vocea lui Helen se auzi brusc lângă ea.

– Veronica?

Fața ei mică și fină era atât de crispată, ochii ei negri atât de îngrijorați, încât Veronica se temu imediat de ce-i mai rău.

– Cum se simte Curtis?

– Mult mai bine, răspunse Helen, la fel de tensionată.

– Ești sigură? o imploră Veronica.

Helen confirmă clătinând din cap. Lacrimi de ușurare începură să curgă pe obrajii palizi ai tinerei femei. Helen deschise gura să spună ceva când se auzi un zgomot în celălalt capăt al culoarului: Cole tocmai intra pe scara de serviciu cu violența unui uragan. Privirea lui avea duritatea granitului. Ochii lui trecură în treacăt peste silueta Jessicăi, înainte s-o fixeze cu un aer înspăimântător pe Veronica. Când se îndreptă cu pași mari spre ea, tânăra femeie începu să tremure. Dacă nu i-ar fi prins brațele într-o menghină de fier, s-ar fi prăbușit la picioarele lui.

Capitolul 12

Veronica ridică amândouă mâinile pentru a-l împiedica pe Cole să se apropie mai mult. Ea căuta să se apere când sesiză brusc că gestul lui n-avea nimic agresiv. O privea atent, scrutându-i fața lividă.

– Te simți bine, Ronnie? o întrebă el cu o voce marcată de îngrijorare.

Tânăra femeie încuviință cu o mișcare din cap, incapabilă să-și rețină un suspin profund. Cole o strânse mai tare în brațe.

– Fiul tău suferă de cealaltă parte a acestui perete și tu îți pierzi timpul legănând-o ca pe un copil?

Vocea glacială a Jessicăi se interpuse între ei și Cole întoarse capul spre ea.

– Toate frumoasele ei discursuri erau ridicole în ziua când m-a împiedicat să-l iau pe Curtis în mașina mea! continuă tânăra femeie cu o incalificabilă perfidie. Nu urmărea să-l protejeze pe fiul tău. Voia numai să-l despartă de mine. Acum înțelegi? Dacă siguranța lui Curtis conta atât de mult pentru ea, crezi că l-ar fi lăsat să se joace cu chibriturile și cu alcoolul de aprins focul?

Cu mâinile ei cu unghi lungi și roșii, înfipte în șolduri, cu ochii strălucind de gelozie și fața îmbujorată, Jessica putea întruchipa imaginea unei mame ultragiate, dacă n-ar fi cunoscut-o atât de bine.

– Domnul Chapman? întrebă brusc o voce autoritară de bărbat.

Cole o părăsi pe Veronica pentru a-l saluta pe doctor.

– Cum se simte fiul meu?

– A avut mult noroc, răspunse doctorul. N-are decât o arsură de gradul doi. Felicit persoana care a avut prezența de spirit să-i scoată încălțămintea și să-i pună piciorul în gheață. În plus, dacă nu se intervenea atât de rapid, rănile puteau fi mult mai grave.

Ușurată, Veronica, simțea totuși intense remușcări. Curtis suferea din vina ei, din lipsa ei de atenție. Cole îi va purta pică în mod inevitabil... Cu toate acestea, înainte de a intra în sala de urgențe, el îi aruncă o privire îngrijorată și o întrebă dacă poate rămâne singură. Exact în clipa aceea apăru Helen. Ea veni s-o ia pe tânăra femeie de braț, încercând s-o conducă spre colțul de așteptare din apropiere.

– Vino și te odihnește puțin... insistă ea cu amabilitate.

Veronica refuză, scuturând din cap, cu un aer încăpățânat.

– Te rog, Ronnie!

Dintr-o dată, tânăra femeie se întrebă care era motivul acestei amabilități atât de neobișnuite.

– Poate o să mă așez puțin mai târziu, răspunse ea. Du-te, o să vin și eu.

Cu stângăcie, se refugie la o parte de locul de trecere.

Din acel loc, putea să supravegheze ușa sălii de urgențe. Văzu cum Jessie se repede spre prietena ei și începe imediat să șușotească, aruncându-i priviri conspirative. Atunci, spre marea ei uimire, Helen se îndepărtă de tânăra femeie, cu o expresie ostilă. Jessica rămase cu gura căscată. După ce-și reveni din surpriză, încercă din nou să-i vorbească lui Helen. Aceasta păstra o față împietrită și refuza vizibil să continue vreo conversație. Veronica urmări un timp, intrigată, mișcările lor, apoi se concentră asupra activităților din hol pentru a-și amăgi așteptarea. În cele din urmă, ușile sălii de urgență se deschiseră în fața medicului, urmat de Cole. Acesta îl salută pentru ultima oară. Apoi o căută cu privirea pe tânăra femeie și porni drept spre ea, palid la față. Timp de câteva secunde, care i se părură o eternitate, ea se așteptă la o explozie. Dar el o strânse în brațe și-i acoperi obrajii palizi cu sărutări posesive.

– Mă simt atât de vinovată, Cole! murmură Veronica cu lacrimi în glas. Dacă i-aș fi luat toate chibriturile...

Îmbrățișarea lui Cole spori.

– Doamne Dumnezeule! mormăi el. Te așteptai să sar la tine, nu-i așa? Doar n-a fost vina ta, Ronnie! Fir-ar să fie...

O scutură, ca și cum voia s-o pedepsească pentru că se îndoise de el.

– Încă n-ai înțeles că am încredere totală în tine, în toate privințele, și mai ales în privința lui Curtis? Te-ai comportat admirabil, Ronnie.

Inima tinerei femei se umplu de bucurie. Cole continua s-o țină la pieptul lui când o infirmieră se apropie de el.

– Domnul Chapman? Puteți veni să vă vedeți fiul. În câteva minute, o să-l ducem în camera sa.

– Mulțumesc.

Se aplecă spre Veronica, îi examină îndelung fața cu trăsăturile trase, apoi se îndepărtă puțin pentru a-i privi picioarele.

– Nu ți-ai făcut rău, cel puțin?

– Puțin, recunoscu tânăra femeie. Dar cu alifie și comprese calde, totul va fi în ordine. Nu te neliniști pentru mine.

– Vino, îi ceru Cole, conducând-o spre sala de îngrijiri. Curtis vrea să te vadă.

Veronica ezită, surprinsă.

– Vino, îți spun! insistă el zâmbind.

Scoase o batistă din buzunar și-i șterse cu dragoste obrajii.

Ea îi aruncă o privire întrebătoare, în timp ce el îi înlătura urmele de fard de pe genele înlăcrimate. În momentul în care voiau să intre,Jessica le bară drumul. Cole o îndepărtă cu răceală, cu un gest al brațului.

– Scuză-ne, Jessie, spuse el înainte de a deschide ușa. Ne așteaptă Curtis.

Tânăra femeie scoase un ușor strigăt de furie, dar ei dispărură înăuntru. Curtis, întins pe masa de îngrijiri medicale, îi fixă cu ochii lui cenușii, plini de gravitate.

– Ți-ai făcut rău la picioare, declară el privind-o pe tânăra femeie ce înainta spre el cu pași șovăielnici.

Veronica ridică din umeri.

– Nu-i nimic grav. Câțiva mușchi chinuiți, asta-i tot. Dar tu, cum te simți?

Ea îi luă mâna mică și albă, iar băiatul îi strânse degetele cu ale lui.

– Mă înțeapă puțin... recunoscu el. Regret mult că n-am fost ascultător.

– Lecția asta a fost foarte aspră pentru tine, murmură Veronica. Dacă măcar aș fi fost atentă...

Curtis își întoarse ochii, cu o mină abătută:

– Oricum, n-ai fi putut să mă vezi... mărturisi el dintr-o suflare. Am luat chibriturile și alcoolul când erai la baie.

Lacrimi de regret îi apărură pe genele lungi și negre.

– N-am să mai fac niciodată, promise el. Focul face rău...

Veronica se aplecă spre el pentru a-l strânge în brațe.

– Oh, dragul meu... Îmi pare atât de rău că suferi...

Spre marea ei uimire și spre mult mai marea ei bucurie, micile brațe ale lui Curtis îi înlănțuiră gâtul. Ea îl îmbrățișă strâns, până când se îndepărtă el singur.

– Tata mi-a spus că trebuie să-ți cer iertare... murmură el, vizibil încurcat.

– Îți accept scuzele, Curtis, dar cu o condiție: să faci tot ce-ți spun doctorii și infirmierele, ca să poți să te întorci repede acasă. O să-i lipsești mult tatălui tău, să știi!

Fața copilului se lumină de fericire.

– Și mie la fel! adăugă cu blândețe Veronica. Atunci, promiți?

– Promit!

Infirmiera le făcu un mic semn.

– Bine. Acum trebuie să plec. Vrei să-ți aducem ceva de acasă?

– Unchiul Bob și mătușa Helen știu deja.

– Foarte bine, încuviință tânăra femeie cu un zâmbet cald. Pe curând, în camera ta.

Se întorsese deja să plece, când micuțul o strigă:

– *Veronica?*

– *Da?*

– *Dacă nu te superi... ai putea să-mi aduci din biscuiții tăi? întrebă Curtis roșind. Știi... am mințit când ți-am spus că nu-mi plac...*

Zâmbetul Veronicăi deveni și mai larg.

– *Bineînțeles, dragul meu. Și grăbește-te să te faci bine, da?*

– De acord!

Când tânăra femeie ieși din sală, era radioasă. Ea descoperi atunci că Jessica îl întâmpinase pe Cole când acesta ieșise din sală înaintea ei.

– N-o să discut mai mult cu tine, Jessie, spunea el pe un ton fără replică. Ar fi timpul să faci un efort să te înțelegi cu Veronica. Această rivalitate dintre voi a durat destul!

– Vorbești serios, Cole? Știi bine ce vrea această fată! Dacă incidentul care a costat viața lui Chapman Red nu ți-a deschis ochii, cel de astăzi este cu totul suficient ca s-o judeci, nu?

Ronnie încremeni, înghețată de un asemenea val de ură față de ea. Evident, Jessica nu se dădea înapoi de la nimic ca s-o despartă de Cole. Nu putu să mai asculte. În momentul în care voia să plece, Helen se interpuse între cumnatul ei și „cea mai bună prietenă" a ei.

– Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le știi, Cole, aruncă ea cu răceală. În primul rând, Jessie este cea care a provocat moartea armăsarului tău. Nu Veronica.

Frumoasa blondă făcu ochii mari de uimire, în timp ce Cole fixa asupra ei o privire necruțătoare.

– După mica discuție pe care am surprins-o adineauri, reluă Helen cu aplomb, Jessie a premeditat totul și a urzit ca greșeala să cadă asupra Veronicăi.

Ea se întoarse spre Jessica și o privi drept în ochi.

– Am înțeles de asemenea că Jessie s-a servit de Curtis într-un mod odios. A făcut totul pentru ca fiul tău să se teamă de Veronica și s-o deteste. Mai sunt câteva amănunte care lipsesc, dar am să ți le spun mai târziu. Cred că ai auzit esențialul, deocamdată.

Își privi prietena cu un dispreț apropiat de dezgust. Aceasta se aruncă asupra ei, cu unghiile înainte.

– Cum ai putut...

Cole se interpuse, cu fălcile încleștate și ochii albaștri tăioși ca oțelul.

– Revelațiile Helenei sunt exacte? o întrebă el pe tânăra femeie, privind-o amenințător.

Jessie nu-și plecă privirea.

– Te iubesc, Cole! exclamă ea, ca și cum asta era de-ajuns ca să justifice toate faptele sale. Aș face orice pentru tine, o știi! Inclusiv să-ți deschid ochii asupra propriei tale vieți! Aș fi capabilă de orice ca să te împiedic să faci a doua eroare. Deoarece Jackie n-a fost soția care îți trebuia.

Își ridicase bărbia, sfidându-l s-o contrazică.

– Poftim? murmură Cole cu dinții strânși.

– Ți-o repet. Jackie nu era pentru tine! afirmă Jessie punând o mână posesivă pe brațul lui Cole. Avea prea mari ambiții personale. O interesau prea multe lucruri ce n-aveau nimic de-a face cu ferma, și nici cu tine. În timp ce eu... eu îți voi consarca întreaga mea viață. Ți-am dat dovezi, nu?

Împotriva oricărei așteptări, Veronica încercă un elan de milă pentru această splendidă tânără femeie care se umilea în văzul lumii, orbită de pasiune, incapabilă să înțeleagă că făcuse tocmai ce nu trebuia. Ea aruncă o privire lui Cole și Helenei. Nici unul nici celălalt nu păreau să-i împărtășească sentimentele.

– Ce fel de femeie ești? mârâi Cole.

O umbră de teamă trecu peste fața machiată a Jessicăi.

– Te rog, Cole, interveni Veronica. Jessie n-avea decât optsprezece ani, pe vremea aceea...

– Tocmai. Când o adolescentă a fost capabilă de o asemenea mașinație, asta mă îmbolnăvește...

Buzele lui Cole se strânseră cu dispreț. Cu un gest furios, el îndepărtă mâna fină ce se agăța de brațul său.

– Că toată lumea a crezut-o pe Veronica vinovată, că a suferit ani de zile din cauza asta, nu ți-a păsat, nu-i așa? Și asta nu ți-a ajuns... Când s-a întors, ai îndrăznit să-l folosești pe fiul meu împotriva ei... Mi-ai trădat încrederea, Jessica. Nu vreau să mai am nimic comun cu tine, niciodată. Și să nu te prind că dai târcoale fermei sau încerci să-i vorbești lui Curtis, altfel...

– Dar, Cole...

Bărbatul rămase inflexibil.

– Eu îmi cântăresc bine cuvintele, Jessie. Nu mai încerca să-i faci cel mai mic rău Veronicăi!

Deodată, tânăra femeie izbucni în hohote de plâns. În timp ce Cole se îndrepta spre Veronica, alergă dupe el și se agăță din nou de brațul lui.

– Nici Veronica nu este femeia potrivită pentri tine, Cole! Ea nu este făcută pentru tine! urlă ea, disperarea dând vocii accente foarte ascuțite.

Cole se mulțumi s-o oblige să-i dea drumul. Nici măcar nu se întoarse să-i arunce o ultimă privire. Helen îi urmă îndeaproape, la fel de impasibilă ca și cumnatul ei.

* * *

După ce băuseră o cafea la bufetul spitalului și urcaseră să-și ia rămas bun de la Curtis, instalat în camera lui, se duseră în parcajul spitalului. În momentul despărțirii, Helen i se adresă Veronicăi.

– Nici nu știi ce mult regret purtarea mea față de tine, Veronica. Nu înțeleg cum am putut să fiu atât de proastă.

– Nu-ți port pică pentru asta, Helen, declară tânăra femeie cu o totală sinceritate. Să nu mai vorbim despre asta, te rog.

– Ba da, să vorbim! insistă Helen. Am fost îngrozitor de grosolană și aspră cu tine. Este de neiertat.

– Te asigur că aș prefera să uităm toate astea, declară Veronica zâmbind călduros.

– Mulțumesc... murmură Helen. Mi-ar plăcea să fim prietene. Am impresia că vom fi vecine, să știi... În fine, când Cole își va atinge scopul!

O vie roșeață acoperi obrajii Veronicăi, în timp ce o bucurie imesă îi încălzea inima. Dar nu spuse nimic. Cole luă cuvântul, la rândul său:

– Te sun mâine, Helen. Dacă nu, ne vom întâlni fără îndoială aici. Îți mulțumesc încă o dată.

Însoțit de Veronica, merse încet spre camionetă. Soarele apusese și cerul albastru al nopții începea să fie presărat cu stele. Făcură drumul în tăcere, fiecare cu gândurile lui. Când se apropiară de fermă, Cole n-o luă pe alea care ducea la casă, ci coti la dreapta, pe un drum care urca pe coline. Ajuns sus, opri mașina în liniștea nopții. Apoi se sprijini de volan, cu ochii ațintiți pe câmpia înecată în întuneric. Veronica, stânjenită, încerca să înăbușe speranța care urca în ea. Dar avea impresia, în ciuda eforturilor ei, că minutele care urmau vor fi cele mai importante de viața ei.

După un timp, simțind că totuși Cole voia să vorbească, își întoarse ochii spre el. Acesta se rezemă de spătarul scaunului, își scoase pălăria mângâindu-i îndelung borul... și se hotărî s-o pună în spatele lui. Apoi se răsuci ca s-o privească pe Veronica, cu o imensă tandrețe în ochii lui albaștri.

– Te rog să mă ierți, Veronica... murmură el în sfârșit. Ai fi meritat o împrejurare mai romantică...

Inima tinerei femei sări din piept, gata să explodeze. Când Cole o trase spre el, își aruncă brațele în jurul gâtului său, gemând de plăcere și de fericire sub sărutul lui.

– Te iubesc, Ronnie, declară Cole cu o voce răgușită. Și aș fi cel mai nefericit bărbat din lume dacă mi-ai spune, ca în ziua aceea, că „ții foarte mult la mine"!

O sărută din nou, cu pasiune, înainte s-o întrebe din nou, cu un aer neliniștit:

– Atunci?

– Ești sigur că vrei dragostea mea? replică încet tânăra femeie.

– Ți-e frică să-mi mărturisești sentimentele tale, Ronnie? întrebă el fixând-o printre pleoapele strânse. Nu mai ești o fetiță de șaisprezece ani... Nu mai sunt prima ta dragoste, dar te iubesc!

– Te iubesc, Cole, murmură ea în sfârșit. Te iubeam și acum opt ani, dar ce simt acum este mult mai puternic... Mă tem că acum n-ai să poți să te debarasezi la fel de ușor de mine, cum ai făcut-o la vremea aceea, adăugă ea cu un mic râs nervos. Te iubesc prea mult ca să te părăsesc, acum.

Cole râse la rândul său.

– Perfect, draga mea... Când vei fi alături de mine în fața preotului, n-o să mai poți da înapoi! Va fi pentru totdeauna, la bine și la rău. De aceea, dacă n-ai intenția profundă să te căsătorești cu mine și să rămâi soția mea pentru toată viața, mai bine să te gândești de două ori înainte de a te angaja.

Se aplecă din nou spre ea s-o sărute, dar ea puse o mână pe buzele lui.

– Așteaptă, Cole... Eu... am ceva să-ți spun.

– Mai întâi, răspunde-mi: vrei să fii soția mea, Ronnie?

Ea își cufundă ochii violeți, plini de fericire, în profunzimile albastre ale ochilor lui.

– Da... Cole... Bineînțeles că vreau. Dar... ce va spune Curtis?

– Nu-ți face griji pentru el, inimioara mea. Acum, sursa problemelor a dispărut, totul va fi bine între voi. Pentru mine, nu-i nici o îndoială că te va iubi curând ca pe o mamă.

Cole își sprijini fruntea de a ei. Ea îi mângâie obrazul cu o mână șovăitoare.

– Tocmai... murmură ea. Eu... nu voi putea niciodată s-o înlocuiesc pe Jackie. Nici pentru el, nici pentru tine...

Cole își înfundă degetele în părul ei mătăsos și o forță să-și răstoarne capul pe spate. Apoi puse stăpânire cu fermitate pe buzele ei. Când pasiunea sărutului se potoli, o privi cu gravitate.

– E multă vreme de când nu mai încerc s-o „înlocuiesc" pe Jackie... declară el. Și acum că te iubesc, Ronnie, când te iubesc pe tine, am câștigat două certitudini: nu numai că iubirea pe care am încercat-o odinioară pentru ea poate exista de două ori într-o viață, dar...

Vocea i se altera. Se întrerupse, înainte de a termina dintr-o suflare:

– ... dar poate fi și mai puternică și mai profundă, mai tandră și mai serioasă a doua oară.

Veronica simțea că este pe punctul să leșine, atât de mult o tulburaseră cuvintele lui. Cole o strânse din nou în brațe și felul în care își sporea îmbrățișarea îi dovedea cu prisosință că își cântărise fiecare cuvânt. El se îndepărtă puțin pentru a-i privi ochii violeți care străluceau ușor în lumina slabă a tabloului de bord.

– Și acum, dacă dorești un cadou mai romantic pentru o cerere în căsătorie, sunt hotărât să te duc unde dorești. Cu condiția să spui da, bineînțeles.

– Am cunoscut deja genul acesta de cadru romantic... murmură tânăra femeie. Nu era decât un decor, la fel de fals ca promisiunile care mi s-au făcut. Ceea ce-mi oferi aici, este

mult mai important, Cole: este dragostea ta și eu nu vreau nimic mai mult.

O sărută cu tandrețe.

– Da, Cole, vreau să fiu soția ta. Pentru tot restul vieții mele, la bine și la rău, în momentele bune ca și în încercările grele. Cu atât mai rău pentru tine dacă vei regreta într-o zi.

Dar ea știa bine că promisiunea lor era eternă, orice le rezerva viitorul.

Sfârșit